

မိုးကျော်သူ

မူယုံစိ၏ကြွင်းကျန်စနိယန်

လောကပါလကျောင်းတော်

ဒုတိယပိုင်း
ဇာတ်သိမ်းပိုင်း

BURMESE
CLASSIC

www

မိုးကျော်သူ

လောကပါလကျောင်းတော်

(ဒုတိယပိုင်း-ဇာတ်သိမ်း)

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖

၅

လှည့်ကွက်

ယွမ်မြို့စားသည် မြို့စား မဖြစ်သေးပါ။

သူသည် ဦးရီးတော်မြို့စားချူးကြွားနှင့် အတူတူ နေထိုင်
ယင်း သိုင်းပညာကို လေ့လာနေသော လူ့ရူယ်တစ်ယောက်သာ ဖြစ်
ပေသည်။

သူ၏အမည်မှာ ချူးဖိန့် ဖြစ်၏။

ချူးဖိန့်မှာ ငယ်စဉ်ကပင် သိုင်းပညာကို စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။

နေ့စဉ် သိုင်းပညာ လေ့လာခြင်းဖြင့်သာ အချိန်ကုန်ခဲ့လေ

သည်။

ထို့ကြောင့်...

သူ၏ဦးရီးတော်ချူးကြွား၏ ပြိုင်ပွဲကို မကြာခဏ ခံခဲ့ရပေ

သည်။

ချူးကြွားက တူဖြစ်သူအား စာပေဝါသနာပါစေလို၏။

စာပေပညာလိုက်စားပြီး မင်းမှုထမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်စေ

လိုသည်။

၆ ❖ မိုးကျော်သူ

သို့သော်...

ချူးဖိန့်က စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိပါ။

စာပေပညာကို မတတ်သာ၍သာ သင်ကြားခဲ့ပြီး ထူးချွန်အောင် ကြိုးစားခဲ့ခြင်း မရှိပါချေ။

ထို့ကြောင့် ချူးကြွားက စိတ်ဆိုးပြီး သူ့အား မောင်းထုတ်လိုက်လေတော့သည်။

ချူးဖိန့်သည် မြို့စားဂေဟာမှ ထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် မည်သည့်နေရာသို့ သွားရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။

သူ၏အိတ်ထဲ၌လည်း ငွေစာအနည်းငယ်သာ ပါလာခဲ့လေသည်။

သူသည် ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားပြီး နောက်ဆုံး ငွေကြေးကုန်ခမ်းသွားသောအခါ ဒုက္ခအတိ ရောက်လာခဲ့လေသည်။

သူသည် မြို့စားဂေဟာသို့ ပြန်သွားရန် မစဉ်းစားပါ။

နောက်ဆုံး စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်အတွင်း ဝင်ရောက်ကာ အရက် မှာသောက်လိုက်လေသည်။

အရက်တစ်အိုးကျော်ကျော်ခန့် ကုန်သွားသောအခါ သူသည် အတော်ပင် မူးယစ်လာခဲ့၏။

ထိုအချိန်ကျမှ သူ့တွင် အရက်ဖိုးပေးစရာငွေ မရှိကြောင်း ပြန်လည်သတိထားလိုက်မိသည်။

ထို့နောက် သူသည် ကြိရာမရ ဖြစ်နေစဉ် သူ၏စားပွဲသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်ရောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး...
“ဒီမှာ ကျုပ်ထိုင်လို့ ရမလား”

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖

၇

ချူးဖိန့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ဘယ်သူမဆို ထိုင်လို့ ရပါတယ်”

ထိုလူက ချူးဖိန့်အား သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဟေ့ မင်းက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဘာတွေ စိတ်ညစ်နေတာလဲ၊ အရက်သောက်ရင် ပျော်ရမှာပေါ့ကွ”

ချူးဖိန့်မှာ ပေးစရာငွေ မရှိ၍ ကြိရာမရ ဖြစ်နေ၏။

ထို့ကြောင့် သူက ထိုလူ၏စကားကို မကြားချင် ဟန်ဆောင်လိုက်သည်။

ထိုလူက ချူးဖိန့်အား ကြည့်လိုက်ယင်း...

“ဘာလဲ မင်းက အသည်းကွဲလာလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို စာမေးပွဲကျလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“မင်း ဘာဖြစ်နေသလဲ ပြောစမ်းကွာ”

ချူးဖိန့်က အတစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြင့်...

“အရက်ဖိုးပေးစရာ မရှိလို့”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ထိုလူက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

အတန်ကြာ ရယ်မောပြီးမှ...

“ဒါကြောင့်ကိုး၊ ငါနဲ့ တွေ့တုန်း ပျော်ပျော်ပါးပါး သောက်စမ်းပါ၊ ဒီနေ့ ကုန်ကျသမျှ ကျုပ်ကပဲ ရှင်းပေးပါမယ်”

ချူးဖိန့်မှာ ဝမ်းသာသွား၏။

❖ မိုးကျော်သူ

ထိုလူအား ကျေးဇူးတင်သွားမိသည်။
သူတို့သည် စကားပြောယင်း သောက်စားယင်း တစ်ဦးနှင့်
တစ်ဦး ခင်မင်သွားမိသည်။

ထိုလူသည် သိုင်းပညာအတော်အသင့် တတ်ကျွမ်းပြီး ကုန်
ရောင်းကုန်ဝယ် လုပ်နေသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

သူ၏အမည်မှာ နန်းကုန်းထင်း ဖြစ်သည်။

ချူးဖိန့်ကလည်း သူ၏အကြောင်းများကို ပြောပြမိလေ
သည်။

နန်းကုန်းထင်းက ဒေါသထွက်သွားပြီး...

“ဒါကတော့ မင်းဦးလေး မတရားတာပဲ၊ ကျုပ်က စာပေ
ပညာကို အထင်မကြီးဘူး၊ သိုင်းပညာပဲ အထင်ကြီးတယ်”

ချူးဖိန့်မှာ နန်းကုန်းထင်း၏စကားကြောင့် သူ၏ဦးလေး
အပေါ် ပို၍ နာကြည်းသွားမိလေသည်။

သူသည် နောက်ပိုင်းတွင် နန်းကုန်းထင်းနှင့် အရက်ဆိုင်
တွင် မကြာခဏ ဆုံမိ၏။

နန်းကုန်းထင်းထံမှလည်း ငွေကြေးများကို ယူငင်သုံးစွဲမိ
လေသည်။

နန်းကုန်းထင်းကလည်း ရက်ရက်ရောရောပင် ပေးခဲ့သည်။

ပြန်တောင်းရန် မစဉ်းစားပါ။

သို့သော်...

နေ့စဉ်လိုပင် အရက်သောက်ယင်း ချူးဖိန့်အား ဦးလေး
ဖြစ်သူအပေါ် ပို၍ နာကြည်းစေရန် စကားသွင်းခဲ့လေသည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉

ချူးဖိန့်မှာ လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။
အရက်သောက်သောအခါ သွေးကြွလာ၏။
တဖန်...

နန်းကုန်းထင်း၏စကားများ ကြားသောအခါ သူ၏ဦးလေး
ဖြစ်သူအပေါ် ပို၍ပို၍ပင် နာကြည်းလာလေသည်။

ချူးဖိန့်က...

“ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရင် ကောင်းမလဲ၊ ခင်ဗျား အကြံ
ဉာဏ်များ ပေးနိုင်မလား”

နန်းကုန်းထင်းမှာ သဘောကျသွား၏။

သူသည် ထိုအချက်ကိုပင် လိုချင်နေမိသည်။

ယခု...

ချူးဖိန့်က သူဆင်ထားသော အကွက်အတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့
ချေပြီ။

သူသည် ချူးဖိန့်အား တွေ့စဉ်ကပင် ယွမ်းမြို့စား၏တူ ဖြစ်
ကြောင်း သိထားခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် သူက ချဉ်းကပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

နန်းကုန်းထင်းမှာ ငွေကြေးကြွယ်ဝနေပြီ ဖြစ်သည်။

သူ၏မျိုးရိုးသည် သာမန်လူလတ်တန်းစားတစ်ယောက်
ဖြစ်၏။

သူ မမျှော်လင့်ဘဲ ချူးဖိန့်အား အရက်ဆိုင်တွင် တွေ့လိုက်
သောအခါ သူ့ဩဇာတိက္ကမ ကြီးမားရန် နီးစပ်သွားပြီဟု တွေးမိ
သည်။

၁၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ချူးဖိန့်အား ချုပ်ကိုင်ထားနိုင်လျှင် သူသည် သြဇာတိက္ကမ
ကြီးမားပြီး လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေဖြစ်စေနိုင်မည် မဟုတ်ပါလား။

နန်းကုန်းထင်းက...

“ကျုပ်ဟာ မင်းရဲ့အကျိုးကို လိုလားတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆို
တာ မင်းနားလည်ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အခုလဲ မင်းအကြံဉာဏ်တောင်းလို့ ကျုပ်ပေးရမှာပါ။
တလွဲတော့ ကျုပ်ကို မထင်စေချင်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါ ခင်ဗျာ”

နန်းကုန်းထင်းက စကားမဆက်သေးဘဲ ချူးဖိန့်အား တစ်
ချက်ကြည့်လိုက်၏။

ချူးဖိန့်က စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်
မှ ဆက်ပြောလိုက်လေသည်။

“မင်းဟာ ကုန်သည်ဘဝကိုလဲ နှစ်ခြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ချူးဖိန့် ခေါင်းညှိတ်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းက သိုင်းပညာကိုပဲ စူးစူးစိုက်စိုက် လေ့ကျင့်ချင်တယ်
ဆိုရင် မင်းမှာ စည်းစိမ်ဥစ္စာပြည့်စုံမှလည်း ဖြစ်မယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါတယ်”

“ဒီတော့ မင်းလုပ်စရာတစ်ခုပဲ ရှိတော့တယ်”

“ပြောပါ ခင်ဗျာ”

“ကျုပ် သည်စကားကို အတန်တန် စဉ်းစားပြီးမှ ပြောရမှာ

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁

ပါ၊ မင်းအနေနဲ့ ကျုပ်ကို...”

ချူးဖိန့်က လက်ကာပြလိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားအကြံဉာဏ်ကိုသာ ပြောပါ၊ ခင်ဗျား ဘာပဲပြော
ပြော ကျုပ်က ခင်ဗျားကို တလွဲမထင်သလို ခင်ဗျားကို အပြစ်လဲတင်
မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

နန်းကုန်းထင်းက...

“မင်းလုပ်ချင်တာတွေ အေးအေးဆေးဆေး လုပ်နိုင်ဖို့ မင်း

ဟာ မြို့စား ဖြစ်ရမယ်”

ဟု တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်လေသည်။

ချူးဖိန့် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားပြီး...

“ကျုပ်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မြို့စား ဖြစ်နိုင်မှာလဲ၊ အခု
တောင် ကျုပ်က မြို့စားဂေဟာက ထွက်နေပြီပဲ”

နန်းကုန်းထင်း ပြုံးလိုက်ပြီး...

“မြို့စားကြီးချူးကြွားမှာ အမွေဆက်ခံမယ့်လူ ဘယ်သူ ရှိ
လို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။ ချူးဖိန့်က...

“ကျွန်တော်တစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်”

“သူသေယင် ဘယ်သူက သူ့အရိုက်အရာကို ဆက်ခံရမှာ
လဲ”

“ကျွန်တော်..”

ချူးဖိန့်၏စကား တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ရပ်တန့်သွားလေသည်။
သူသည် နန်းကုန်းထင်း၏ဆိုလိုသည့် အဓိပ္ပါယ်ကို တောင်း

၁၂ ❖ မိုးကျော်သူ

စွာ ရိပ်စားမိလိုက်လေသည်။

သူသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပြီး ငိုငိုကျသွားလေသည်။

နန်းကုန်းထင်းက...

“ကျုပ်က မင်းအတွက် ပြောတာပါ။ ကျုပ်ကို ဘယ်လိုမှ

မမြင်နဲ့နော်”

ချူးဖိန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားစေတနာကို ကျုပ်နားလည်ပါတယ်၊ ကျုပ်စဉ်းစား

ပါရစေဦး”

နန်းကုန်းထင်းက သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်လည်း မကြာခင် ခရီးထွက်ရတော့

မယ်၊ ဒီတော့ မင်းစဉ်းစားပြီးယင် ကျုပ်အိမ်ကို တစ်ခေါက်လာခဲ့ပါဦး”

ချူးဖိန်ကို နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်ခွာလာခဲ့လေတော့သည်။

ချူးဖိန်မှာ သုံးရက်တိတိ အခန်းအောင်းကာ စဉ်းစားနေမိ
၏။ နန်းကုန်းထင်း ပြောသော အကြံအစည်သည် ကောင်းမွန်သော
အကြံအစည်တစ်ခု မဟုတ်ပါ။

သို့သော် နန်းကုန်းထင်းကိုလည်း အပြစ်မဆိုသာပါ။

သူ့အတွက် အကောင်းဆုံး စဉ်းစားပြောဆိုသွားခြင်းဟု နား

လည်မိ၏။

ချူးဖိန်မှာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃

သူ၏ဦးလေးဖြစ်သူ အကြောင်းကို စဉ်းစားမိလိုက်လေ
သည်။

သူသည် နန်းကုန်းထင်း၏ သွေးထိုးစကားကြောင့် ဦးလေး
အပေါ် အမြင်မကြည်လင်တော့ပါ။

သူ့အား အပြစ်မရှိဘဲ မောင်းထုတ်ခြင်းဟုသာ ခံစားရပြီး
ဒေါသထွက်လာမိ၏။

နောက်ဆုံး၌ သူသည် နန်းကုန်းထင်းပေးသော အကြံအ
တိုင်း လိုက်ပါဆောင်ရွက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့...

ချူးဖိန်မှာ နန်းကုန်းထင်း၏ဂေဟာသို့ ရောက်ရှိသွားလေ
သည်။

နန်းကုန်းထင်းက သူ့အား ဖော်ရွေစွာ ဆီးကြိုပြီး အ
ကောင်းဆုံးအရက်၊ အစားအစာများနှင့် ဧည့်ခံပြုစုလေသည်။

စားသောက်ပြီးစီးသွားသောအခါမှ ချူးဖိန်က စကား
စလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားအကြံကို လက်ခံမိ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ”

နန်းကုန်းထင်း ဝမ်းသာသွား၏။

သို့သော်...

ဝမ်းသာမှုကို ဖုံးကွယ်ထားလိုက်ပြီး...

၁၄ ❖ မိုးကျော်သူ

“သည်အကြံဟာ မကောင်းတာတွေ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့်
မင်းအတွက်တော့ အကောင်းဆုံး ဖြစ်မှာပါ”

ချူးဖိန်က...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လဲ ဒီလိုပဲ တွေးမိပါတယ်”

နန်းကုန်းထင်းက...

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်မယ်လို့ စဉ်းစားထားလဲ”

ချူးဖိန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားလို့ မရဘူး၊ ကျွန်တော် ပါဝင်
ပတ်သက်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကိစ္စမှာ မင်းပါဝင်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ ဒီတော့
ငါကြည့်ပြီး စိစဉ်ပေးမယ်၊ မင်း အခု ဒီမြို့ကနေ ခဏထွက်သွားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်း နေပြည်တော်ကိုသွား၊ ဟိုမှာ လူကြားသူကြားထဲ
သွားပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ နေလိုက်ပါ”

“ခင်ဗျား ဘယ်ကို”

“မင်းကို ဒီအချိန်မှာ နေပြည်တော်မှာ ရှိကြောင်း လူအများ
သိထားဖို့ လိုမယ်၊ ငါနဲ့ စာချင်း ဆက်သွယ်ကြတာပေါ့၊ ငါတို့ အကြံ
အစည် အောင်မြင်မှ မင်းပြန်လာပေါ့”

“ကျွန်တော့်မှာ ငွေမှမရှိဘဲ”

နန်းကုန်းထင်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်ငွေဟာ မင်းငွေပဲပေါ့”

ချူးဖိန် ဦးညွှတ်လိုက်၏။

လောကပါလကျောင်းတော် (၃-သိမ်း) ❖ ၁၅

“ခင်ဗျားကျေးဇူးတွေ များနေပါပြီ၊ ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်
ပြီး ပြန်ဆပ်ရမှာလဲ”

နန်းကုန်းထင်းက...

“ဘာမှ မလိုပါဘူးကွာ၊ မင်းနဲ့ငါ မိတ်ဆွေတွေပဲ၊ တစ်
ယောက် အခက်အခဲတွေကို တစ်ယောက် ကူညီရမှာပေါ့”

ချူးဖိန်မှာ နှုတ်ကုန်းထင်းအပေါ် အလွန်အမင်း ကျေးဇူး
တင်မိသွားလေတော့သည်။

၁၆ ❖ မိုးကျော်သူ

အမှားအမှန်

ချူးဖိန့်မှာ နေပြည်တော်တွင် သုံးလခန့် ပျော်ပျော်ပါးပါး သုံးဖြုန်းနေခဲ့၏။

သူငွေလိုအပ်တိုင်း နန်းကုန်းထင်းက မညည်းမညူ ပေးခဲ့လေသည်။

ထိုအတောအတွင်း သူနှင့် နန်းကုန်းထင်းတို့ စာနှင့် မကြာခဏ ဆက်သွယ်ခဲ့ကြ၏။

သုံးလခန့် ကြာပြီးနောက် သူ၏ဦးလေးချူးကြားမှာ ကွယ်လွန်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရလေသည်။

မကြာမီ...

သူ့အား နယ်စားကြီးက ခေါ်ယူတွေ့ဆုံပြီး ယွမ်မြို့စားအရိုက်အရာကို အပ်နှင်းခဲ့သည်။

ချူးဖိန့်မှာ ယွမ်မြို့စားအဖြစ်သို့ လွယ်ကူစွာပင် ရောက်ရှိသွားခဲ့လေသည်။

ဟောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇

သို့သော် သူသည် နန်းကုန်းထင်းနှင့် ဆက်သွယ်ခဲ့သည့် စာများအကြောင်းကို မေ့လျော့နေခဲ့လေသည်။

ချူးဖိန့်မှာ ယွမ်မြို့စား ဖြစ်လာ၏။

သူသည် အုပ်ချုပ်ရေးကို စိတ်ဝင်စားသူ မဟုတ်ပါ။

အေးအေးဆေးဆေး သိုင်းပညာကိုသာ သင်ကြားလေ့လာလိုသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သူ၏လိုအပ်ဆန္ဒကို နန်းကုန်းထင်းက ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့လေသည်။

ယွမ်မြို့စားမှာ အုပ်ချုပ်ရေးကဏ္ဍဘက်သို့ လှည့်ကြည့်စရာ မလိုတော့ဘဲ သိုင်းပညာကိုသာ မနေမနား ကြိုးစားခဲ့၏။

အုပ်ချုပ်မှု အားလုံးကို နန်းကုန်းထင်းအား လွှဲအပ်ထားခဲ့လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် အချိန်ကာလများသည် တဖြည်းဖြည်း ကြာမြင့်လာခဲ့လေတော့သည်။

ဆယ်နှစ်...။

ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော် အချိန်အတွင်း ချူးဖိန့်မှာ ပြောင်းလဲလာခဲ့လေသည်။

သူသည် အချိန်ပြည့် သိုင်းပညာကိုသာ အာရုံစိုက်လေ့ကျင့်ခဲ့သည့်အတွက် ထိပ်တန်းသိုင်းသမားဘဝသို့ ရောက်လာခဲ့၏။

၁၈ ❖ မိုးကျော်သူ

နန်းကုန်းထင်းကလည်း သူ့အား ပို၍ နာမည်ကျော်ကြားစေရန် ဒုစရိုက်သိုင်းသမားများအကြောင်း လေ့လာပြီး ဖြိုခွဲစေခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် သိုင်းလောကဝယ် ယွမ်မြို့စား၏အမည်သည် ထင်ရှားကျော်ကြားလာခဲ့လေသည်။

နောက်ဆုံး သူသည် ထိပ်တန်းသိုင်းသမားဆယ်ဦးတွင် အပါအဝင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့၏။

ထိုမျှသာမက သူသည် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက လေးစားကြည်ညိုရသော မဟာမိတ်အဖွဲ့ဝင် နာယကတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

ယွမ်မြို့စားမှာ အသက်အရွယ် ရလာသောအခါ ပို၍ ဆင်ခြင်တုံးတရား ပြည့်ဝလာ၏။

သိုင်းပညာမှာလည်း ထိပ်တန်းရောက်လာခဲ့သည့်အတွက် သိုင်းပညာတစ်ခုတည်း အာရုံစိုက်နေစရာ လိုတော့ပါချေ။

ထိုအခါ သူသည် နန်းကုန်းထင်း၏လုပ်ရပ်အချို့ကို သိရှိလာခဲ့လေသည်။

ထို့အပြင် ယွမ်မြို့သူမြို့သားများ၏ အခြေအနေမှန်ကိုလည်း သဘောပေါက်လာခဲ့လေသည်။

နန်းကုန်းထင်းသည် ဘဏ္ဍာတော်များကို တိုး၍ ကောက်

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉

ယူခဲ့သည်။ ထို့အပြင် လယ်ယာမြေ အများအပြားကိုလည်း ဝယ်ယူပိုင်ဆိုင်ထားလေသည်။

နန်းကုန်းထင်း၏အကြံသည် လှပသေသပ်လှပေသည်။

ဘဏ္ဍာတော်ငွေများနှင့် လယ်ယာမြေများကို ဝယ်ယူကာ ချမ်းသာသည်ထက် ချမ်းသာလာခဲ့လေသည်။

သူ့မှာမူ မြို့သူမြို့သားများ အားလုံးက ရွံ့မုန်းနေကြကြောင်း နားလည်လိုက်လေ၏။

ယွမ်မြို့စားမှာ စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။

နန်းကုန်းထင်းသည် သူ၏ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်ဆိုလျှင်လည်း မမှားပါ။

သို့သော်...

နန်းကုန်းထင်း၏လုပ်ရပ်များသည် မြို့သူမြို့သားများအပေါ် ရက်စက်လွန်းလှပေသည်။

ကြီးမားသော အခွန်အတုတ်ကြောင့် မြို့သူမြို့သားများမှာ ဆင်းရဲမွဲတေနေကြချေပြီ။

ချူးဖိန်မှာ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်စဉ်းစားလင်း နန်းကုန်းထင်း၏အကြံအစည်များကို နားလည်လာခဲ့လေသည်။

နန်းကုန်းထင်းသည် သူ့အား သိုင်းပညာထဲ၌သာ အချိန်ကုန်လွန်စေရန် ဖန်တီးပေးခဲ့ပြီးနောက် သူသည် ယွမ်မြို့စား၏ အရှိန်အဝါကို အသုံးပြုကာ ကြီးပွားချမ်းသာအောင် ဖန်တီးနေကြောင်းကိုလည်း နားလည်လိုက်မိလေသည်။

ချူးဖိန်မှာ နန်းကုန်းထင်းအား အပြစ်မတင်ရက်ပါ။

၂၀ ❖ မိုးကျော်သူ

သို့သော်...

အခြေအနေက သူမျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာပါချေ။

သူ့အနေနှင့် နန်းကုန်းထင်းအား သတိပေးရတော့ပေမည်။

ချူးဖိန့်က နန်းကုန်းထင်းအား ခေါ်ယူတွေ့ဆုံလိုက်လေ

သည်။

နန်းကုန်းထင်းက...

“မြို့စားလေး ဘာကိစ္စများကြောင့် ကျုပ်ကို ခေါ်တာလဲ၊

သိုင်းလောကအကြောင်းလဲ ပြောပါဦး”

ချူးဖိန့်က...

“ဒီတစ်ခါ ခေါ်ရတာက သိုင်းလောကအကြောင်း မဟုတ်ပါ

ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဆိုပါဦး”

“ကျုပ် အခု ပြန်ပြီး သတိထားမိလာတယ်၊ ကျုပ်တို့ မြို့သူ

မြို့သားတွေဟာ အတော့်ကို ဆင်းရဲနေပြီဗျ”

နန်းကုန်းထင်း ပြုံးလိုက်ပြီး...

“သူတို့ဟာ အလုပ်မှ ကောင်းကောင်း မလုပ်ချင်တာကိုး၊

ဆင်းရဲကြတာ မဆန်းပါဘူး မြို့စားလေး၊ ဘာလဲ သူတို့ကို အလှူ

အတန်း ပြုမလို့လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ချူးဖိန့်မှာ ဒေါသထွက်သွား၏။

နန်းကုန်းထင်း၏လေသံသည် သူ့အပေါ် မလေးစားသည့်

ဟန် ရှိသည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၁

ကျေးဇူးရှင်ဟူသော အသိဖြင့် အထက်စီးမှ ဆက်ဆံနေ
သည်ဟုလည်း ခံစားလိုက်ရလေသည်။

ချူးဖိန့်က...

“အလှူအတန်းပေးဖို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ ကောက်ခံတဲ့
အခွန်ဟာ သူတို့အတွက် သိပ်ပြီး မြင့်မားနေတယ်၊ ဒီတော့ အခွန်ငွေ
ကို လျော့ချလိုက်ပါ”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

နန်းကုန်းထင်းက ရယ်မောလိုက်၏။

“မြို့စားလေးက အုပ်ချုပ်ရေးကိစ္စတွေကို နားမလည်ပါဘူး၊

ဒီတော့ အေးအေးဆေးဆေးသာ နေပါ”

ချူးဖိန့်မှာ အလွန်မင် ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

နန်းကုန်းထင်းသည် သူ့အား ချောင်ထိုးထားမှန်း ပေါ်လွင်
သိသာလှပေသည်။

ချူးဖိန့်က ဆက်ပြောနေ၍ မထူးတော့မှန်း သိလိုက်လေ

၏။

ထို့ကြောင့် အခြားစကားများ လွဲ၍ပြောနေလိုက်ပြီး
နောက်မှ သူလုပ်သင့်သည်ကို လုပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

၂၂ ❖ မိုးကျော်သူ

နောက်နှစ်ရက်ခန့်အကြာ...

မြို့စားဂေဟာသို့ နန်းကုန်းထိ အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာ
လေသည်။

သူ့အား ရဲမက်များက ကောင်းစွာ သိရှိထားသည်မို့
အလွယ်တကူပင် မြို့စားဂေဟာသို့ ရောက်လာခဲ့၏။

သူက ချူးဖိန့်၏အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်လေ
သည်။

ချူးဖိန့် ဒေါသထွက်သွားပြီး...

“ခင်ဗျားက အကြောင်းမကြား ဘာမကြားနဲ့ ဘာကြောင့်
ကျုပ်အခန်းထဲကို ဝင်လာတာလဲ”

နန်းကုန်းထင်းက မသိဟန်ဆောင်လိုက်၏။

“ကျုပ်ပြောစရာရှိလို့ပါ”

“ဘာပြောမလို့လဲ”

“ဒီနေ့ မြို့စားလေး ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ”

ချူးဖိန့်က မသိဟန်ဆောင်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်ဘာလုပ်လို့လဲ”

“အခွန်တော်ငွေကို နှစ်နှစ်လွတ်ငြိမ်းခွင့်ပြုတယ်ဆိုတဲ့
အမိန့်ဟာ ဘာကြောင့် ထုတ်ရတာလဲ”

“မြို့သူမြို့သားတွေဟာ တခြားမြို့သူမြို့သားတွေထက်
အခွန်ကို ပိုပြီး ထမ်းဆောင်ခဲ့တာ ကြာပါပြီ၊ သူတို့အတွက် အခွန်
လွတ်ငြိမ်းခွင့် နှစ်နှစ်မက ပေးသင့်ပါတယ်၊ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ဒီလိုပဲ
ခံစားလိုက်ရလို့ အမိန့်ထုတ်ပြန်ပေးလိုက်တာပါ”

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၃

နန်းကုန်းထင်း ဒေါသချောင်းချောင်း ထွက်သွား၏။

“မြို့စားလေး အုပ်ချုပ်ရေးကိစ္စတွေကို ထင်ရာလျှောက်
လုပ်မနေပါနဲ့”

“ကျုပ်က ထင်ရာလျှောက်လုပ်နေတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ကြားရတဲ့ သတင်းအရဆိုရင် မြေယာ
တွေကိုပါ ခွဲဝေပေးမလို့ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မြို့စားလေး ရူးနေပြီလား”

ချူးဖိန့်က ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကျုပ် မရူးပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် မြို့စားလေး နေမြဲအတိုင်းနေပါ၊ အုပ်ချုပ်ရေးကိစ္စ
တွေကို ဝင်မစွက်ပါနဲ့”

နန်းကုန်းထင်း၏စကားကြောင့် ယွမ်မြို့စားချူးဖိန့်မှာ
ဒေါသသွားသည်။

ချူးဖိန့်က နန်းကုန်းထင်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားက မြို့စားလား၊ ကျုပ်က မြို့စားလား”

နန်းကုန်းထင်းမှာ မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွား၏။

ယွမ်မြို့စားက...

“ကျုပ်ဟာ မြို့စားယုတ်တစ်ယောက်လို့ အပြောမခံနိုင်ဘူး၊

ဒါကြောင့် ကျုပ်ကောင်းမယ် ထင်တာတွေ မှန်သမျှ လုပ်ရလိမ့်မယ်”

နန်းကုန်းထင်းမှာ ချွေးပြန်လာ၏။

သူသည် ယွမ်မြို့အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ သမျှ လယ်ယာမြေ အ...

၂၄ ❖ မိုးကျော်သူ

လုံးနီးပါးခန့်ကို ဝိုင်ဆိုင်ထားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ယခု...

ယွမ်မြို့စားကသာ လယ်မြေများကို ခွဲဝေပေးပါက သူ့အနေနှင့် အလွန်ပင် ရှုံးနိမ့်လက်လွတ်ရပေတော့မည်။

နန်းကုန်းထင်းက ဦးညွှတ်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျုပ်မှားသွားပါတယ်”

ယွမ်မြို့စားက...

“ဒီနေ့ကစပြီး ကျုပ် မြို့စားတာဝန်မှန်သမျှကို ပြန်ယူတော့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

နန်းကုန်းထင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် လယ်ယာမြေတွေကို ခွဲဝေဖို့ ကိစ္စတော့ မလုပ်ပါနဲ့လို့ ကျုပ်တောင်းဆိုပါတယ်”

ယွမ်မြို့စားက ပြုံးလိုက်၏။

သူ၏အစီအစဉ်သည် နန်းကုန်းထင်းအတွက် အလွန်ထိခိုက်ဆုံးရှုံးမည်ကို ကောင်းစွာ နားလည်ထားသည်။

သို့သော်...

လောဘကြီးသော နန်းကုန်းထင်းအား ဆုံးမရမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

ယွမ်မြို့စားက...

“ကျုပ် အဲဒီ အမိန့်ကို လက်မှတ်ထိုးပြီးနေပြီ၊ နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက်ဆိုရင် ထုတ်ပြန်ကြေညာဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်”

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၅

ဟု ယတိပြတ် ပြောလိုက်သည်။

နန်းကုန်းထင်းက အံ့ကို ကြိတ်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်ကြောင့် ခင်ဗျား ယွမ်မြို့စား ဖြစ်လာရတယ်ဆိုတာ မမေ့ပါနဲ့၊ ဒီတော့ ဒီအမိန့်ကို ကျုပ်ကို ထောက်ထားပြီး ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်ပါ”

ယွမ်မြို့စားက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဒီလယ်ယာတွေ ခွဲဝေပေးတာ ခင်ဗျားအတွက် ဘာများ ထိခိုက်နစ်နာမှာမို့လဲ”

ယွမ်မြို့စားက မသိဟန်ဆောင်ကာ မေးလိုက်၏။

နန်းကုန်းထင်းမှာ ပြန်မဖြေနိုင်ပါ။

သူသည် လယ်ယာမြေများကို ယွမ်မြို့စား မသိအောင် ဘဏ္ဍာတော်ငွေများဖြင့် ဝယ်ယူပိုင်ဆိုင်ထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

နန်းကုန်းထင်း မတတ်သာတော့ပါ။

“ကျုပ်ပြောတာကို နားမထောင်ယင် ကျုပ်ကို အဆိုးမဆိုနဲ့”

ဟု ခြိမ်းခြောက်လိုက်လေသည်။

ယွမ်မြို့စားမှာ နန်းကုန်းထင်း ခြိမ်းခြောက်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်သွားရသည်။

“ခင်ဗျားကို ကျုပ်ခွင့်လွှတ်နေတာကို ခင်ဗျားက မသိတတ်ပါလား၊ ခင်ဗျားသွားတော့၊ ဒီက ထွက်သွားတော့”

ဟု နှင်ထုတ်လိုက်လေသည်။

နန်းကုန်းထင်းက အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး

၂၆ ❖ မိုးကျော်သူ

“ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို နှင်နေမှတော့ သွားပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်နောက်ဆုံး သတိပေးလိုက်မယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ အမိန့်ကို ဖြုတ်လိုက်ပါ”

နန်းကုန်းထင်းက ပြောပြီးသည်နှင့် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

ယွမ်မြို့စား အေးစက်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီးနောက် မင်းမှုထမ်း တစ်ယောက်ကို ဆင့်ခေါ်လိုက်၏။

ထို့နောက်...

သူ၏အမိန့်ကို ခုချက်ချင်း အမြန်ဆုံး ကြေညာရန် ခိုင်းစေလိုက်လေတော့သည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖

၂၇

သက်သေခံ

ယွမ်မြို့စား၏အမိန့်ကြောင့် မြို့သူမြို့သားအားလုံး ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွားကြလေသည်။

သူတို့သည် မနက်ပိုင်းက အခွန်လွတ်ငြိမ်းခွင့်ရခဲ့၏။

ယခု...

ညနေပိုင်းတွင် မြေယာပိုင်ဆိုင်ခွင့်၊ လုပ်ကိုင်ခွင့်ကိုလည်း ရတော့မည့် အမိန့်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

မြို့သူမြို့သားအားလုံးက မြို့စားဂေဟာရှေ့သို့ စုရုံးရောက်ရှိပြီး ယွမ်မြို့စားအတွက် ဆုမွန်ကောင်းများ အော်ဟစ်တောင်းဆိုပေးယင်း ကောင်းချီးပေးနေကြလေသည်။

ယွမ်မြို့စားမှာ မြို့သူမြို့သားများ ပျော်ရွှင်နေကြသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်သွားရ၏။

သို့သော် နန်းကုန်းထင်းအတွက်ကိုမူ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားလေသည်။

၂၈ ❖ မိုးကျော်သူ

သူက ချက်ချင်း စိတ်ကို ဖြေလိုက်သည်။

“အင်း သူဟာ ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော် ငါ့ကိုယ်စား သူလုပ်
ချင်တာ လုပ်ခွင့်ရပြီးပြီ”

အားလုံး ဝမ်းသာပျော်မြူးနေချိန်တွင် နန်းကုန်းထင်းမှာမူ
ယမ်းပုံမီးကျ ဖြစ်နေလေသည်။

သူသည် ယွမ်မြို့စားအပေါ် ဒေါသအလွန်ထွက်နေ၏။

သူ၏စိတ်ထဲ၌လည်း ယွမ်မြို့စားအား သည်အတိုင်း ထား၍
မဖြစ်တော့ကြောင်း သိလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် သူ၏ငွေကြေးများကို အသုံးချပြီး နာမည်ကျော်
ကြေးတန်းစား ဓားသမားများကို ငှားရမ်းလိုက်လေတော့သည်။

ည...။

အဝေးဆီမှ အုန်းမောင်းသံနှစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ၏။

မြို့စားဂေဟာရှိ ရဲမက်များသည် တာဝန်ဝတ္တရားကျေပွန်
စွာဖြင့် ကင်းလှည့်စောင့်ကြပ်နေကြသည်။

ထိုအခိုက် အမှောင်ထုကို အကာအကွယ်ယူကာ လူသုံး
ယောက်က မြို့စားဂေဟာ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာလေသည်။

သူတို့၏လှုပ်ရှားမှုမှာ ညင်သာလှ၏။

ထိုလူသုံးယောက်သည် နန်းကုန်းထင်း ငှားရမ်းခဲ့သော
ကြေးစားဓားသမားသုံးဦးပင် ဖြစ်ပါသည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၉

သူတို့သုံးယောက်မှာ ယန်စီမြစ်ဘက်၌ ထင်ရှားကျော်ကြား
သော သူများ ဖြစ်ကြပေသည်။

သူတို့သည် သူတို့ လုပ်ငန်း၌ အလွန်ကျွမ်းကျင်ကြပေ
သည်။

ယခုလည်း ကင်းသမားရဲမက်တို့၏ သွားလာပုံကို အကဲ
ခတ်ပြီး ခဏအကြာဝယ် မြို့စားဂေဟာအတွင်းသို့ အခက်အခဲမရှိ
ဝင်နိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

ရဲမက်များသည် လျင်မြန်လှသော ထိုလူသုံးယောက်၏
အရိပ်ကိုပင် မတွေ့လိုက်ကြပါချေ။

ထိုလူများသည် မြို့စားဂေဟာအတွင်း ရောက်သည်နှင့်
သူတို့သွားရမည့် နေရာကို သိရှိပြီးသား ဖြစ်ဟန်တူ၏။

အထစ်အငေါ့ မရှိဘဲ ဦးတည်သွားနေကြသည်။

မကြာမီ...

သူတို့သည် ယွမ်မြို့စား၏အခန်းဆီသို့ ရောက်ရှိသွားလေ
တော့သည်။

ယန်စီကြေးစားသုံးယောက်သည် တံခါးဝမှနေ၍ အသာနား
ထောင်လိုက်ရလေသည်။

သူတို့သုံးဦးက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ
၏။ အမှတ်တစ်က လက်ဝါးဖြင့် တံခါးကို ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

“ဝုန်း”

တံခါးရွက်များ ကျိုးပဲ့ပြီး လွင့်ထွက်သွားသည်။

အမှတ်နှစ်နှင့် အမှတ်သုံးတို့က အခန်းထဲသို့ လျင်မြန်စွာ

၃၀ ❖ ဒိုးကျော်သူ

ဝင်ရောက်လိုက်ပြီး နုတင်ပေါ်မှ လူအား ဓားနှင့်ခုတ်ချလိုက်လေသည်။

“ဒုတ်”

သူတို့သည် ခုတင်ပေါ်မှလူကို ဓားနှင့် ခုတ်မိသည်နှင့် သူတို့ မှားသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်လေသည်။

အကြောင်းမှာ...

သူတို့ ခုတ်မိလိုက်သော အရာသည် လူမဟုတ်ပါ။

ခေါင်းအုံးများကို လူပုံသဏ္ဌာန် ပြုလုပ်ထားခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် အခန်းတစ်ခုလုံး လင်းထိန်သွားလေသည်။ ယန်စီကြေးစားသုံးယောက်က လှည့်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေသော ယွမ်မြို့စားကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ယွမ်မြို့စားက...

“မင်းတို့ကို ဘယ်သူခိုင်းလိုက်တာလဲ”

ယွမ်မြို့စား၏ အမူအရာများမှာ အေးဆေးငြိမ်သက်လှပေသည်။

ယန်စီကြေးစားသုံးယောက်မှာ ယွမ်မြို့စားအား ကြည့်ရင်း ထိတ်လန့်သွားကြပေသည်။

အမှတ်တစ်က...

“ကျုပ်တို့အလုပ်က အလုပ်ရှင်အပေါ် သစ္စာရှိရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၁

ယွမ်မြို့စားက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်အနေနဲ့ မင်းတို့ကို အတင်းအကျပ် မတောင်းဆိုချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အလဲအလှယ် လုပ်ယင်တော့ ကောင်းမယ် ထင်ပါတယ်”

အမှတ်နှစ်က...

“မင်းတို့ အလုပ်ရှင်ကို ဖွင့်ပြောမယ်ဆိုယင် မင်းတို့ကို ငါ့ခွင့် လွှတ်လိုက်ပါ့မယ်”

အမှတ်တစ်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျုပ်မေးကြည့်ရဦးမယ်”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“ကျုပ်ရဲ့ ဓားကိုပါ”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ကျန်လူများအား အချက်ပြလိုက်ပြီး ယွမ်မြို့စားအား လျှပ်တစ်ပြက် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သို့သော်...

ယွမ်မြို့စားက သူ့ထက် အဆများစွာ ပို၍ လျင်မြန်နေပေသည်။

အမှတ်တစ်၏ ဓားကိုင်လက်ကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်ပြီး သွေးကြောကို ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

“ဝုန်း”

အမှတ်တစ်၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွား၏။ ယွမ်မြို့စားက ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး...

“မင်းတို့ပြောကြတော့မှာလား”

၃၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ဟု အေးစက်စွာ မေးလိုက်လေသည်။
 အမှတ်နှစ်နှင့်သုံးမှာ စဉ်းစားနေကြ၏။
 သူတို့သည် ယွမ်မြို့စားအား မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မယှဉ်
 ပြိုင်နိုင်ကြောင်း သိထားပေသည်။
 အမှတ်နှစ်က...
 “ကျုပ်တို့ပြောမယ်ဆိုယင် ကျုပ်တို့ကို ခင်ဗျား တကယ်ပဲ
 လွှတ်ပေးမှာလား”
 ယွမ်မြို့စားက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
 အမှတ်နှစ်၏မျက်နှာမှာ ညှိုးရောသွားပြီး...
 “ကျုပ်တို့ တစ်သက်တာမှာ အလုပ်ရှင်အပေါ် ဘယ်တော့
 မှ သစ္စာမဖောက်ခဲ့ပါဘူး”
 “ကျုပ်နားလည်ပါတယ်”
 “အခု ကျုပ်တို့ သစ္စာဖောက်ရမယ့် အခြေအနေကို ခင်ဗျား
 ဖန်တီးလိုက်တဲ့အတွက် တစ်နေ့ ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားနဲ့ စာရင်းရှင်းရပါ
 လိမ့်မယ်”
 ယွမ်မြို့စား ပြုံးလိုက်၏။
 “သိုင်းလောကမှာ ယွမ်မြို့စားဟာ ဘယ်တော့မှ ထွက်ပြေး
 မယ့်လူ မဟုတ်ပါဘူး”
 အမှတ်နှစ်မှာ ဒုံ့သြသွားပြီး...
 “ခင်ဗျားက ယွမ်မြို့စား ဟုတ်လား”
 ဟု မေးလိုက်၏။
 “ဟုတ်ပါတယ်”

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၃

“အင်း ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ ရုံးခွဲရတာကိုး”
 ယွမ်မြို့စားက ဒုံ့သြသွားပြီး...
 “မင်းတို့က ကျုပ်ကို လုပ်ကြံရမယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား”
 အမှတ်နှစ်က ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်မောလိုက်သည်။
 “ယွမ်မြို့စားကို လုပ်ကြံရမယ်ဆိုယင် ဘယ်ကြေးစားသ
 မားကမှ လုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစားကြမှာ မဟုတ်ဘူး”
 “ဒါဆိုရင် မင်းတို့က ဘယ်သူ့ကို လုပ်ကြံဖို့ လာကြတာလဲ”
 “ဒီအခန်းထဲက လူကိုပါ”
 “ဒီအခန်းဟာ ကျုပ်အခန်းပဲ”
 အမှတ်နှစ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 “ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့အလုပ်ရှင်က ခင်ဗျားကို ယွမ်မြို့
 စားလို့ မပြောဘဲ သက်သက်ချောက်တွန်းခဲ့တာပါလား”
 “ခင်ဗျားအလုပ်ရှင်က ဘယ်သူလဲ”
 “နန်းကုန်းထင်း”
 “ဘာ နန်းကုန်းထင်း ဟုတ်လား”
 ယွမ်မြို့စား၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး မည်းမှောင်သွား၏။
 ဒေါသလည်း ထွက်သွားပြီး လက်ဝါးဖြင့် စားပွဲအား ရိုက်ချ
 လိုက်လေသည်။
 “ဝုန်း”
 စားပွဲမှာ ကျိုးပဲ့လွင့်စဉ်သွား၏။
 အမှတ်နှစ်က ထိတ်လန့်သွားပြီး...
 “ခင်..ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ကို လွှတ်မယ်ဆို”

၃၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ယွမ်မြို့စားက လက်ကာပြလိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားတို့ အမြန်ဆုံး ထွက်သွားကြပါ။ နောက် ကျုပ်နယ် ထဲ ဝင်လာမယ်ဆိုယင်တော့ ကျုပ် မင်းတို့ကို ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သိထားပါ”

အမှတ်နှစ်နှင့် သုံးတို့သည် ယွမ်မြို့စား၏စကားမဆုံးမီမှာ ပင် အမှတ်တစ်အား ပွေ့ချီကာ အခန်းထဲမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်ပြေး ထွက်သွားလေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်...

နန်းကုန်းထင်းမှာ မြို့စားဂေဟာသို့ ရောက်ရှိလာလေ သည်။

ယွမ်မြို့စားမှာ နန်းကုန်းထင်း ရောက်ရှိလာကြောင်း သိရှိ လိုက်ရသောအခါ ပို၍ ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

ယွမ်မြို့စားက နန်းကုန်းထင်း ရှိရာ ဧည့်ခန်းဆီသို့ အမြန် လာရောက်ခဲ့၏။

နန်းကုန်းထင်းမှာ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ယွမ်မြို့စားက...

“မင်းတော်တော်သတ္တိကောင်းတာပဲ”

နန်းကုန်းထင်းက နားမလည်ဟန်ဖြင့်...

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၅

“မြို့စားလေးက ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

ယွမ်မြို့စားက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား မသိဟန် မနေပါနဲ့ဗျာ၊ ယန်စီကြေးစားသုံး ယောက်ဟာ အဆင့်အတန်း မရှိပါဘူး၊ နောက်ဆိုယင် သတိထားပြီး လူရွေးခေါ်ပေါ့”

နန်းကုန်းထင်း၏မျက်နှာမှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားလေသည်။

ယွမ်မြို့စားက နန်းကုန်းထင်း၏မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက် ပြီး...

“ခင်ဗျားကျေးဇူးကို ကျုပ်မမေ့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား ဟာ ကျုပ်အသက်ကိုပါ ရန်မူလာပြီဆိုတော့ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ဘယ် လိုမှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့ဘူး”

နန်းကုန်းထင်း၏မျက်နှာမှာ ဖြူရော်သွား၏။

ယွမ်မြို့စားက...

“ကျုပ် နောက်ဆုံး ပြောမယ်၊ အခုအချိန်ကစပြီး ဒီမြို့က ခင်ဗျားထွက်သွားပါ၊ နောက်တစ်နေ့ ဒီမှာရှိနေသေးယင် ကျုပ်ကို အဆိုးမဆိုပါနဲ့”

နန်းကုန်းထင်းမှာ သူ၏အခြေအနေ မကောင်းတော့ ကြောင်း နားလည်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံး ဝှက်ဖဲကို ထုတ်၍ အသုံးပြုရန် စဉ်း စားလိုက်ပြီး...

“ကျုပ် ဒီက ထွက်သွားရမယ်ဆိုယင် ကျုပ်ရဲ့ စီးပွားဥစ္စာ ပျက်စီးသွားပြီပဲ”

၃၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ယွမ်မြို့စားက...

“ခင်ဗျားအသက် မဆုံးရှုံးသေးတာကို ကျေးဇူးတင်ပါ”

နန်းကုန်းထင်းက...

“ကျုပ်ကို ခင်ဗျားပျက်စီးအောင် ကြိမ်ယိုဆိုင် ခင်ဗျားလဲ

ပျက်စီးသွားရမယ်ဆိုတာ နားလည်ပါ”

ယွမ်မြို့စားက ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်း ကျုပ်ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ လုပ်ကြံမှာလဲ”

နန်းကုန်းထင်း မခိုးခံနဲ့ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ချူးကြားကို လုပ်ကြံဖို့အတွက် တိုင်ပင်ထားတဲ့ စာတွေ

ကျုပ်လက်ထဲမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ သတိထားပါ”

နန်းကုန်းထင်း၏စကားအဆုံးတွင် ယွမ်မြို့စားမှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

ဒေါသထွက်လာကာ နန်းကုန်းထင်းအား ဖမ်းချုပ်ကိုင်လိုက်၏။

နန်းကုန်းထင်းက...

“မင်းသတ်ရဲယင် ငါ့ကိုအခုပဲ သတ်လိုက်လို့ ရပါတယ်။

ဒါပေမယ့် မင်းရဲ့စာတွေကတော့ မင်းပြန်ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့လူယုံတွေကတစ်ဆင့် နေပြည်တော်ကို ရောက်သွားမှာပဲ၊ ငါသေသေချာချာ စီစဉ်ထားပြီးပါပြီ”

ယွမ်မြို့စား၏လက်မှာ ပြေလျော့သွားသည်။

နန်းကုန်းထင်း၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ပြန်လည်ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၇

ယွမ်မြို့စားမှာ ဒေါသထွက်လွန်းသည့်အတွက် အသားများ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေပေသည်။

နန်းကုန်းထင်းက...

“မင်းနဲ့ ကျုပ် ပြန်ပြီး ပူးပေါင်းကြပါစို့၊ မင်းရဲ့အမိန့်တွေကို ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်ပါ၊ ကျုပ် ခုနှစ်ရက်အတွင်း မင်းရဲ့အမိန့် ပြန်ရုပ်သိမ်းတာ တွေ့ချင်ပါတယ်”

ဟု ပြောပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ယွမ်မြို့စားမှာ မလှုပ်မယှက်နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

လူသတ်သမား

ယွမ်မြို့စားမှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ယင်း အရက်
သောက်နေ၏။
သူ၏စိတ်မှာ တည်ငြိမ်မှု မရှိပါ။
သူ၏အတွေးများ ပျံ့လွင့်နေ၏။
နန်းကုန်းထင်းအပေါ် တွေးယင်း ဒေါသထွက်နေမိသည်။
နန်းကုန်းထင်းသည် သူထင်ထားသည်ထက်ပင် ပို၍ ယုတ်
မာနေသည် မဟုတ်ပါလား။
သူ၏စာကို နန်းကုန်းထင်းထံမှ ပြန်ရမှ ဖြစ်ပေသည်။
သူ၏အမိန့်များကို ရုပ်သိမ်းပေးသော်လည်း နန်းကုန်းထင်း
ထံမှစာကို ပြန်ရလိမ့်မည်ဟု သူ မထင်ပါ။
နန်းကုန်းထင်းသည် ထိုစာကို အသုံးပြု၍ သူ့အား
တစ်သက်လုံး အကျပ်ကိုင်နေမည်ကို အလိုလို သဘောပေါက်လိုက်
၏။
သူ့အနေနှင့် နန်းကုန်းထင်းအား မည်သို့မျှ အလွတ်မခွင့်
နိုင်တော့ပါ။

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၉

နန်းကုန်းထင်းအား အသက်ရှင်ခွင့်ပေးထားခြင်းသည် သူ့
အတွက် ကြီးမားသော အန္တရာယ်ပင် ဖြစ်ပေမည်။
သူသည် အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးနောက် ထိုင်ရာမှ ထရပ်
လိုက်၏။

ထို့နောက်...

အနက်ရောင်ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ပြီး ဓားကိုယူ
ကာ မြို့စားဂေဟာအတွင်းမှ တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာလာခဲ့လေ
သည်။

မကြာမီပင် နန်းကုန်းထင်း၏ဂေဟာ အနီးသို့ ရောက်ရှိလာ
၏။ ဂေဟာရှေ့တွင် စောင့်ကြပ်နေသူနှစ်ယောက်ကိုလည်း တွေ့
လိုက်ရသည်။

ယွမ်မြို့စားက ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။

အားလုံးသော လူများ အိပ်မောကျနေပြီ ဖြစ်၏။

ယွမ်မြို့စားက အမှောင်ထုအတွင်းမှ ထွက်လိုက်ပြီး နန်း
ကုန်းထင်း၏ဂေဟာဆီသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွားလိုက်လေ
သည်။

အစောင့်နှစ်ယောက်သည် အချိန်မတော် ယွမ်မြို့စား
ရောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်သဖြင့် အံ့အားသင့်သွားကြ၏။

“ဟင် မြို့စားကြီး...ဘာ..”

သူ၏စကား တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်သွား၏။

ယွမ်မြို့စားက ဓားကို ထုတ်ပြီး လျှပ်တစ်ပြက် ခုတ်ချလိုက်
လေသည်။

၄၀ ❖ မိုးကျော်သူ

သူ၏စားချက်မှာ အလွန်ပင် လျင်မြန်လှ၏။
အစောင့်နှစ်ဦးမှာ အသံပင် မထွက်နိုင်ဘဲ သေဆုံးသွားရ
လေသည်။

ယွမ်မြို့စားက အလောင်းများကို သစ်ပင်များကြား ထိုး
ထည့်လိုက်၏။

ယွမ်မြို့စား၏မျက်လုံးများသည် စူးရှတောက်ပနေသည်။
သူ၏လှုပ်ရှားမှုသည် ကြောင်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ညင်သာလှ
သည်။ သူသည် တစ်ခန်းချင်းဝင်၍ ရှာဖွေလိုက်၏။

နန်းကုန်းထင်း မည်သည့်အခန်းတွင် ရှိနေသည်ကို မသိပါ။

ယွမ်မြို့စားသည် တစ်ခန်းဝင်တစ်ခန်းထွက် ရှာရင်း အခန်း
တွင်း တွေ့ရသူများအား အကုန်သုတ်သင်ပစ်လိုက်သည်။

နောက်ဆုံး သူသည် အခန်းတစ်ခုဆီသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

အခန်းတံခါးအား တွန်းဖွင့်လိုက်လျှင် အခန်းထဲ၌ နန်းကုန်း
ထင်းအပြင် သူ၏လူယုံနှစ်ယောက်ကိုပါ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

နန်းကုန်းထင်းက ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားရောက်လာမယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်”
ဟု ပြောလိုက်၏။

ယွမ်မြို့စားက အေးစက်စွာ ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ဒီနေ့ မင်းသေရမယ်”

နန်းကုန်းထင်းက...

“ငါ့ကို သတ်ယင် မင်းဒုက္ခရောက်သွားမယ်နော်”

ယွမ်မြို့စား ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၁

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ မင်းတို့ဂေဟာက တစ်ယောက်မှ အရှင်
မလွတ်စေရပါဘူး”

နန်းကုန်းထင်းမှာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားသည်။

ယွမ်မြို့စားသည် ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်မည့်သူ ဖြစ်
ကြောင်းကိုလည်း နားလည်လိုက်၏။

သူတောင်းပန်၍လည်း အသက်ချမ်းသာရာ ရတော့မည်
မဟုတ်ပါ။ နန်းကုန်းထင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်း ကျုပ်ကို သတ်ပြီးတာနဲ့ မင်းနောင်တ
ရစေရမယ်”

သူက ပြောပြီးသည်နှင့် ယွမ်မြို့စားအား တိုက်ခိုက်လိုက်
၏။ သူစတင်တိုက်ခိုက်သည်နှင့် သူ၏လူယုံတစ်ယောက်ကလည်း
ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ကျန်လူယုံတစ်ယောက်ကမူ ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ထွက်သွား
လေသည်။

ယွမ်မြို့စားက အေးစက်စွာတစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီး နန်း
ကုန်းထင်းနှင့် သူ၏လူယုံတို့ တိုက်ခိုက်မှုကို ဓားဖြင့် ခုခံပေးလိုက်၏။

ဘယ်ဘက်လက်က လက်နက်ပုန်းတစ်ခုကို နှိုက်ယူလိုက်ပြီး
ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ထွက်သွားသော လူယုံ၏ကျောပြင်သို့ ပစ်လွှင့်
လိုက်လေသည်။

သူသည် တစ်ပြိုင်နက်တည်းနှင့် တိုက်ခိုက်မှု နှစ်မျိုး ပြု
လုပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“အား”

၄၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ထွက်သွားသူမှာ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ မရောက်မီပင် လက်နက်ပုန်း ထိမှန်သွားပြီး ပြတင်းပေါက်မှ ပြုတ်ကျ သွားလေသည်။ ယွမ်မြို့စားက ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“မင်းတို့ ပြေးမလွတ်ပါဘူးကွာ”

နန်းကုန်းထင်းမှာ သူ၏လူယုံ လဲကျသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ အလွန်ပင် ထိတ်လန့်သွား၏။

သူသည် အားကို အပြည့်အဝ စုစည်းလိုက်ပြီး ယွမ်မြို့စားအား တရကြမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ယွမ်မြို့စားကလည်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

သူသည် သိုင်းကွက်ဆယ်ကွက်အတွင်း နန်းကုန်းထင်းအား ရှင်းပစ်နိုင်မည်ဟု ယူဆထား၏။

သို့သော် နန်းကုန်းထင်း၏တိုက်ခိုက်မှုသည် သွေးရှူးသွေးတန်းနှင့် အသေခံ တိုက်ခိုက်နေကြောင်း သိလိုက်၏။

သူက နန်းကုန်းထင်းကဲ့သို့ အသေမခံနိုင်ပါ။

ထို့ကြောင့် သတိထားပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်ရလေသည်။

မူလက သူသည် နန်းကုန်းထင်းအား ဆယ်ကွက်အတွင်း အနိုင်ယူနိုင်မည်ဟု စဉ်းစားခဲ့သော်လည်း နောက်ဆုံး သူသည် သိုင်းကွက်နှစ်ရာရောက်မှ အနိုင်ယူနိုင်ခဲ့လေသည်။

ယွမ်မြို့စားက ဓားကို ပြန်လည်သိမ်းဆည်းလိုက်၏။

နန်းကုန်းထင်း၏အလောင်းကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် နန်းကုန်းထင်း၏လူယုံနှစ်ယောက်၏အလောင်းကို ရှာဖွေကြည့်လိုက်သောအခါ မျက်လုံးပြူးကျယ်သွား

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၃

လေသည်။ လူယုံတစ်ယောက်၏အလောင်းကိုသာ တွေ့လိုက်ရ၏။ လက်နက်ပုန်း ထိမှန်ခဲ့သော လူယုံ၏အလောင်းကိုမူ ရှာဖွေ၍ မတွေ့ပါချေ။

“တောက်”

ယွမ်မြို့စားက တောက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်ပြီးနောက် နန်းကုန်းထင်း၏ဂေဟာအား မီးရှို့လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ထွက်ပြေးသွားသော လူယုံနောက်သို့ အမြန်လိုက်သွားလေသည်။

ယွမ်မြို့စားမှာ မြို့ပြင်သို့ ရောက်သည်အထိ လူယုံတော်ကို ရှာမတွေ့ခဲ့ပါချေ။ သူ၏ရင်ထဲ၌ ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ ဖြစ်သွား၏။

ထိုလူ လွတ်သွားခြင်းသည် သူ့အတွက် အန္တရာယ်ပင် ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း နားလည်လိုက်လေသည်။

အရှေ့ဆီမှ ရောင်နီပင် သမ်းလာပြီ ဖြစ်သည်။

သူက ဆက်၍ လိုက်သွားလိုသော်လည်း မဖြစ်တော့ပါ။

မနက်ကျလျှင် သူသည် မြို့စားဂေဟာ၌ ရှိနေရပေမည်။

နန်းကုန်းထင်း၏ကိစ္စကို ရှင်းလင်းပြီးမှသာ သူက လိုက်သွားနိုင်မည် ဖြစ်သည်ကို နားလည်လိုက်၏။ နောက်ဆုံးသူသည် မြို့စားဂေဟာသို့ ပြန်လာခဲ့ရလေတော့သည်။

၄၄ ❖ မိုးကျော်သူ

မရဏစာလွှာ

မေဟုန်ပိုင်မှာ တောလမ်းအတိုင်း မြင်းကို မှန်မှန်စီးနင်းလာ
ခဲ့လေတော့သည်။

သို့သော် တစ်နေရာ အရောက်ဝယ် သူ၏နားအတွင်းသို့
တိုးညှင်းသော အသံတစ်ခု ဝင်ရောက်လာလေသည်။

မေဟုန်ပိုင် မြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်၏။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက် အကဲခတ်လိုက်သော်လည်း မည်
သည့် လူရိပ်လူယောင်မျှပင် မတွေ့ရပါ။

မည်သည့်အသံမျှလည်း မကြားရပါချေ။

မေဟုန်ပိုင်က ပြန်ပြီးမြင်းကို မောင်းနှင်မည်အပြု တိုး
ညှင်းသော အသံကို ထပ်မံကြားလိုက်ရလေသည်။

မေဟုန်ပိုင်မှာ မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၅

သူကြားလိုက်ရသော အသံသည် လူတစ်ယောက်၏အသံ
ဖြစ်ကြောင်း သူကောင်းစွာ သိလိုက်၏။

ထို့အတူ ထိုလူသည် ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရနေသူ ဖြစ်
ကြောင်းလည်း သူ၏အတွေ့အကြုံအရ သူက ကောင်းစွာ သိရှိလိုက်
၏။

မေဟုန်ပိုင်က အသံထွက်ပေါ်လာရာ ချုံနွယ်များကြားသို့
တိုးဝင်သွားလိုက်၏။

မကြာမီ ချုံနွယ်များကြား၌ လဲကျနေသော လူတစ်ယောက်
ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ထိုလူသည် မသဲမကွဲ ညည်းညူနေ၏။

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ပြာနှမ်းနေ၏။

ထိုသူ အဆိပ်မိထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်၏။

မေဟုန်ပိုင်က ထိုသူအား အကဲခတ် စစ်ဆေးလိုက်ပြီး
နောက် ထိုလူအား မည်သို့မျှ ကုသ၍ မရတော့ကြောင်း သိလိုက်၏။

ထိုလူ၏တစ်ကိုယ်လုံးကို အဆိပ်များ ပျံ့နှံ့နေပြီ ဖြစ်ပါ
သည်။

မေဟုန်ပိုင်က ထိုလူအား ရေအနည်းငယ် တိုက်ကျွေးလိုက်
၏။ ထိုလူက မျက်စိတစ်ချက် ပွင့်လာပြီး...

“စာ...စာ”

မေဟုန်ပိုင် မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“ခင်ဗျား ဘာပြောချင်လဲ ပြောပါ”

ထိုလူက အကြောက်တစ်ချက် ဆွဲသွား၏။

အတန်ကြာမှ...

၄၆ ❖ မိုးကျော်သူ

“နန်းတွင်းကို ပို့ပေး”

သူ၏စကားများသည် ပြတ်တောင်းနေပြီး မဝိမသလည်း ဖြစ်နေ၏။ ထိုလူသည် အကြောတစ်ချက် ဆွဲသွားပြန်လေ၏။

သူ၏မျက်လုံး၊ ပါးစပ်၊ နှာခေါင်းများမှလည်း မည်းနက် သောသွေးများ ယိုစီးကျလာလေသည်။

မေဟုန်ပိုင်က ထိတ်လန့်သွားပြီး...

“ဟင် တယ်ပြင်းထန်တဲ့ အဆိပ်ပါလား”

သူရေရွတ်လိုက်စဉ်မှာပင် ထိုလူသည် သေဆုံးသွားလေ သည်။

မေဟုန်ပိုင်က ထိုသူအား မြှုပ်နှံရန် မြေကြီးကို တူးဆွလိုက် ၏။

ထို့နောက် ထိုသူအား တွင်းထဲသို့ ထည့်မည်အပြု ထိုလူ၏ အိတ်အတွင်းမှ စာရွက်များ ထွက်ကျလာကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရ လေသည်။ မေဟုန်ပိုင်က စာရွက်များကို ကောက်ယူလိုက်၏။

ထိုစာရွက်များကို အမှတ်မထင် ဖတ်မိလိုက်သောအခါ သူ၏မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးကျယ်သွားလေတော့သည်။

မေဟုန်ပိုင်မှာ ထိုလူအား ကောင်းမွန်စွာ မြှုပ်နှံလိုက်၏။

ထို့နောက် သူသည် သစ္စာဂေဟာသို့ သွားရာလမ်းကြောင်း ကို ပြောင်းလဲလိုက်၏။

မကြာမီ သူသည် ယွမ်မြို့ကလေးဆီသို့ ဦးတည်သွားနေ လေတော့သည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၇

မေဟုန်ပိုင် မြို့စားဂေဟာရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ယွမ် မြို့စား ခရီးဦးကြို ပြုလိုက်လေသည်။

ယွမ်မြို့စားသည်လည်း မဟာမိတ်အဖွဲ့ခွဲခေါင်းဆောင် ဖြစ် သည့်အတွက် မေဟုန်ပိုင်နှင့် ကောင်းစွာ ရင်းနှီးခင်မင်လေသည်။

ယွမ်မြို့စားက...

“ခင်ဗျားရောက်လာတာ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ၊ ဒီနှစ်ကော ဘာများ တူးခြားသေးသလဲဗျာ”

မေဟုန်ပိုင်က...

“ဒီနှစ်က အရင်နှစ်တွေထက် ပိုပြီး သက်သာပါတယ်ဗျာ၊ ဘာကိစ္စမှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မရှိပါဘူး”

ယွမ်မြို့စားက...

“ဒါဆို အလည်အပတ် ရောက်လာတာပေါ့၊ ရောက်တုန်း ရောက်ခိုက် ကျုပ်ဂေဟာမှာ ကြိုက်သလောက် နေစမ်းပါကွာ၊ ကျုပ် ကောင်းကောင်းစည့်ဝတ်ပြုပါရစေ”

မေဟုန်ပိုင်မှာ ရိုးသားဖြောင့်မတ်ပြီး ပွင့်လင်းသူတစ် ယောက် ဖြစ်၏။

သူသည် ပြောစရာရှိလျှင် မျှိုသိပ်မထားတတ်ပါချေ။

ထို့ကြောင့် သူက...

“ကျုပ်ရောက်လာတာ ကိစ္စလေး ရှိလို့ပေါ့”

“ဘာကိစ္စများလဲ”

“ကျုပ်တို့ သီးသန့်ခန်းထဲ သွားကြယင် ကောင်းမယ် ထင်နေတာ”

တယ်”

၄၈ ❖ မိုးကျော်သူ

မေဟုန်ပိုင်သည် ယွမ်မြို့စားအကြောင်းကို အခြားသူများ
အား မသိစေလိုပါ။

ထို့ကြောင့် သူက တောင်းဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ယွမ်မြို့စား သူ့အား ချက်ချင်းပင် သီးသန့်ခန်းထဲသို့ ခေါ်
ဆောင်သွားပြီးနောက်...

“ဘာကိစ္စများ အရေးကြီးလာသလဲ၊ ကျုပ်ကူညီနိုင်တာဆို
ယင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီပါ့မယ်”

မေဟုန်ပိုင်က...

“ကျုပ် ခရီးထွက်ရာက အပြန်မှာ အဆိပ်မိနေတဲ့ လူတစ်
ယောက်ကို တွေ့ခဲ့ရတယ်၊ သူ့ဆီက မမျှော်လင့်ဘဲ စာတွေကို ရခဲ့
တယ်၊ ဒီစာတွေဟာ ခင်ဗျားရဲ့စာတွေပါပဲ”

ယွမ်မြို့စား၏မျက်နှာမှာ သွေးဆုတ်သွားသကဲ့သို့ ဖြူရော်
သွားလေသည်။

အတန်ကြာမှ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်ငယ်ရွယ်စဉ်က မသိခဲ့လို့ မှားသွားခဲ့တာပါ”

မေဟုန်ပိုင်က...

“ဒီကိစ္စဟာ မေ့ပစ်လို့ ရပါတယ်”

ယွမ်မြို့စားက ဝမ်းသာသွားပြီး...

“စာတွေ ခင်ဗျားပြန်ပေးမှာလား”

မေဟုန်ပိုင် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားဟာ အရင်ကိစ္စထက် အခု ကျူးလွန်လိုက်တဲ့ ကိစ္စ
က ပိုပြီးအပြစ်ကြီးနေပြီ”

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၉

မေဟုန်ပိုင်သည် ယွမ်မြို့ကို ရောက်ရှိသည်နှင့် မြို့စားဂေ
ဟာသို့ မလာသေးဘဲ မြို့တွင်းသို့ ဝင်ရောက်စုံစမ်းခဲ့၏။

ယခု ရက်ပိုင်းအတွင်း နန်းကုန်းထင်း၏ဂေဟာတစ်ခု စီး
လောင်ပြာကျခဲ့ပြီး အိမ်သားအားလုံးပါ သေဆုံးသွားသည့် သတင်း
ကို သူကြားခဲ့ရပြီး ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ယွမ်မြို့စားက...

“ကျုပ် ဒီလို မလုပ်ယင် မရတော့လို့ပါ၊ ကျုပ်တောင်းပန်ပါ
တယ်ဗျာ”

မေဟုန်ပိုင်က...

“ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်ဟာ ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတွေဆိုပေမယ့်
တရားဥပဒေကို လေးစားရမှာပါ”

ယွမ်မြို့စားက...

“ကျုပ်နားလည်ပါပြီ၊ ကျုပ်ကို တစ်နှစ်လောက် အချိန်ပေး
ပါ၊ ကျုပ်အပြစ်ကို မငြင်းဘဲ ခံယူပါ့မယ်”

မေဟုန်ပိုင်က တွေ့ဝေသွား၏။

ယွမ်မြို့စားက...

“ကျုပ်အနေနဲ့ မြို့သူမြို့သားတွေအတွက် ဘာမှမလုပ်
ပေးခဲ့ရသေးပါဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့အမှားအတွက် ကျုပ်တတ်နိုင်သလောက်
ပြန်လည်ပေးဆပ်သွားချင်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကို တစ်နှစ်
လောက် အချိန်ပေးပါလို့ အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်”

မေဟုန်ပိုင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ကောင်းပါပြီ၊ ခင်ဗျားကတိအတိုင်း တစ်နှစ်ပြည့်တဲ့အထိ

၅၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ကျုပ်စာတွေကို ထိန်းသိမ်းထားပါမယ်”

မေဟုန်ပိုင်က ဆက်လက်နေရန် မသင့်တော့ဟု ယူဆ
လိုက်ပြီး မြို့စားဂေဟာမှ ထွက်ခွာလာခဲ့လေတော့သည်။

မေဟုန်ပိုင်မှာ မောသွားဟန်ဖြင့် ရေနွေးကို သောက်လိုက်
ပြန်၏။

မေရှမ်းက...

“ယွမ်မြို့စားဟာ အပြစ်မရှိပါဘူး၊ သူ့အနေနဲ့ ငယ်ရွယ်စဉ်
က မှားခဲ့တာပဲ၊ ပြီးတော့ နောက်တစ်ကြိမ် ကျူးလွန်ရတာဟာလဲ
သူ့အတွက် ဒီလို မလုပ်လို့မှ မဖြစ်တော့တဲ့ အခြေအနေကို ရောက်
နေတာကိုး၊ သူ တကယ်တမ်း နောင်တပြုဆိုယင် ခွင့်လွှတ်လိုက်ဖို့
သင့်ပါတယ်”

မေဟုန်ပိုင်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“ဖေဖေနဲ့ သူဟာ မိတ်ဆွေတွေပါ၊ ဖေဖေ အနေနဲ့ သူ့ရဲ့
အပြစ်တွေကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူဟာ သာမန်လူတစ်
ယောက် မဟုတ်ဘူး၊ မြို့စားဟန်ယောက် ဖြစ်နေတယ်၊ သူငယ်ရွယ်
စဉ်က မှားယွင်းတယ်ဆိုပေမယ့် တရားဥပဒေကတော့ ဘယ်လိုမှ
ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

မေရှမ်းမှာ နားလည်သွား၏။

ယွမ်မြို့စားသည် ဦးရီးတော်အား လုပ်ကြံပြီး မြို့စား

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၁

အရိုက်အရာကို ဆက်ခံခြင်း ဖြစ်သည်။

ဥပဒေအရ သေဒဏ်ပင် ထိုက်သင့်နိုင်သည် မဟုတ်ပါ
လား။ ကျွေ့ထင်းက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“သူဟာ ဒါကြောင့် ဒီစာကို အရမ်းလိုချင်နေတာကိုး”

မေဟုန်ပိုင်က...

“မင်းအနေနဲ့ ဒီစာကို ရှောင်လင်ကျောင်းကို သွားပို့ပေးပါ၊
သူတို့ ကျန်တာ ဆက်လုပ်ပါလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်ကတော့ သူ့ကို ထောင်
ထဲထည့်ရမည့် ကိစ္စမျိုး ကိုယ်တိုင် မဆောင်ရွက်နိုင်အောင်ပဲ ခံစား
နေရလို့ပါ”

ကျွေ့ထင်းက...

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်တော်သွားပေးပါမယ်”

“ဒါဆိုယင် မနက်ဖြန်မနက် ခရီးထွက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဖေဖေ”

မေရှမ်းက ကြားဖြတ်ဝင်ခေါ်လိုက်၏။

မေဟုန်ပိုင်က...

“သမီး ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“သမီးလဲ ဗဟုသုတရအောင် အစ်ကိုကျွေ့ထင်းနဲ့ လိုက်
သွားပါရစေ”

မေဟုန်ပိုင်မှာ မသိမသာ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိ၏။

သမီးဖြစ်သူ၏ သံယောဇဉ်ကိုလည်း သူရိပ်စားမိလိုက်၏။

ကျွေ့ထင်းသည် ဖြောင့်မတ်ပြီး သိုင်းပညာလည်း အဆွန်

၅၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ထက်မြက်၏။

ထို့ကြောင့် သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ကျွေ့ထင်း”

“ပြောပါ ခင်ဗျာ”

“သမီးလေးကို ခေါ်သွားလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မေ့ရှမ်းမှာ အလွန်ပင် ပျော်ရွှင်သွားလေတော့သည်။

မေဟုန်ပိုင်က...

“ကဲ သမီး မနက်ဖြန် ခရီးထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“လမ်းမှာ ကျွေ့ထင်းရဲ့စကားကို နားထောင်ပါ။ ဘယ်နေ့

ရာကိုမှ တစ်စွတ်ထိုး မလုပ်ပါနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

“ကျွေ့ထင်း”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါ ခင်ဗျာ”

“သမီးလေးကို သိပ်အလို မလိုက်နဲ့”

မေဟုန်ပိုင်က မှာကြားစရာများကို မှာကြားလိုက်၏။

ထို့နောက် သူတို့ လူခွဲလိုက်ကြလေတော့သည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၃

ည...

ကျွေ့ထင်း အိပ်မည်အပြု မျက်နှာဖုံးရှင်က မမျှော်လင့်ဘဲ

ရောက်ရှိလာလေသည်။

ကျွေ့ထင်းက...

“ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲ”

မျက်နှာဖုံးရှင်က...

“မင်း မနက်ဖြန် ခရီးထွက်ရမယ်ဆို”

ကျွေ့ထင်းက...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

“ငါ မသိတာ ဘာမှမရှိပါဘူး၊ မင်းခရီးထွက်တဲ့အခါ မေ

ရှမ်းလဲ အတူလိုက်မယ်ဆိုတော့ မင်းခရီးထွက်ယင် မေ့ရှမ်းနဲ့ အဆင်

ပြေအောင် ကြိုးစားပါ။ ကျုပ်ထင်တယ်၊ မင်းတို့ ပြန်လာတဲ့အခါကျ

ရင် မေဟုန်ပိုင်က မင်းနဲ့မေ့ရှမ်းကို လက်ထပ်ပေးလိမ့်မယ်”

ကျွေ့ထင်းက...

“ခင်ဗျားပြောချင်တာ၊ ဒါပဲလား”

မျက်နှာဖုံးရှင်က...

“မင်း ငါ့ကို ဒီလိုမျိုးလေသံနဲ့ မဆက်ဆံပါနဲ့၊ မင်း ငါ့ကို

ကတိပျက်မယ်လို့ စဉ်းစားယင် မင်းထက်အယင် မေ့ရှမ်းကို ငါသတ်

ပစ်မယ်”

“ခင်ဗျား”

ကျွေ့ထင်းမှာ ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

မျက်နှာဖုံးရှင်က...

၅၄ ❖ မိုးကျော်သူ

“ငါပြောတာကို မင်း မမေ့ပါနဲ့”
မျက်နှာဖုံးရှင်က ပြောပြီးသည်နှင့် လျင်မြန်စွာ ပြန်လည်
ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ ကျွဲထင်းနှင့် မေရှမ်းတို့မှာ မြင်းကိုယ်စီနှင့်
ခရီးထွက်လာခဲ့ကြ၏။

မေရှမ်းမှာ အလွန်ပျော်ရွှင်နေလေသည်။

သူမအနေနှင့် ကျွဲထင်းနှင့် နှစ်ယောက်တည်း ခရီးထွက်
လာရသောကြောင့် ပို၍ ပျော်ရွှင်နေခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွဲထင်းမှာလည်း မေရှမ်း၏ ပျော်မြူးနေသော မျက်နှာ
လေးကို ကြည့်ယင်း သူပါရော၍ ပျော်ရွှင်လာသည်။

သို့သော် သူသည် လွတ်လွတ်လပ်လပ် မပျော်ရွှင်နိုင်ပါ။

သူ့အနေနှင့် မျက်နှာဖုံးရှင်၏ ထိန်းချုပ်မှုအောက်၌သာ
မရှိလျှင် သူသည် ဤခရီးကို အပျော်ရွှင်ဆုံး ဖြစ်မည်ဟု ထင်မိ၏။

ယခု သူ့မှာ ပျော်ချင်သော်လည်း စိတ်ရှိသမျှ မပျော်နိုင်ဘဲ
ဖြစ်နေရလေသည်။

ဤသို့နှင့် ခရီးဆက်ထွက်လာခဲ့ကြရာ နောက်ဆုံး ခရီးတစ်
ဝက်ခန့်သို့ပင် ရောက်ရှိလာခဲ့လေတော့သည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၅

အတားအဆီး

ညဘက်သို့ ရောက်လာသောအခါ ကျွဲထင်းနှင့် မေရှမ်းတို့
သည် တည်းခိုလိုက်ကြလေသည်။

ထိုညမှာပင် မမျှော်လင့်သော ရန်သူများ ရောက်ရှိလာလေ
သည်။

ကျွဲထင်းမှာ မအိပ်သေးပါ။

သူက အတွင်းအားလေ့ကျင့်နေ၏။

ထိုအခိုက် သူ၏အခန်းအနီးမှ ညင်သာသော ခြေသံကို
အမှတ်မထင် ကြားလိုက်ရလေသည်။

ကျွဲထင်းက အတွင်းအားလေ့ကျင့်မှုကို ရပ်တန့်လိုက်၏။

သူသည် မေရှမ်းအတွက် ပူပန်မိ၏။

ထို့ကြောင့် ထိုလူများ ရောက်မလာမီ သူက ဦးစွာ ထွက်၍
ရင်ဆိုင်ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

၅၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ထို့နောက် ကျွေ့ထင်းက အခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ရန် ထွက်
လိုက်လေသည်။

ကျွေ့ထင်း၏အခန်းအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာသူမှာ သုံး
ယောက် ဖြစ်၏။

သူတို့သည် ကျွေ့ထင်း ရုတ်တရက် ထွက်လာသည်ကို တွေ့
သောအခါ အံ့အားသင့်သွားကြလေသည်။

ကျွေ့ထင်းက...

“ညအချိန်မတော် ခင်ဗျားတို့ ဘာကိစ္စ ရောက်လာကြတာ
လဲ”

“ခင်ဗျားက ကျွေ့ထင်းလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကကော”

“ယန်စီကြေးစား သုံးယောက်ပါ”

“ဘာကိစ္စ လာတာလဲ”

ဖုံးဆင်က...

“ကျုပ်တို့ မင်းဆီက စာရွက်တွေ လိုချင်လို့ ရောက်လာတာ
ပါ”

ကျွေ့ထင်းက အံ့သြသွား၏။

ဖုံးဆင်က...

“ကျုပ်တို့ မင်းကို မသတ်ချင်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် စာရွက်ကို
အသာတကြည် ထုတ်ပေးစေချင်ပါတယ်”

ထိုစဉ်...

မေရှမ်း၏အခန်းတံခါး ဖွင့်လာပြီး...

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၇

“အစ်ကို ဘယ်သူတွေနဲ့ စကားပြောနေတာလဲ”

မေရှမ်းမှာ အခန်းဝသို့ ရောက်သောအခါ မျက်မှောင်
ကြွတ်သွား၏။

ချက်ချင်းပင် လူစိမ်းသုံးယောက်သည် အနှောင့်အယှက်
ပေးမည့် သူများ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း နားလည်လိုက်လေသည်။

ဖုံးလျှောင်မှာ လှပချောမောသော မေရှမ်းကို တွေ့သော
အခါ ပြုံးဖြဲဖြဲ ဖြစ်သွားပြီး...

“အင်း စားရက်ကြိုလို့ မုတ်ဆိတ်ပျားစွဲတာပါလား”

ကျွေ့ထင်းက မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ယန်စီကြေးစား သုံးယောက်ဟာ မကောင်းမှုလုပ်တာ
ကြာပါပြီ၊ ဒီနေ့တော့ ခင်ဗျားတို့ မကောင်းမှု ဆက်မလုပ်နိုင်တော့
ပါဘူး”

ဖုံးဆင်က ကျွေ့ထင်း၏စကားကြောင့် ရယ်မောလိုက်လေ
သည်။

“မင်းက သေချင်တာကိုး၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သေရမှာ
နဲ့မြောစရာပဲ”

သူသည် ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် အဖော်များကို မျက်ရိပ်ပြလိုက်ပြီး စတင်တိုက်
ခိုက်လိုက်လေသည်။

ကျွေ့ထင်းက မေရှမ်း၏ရှေ့တွင် ပိတ်ရပ်လိုက်ပြီးနောက်
ဓားကို ဆွဲထုတ်ကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

ယန်စီကြေးစားသုံးယောက်သည် နာမည်ကျော် ဓားသမား

၅၈ ❖ မိုးကျော်သူ

များ ဖြစ်ကြ၏။

ကျွေးထင်း အနေနှင့် ယန်စီကြေးစား သုံးယောက်အကြောင်းကို ကောင်းစွာ ကြားဖူးထားခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် သူက လုံးဝပေါ့ဆခြင်း မရှိဘဲ တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ထို့အပြင် ကြေးစား သုံးယောက်အား ယနေ့ည သူ အပြတ်ရှင်းနိုင်မည်ဆိုလျှင် သိုင်းလောကအတွက် အကျိုးရှိမည်ဟု လည်းယူဆလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် သူက ညာတာခြင်း မရှိဘဲ တရကြမ်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

ယန်စီကြေးစားသုံးယောက်မှာ ကျွေးထင်း၏အမည်ကို ကြားဖူးပါ။

သာမန်သိုင်းသမား လူရွယ်တစ်ယောက်သာ ဖြစ်မည်ဟု ထင်မိသည်။

သူတို့အနေနှင့် ကျွေးထင်းအား လုံးဝအရေးမထားခဲ့ပါ။ သို့သော်...

တကယ်တမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်ရသောအခါ ကျွေးထင်း၏ ဓားချက်များသည် အလွန်ပင် ကြောက်စရာကောင်းနေကြောင်းကို တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်လိုက်ရလေသည်။

သူတို့က ထိတ်လန့်သွားကြသည်။

ကျွေးထင်းအား လုပ်ကြံရန် မဆိုထားနှင့် ကျွေးထင်း၏ တိုက်ခိုက်မှုကိုပင် မနည်းခုန်နေကြရလေတော့သည်။

လောကုပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၉

သူတို့သည် ကျွေးထင်းအား အထင်သေးမိသည့်အတွက် ယခုလို စောစီးစွာပင် အရေးနိမ့်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့ တစ်သက်တာတွင် ယွမ်မြို့စားကိုသာ ရုံးနိမ့်ခဲ့ဖူး၏။ ထိုစဉ်က သူတို့ ကံကောင်းထောက်မစွာပင် အသက်ချမ်းသာရာရခဲ့လေသည်။

ယနေ့ညတွင်မူ ကျွေးထင်း၏တိုက်ခိုက်မှုကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူတို့အား အသက်ချမ်းသာခွင့်ပေးမည် မဟုတ်ကြောင်းကို နားလည်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် ဆုတ်ခွာရန် အချက်ပြလိုက်ပြီး နောက်သို့ အလျင်အမြန် ဆုတ်လိုက်ကြသည်။

သို့သော် ကျွေးထင်း၏တိုက်ခိုက်မှုအောက်မှ အလွတ်ရုန်းထွက်ခြင်းသည် သူတို့အတွက် ကြီးမားသော အမှားအယွင်းတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။

“အား”

“အင့်”

ဖုံးဆင်နှင့် ဖုံလျောင်မှာ ကျွေးထင်း၏ဓားချက်မိကာ လဲကျသေဆုံးသွားရလေသည်။

ဖုံးဝမ်မှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား၏။

သူတစ်ယောက်တည်း မည်သို့မျှ လွတ်တော့မည် မဟုတ်မှန်း ရိပ်မိကာ...

“ခဏနေပါဦး”

ကျွေးထင်းက ဓားကို ပြန်သိမ်းလိုက်ပြီး...

၆၀ ❖ မိုးကျော်သူ

“ခင်ဗျား ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“ခင်ဗျားကို သတ်ခိုင်းတဲ့လူကို မသိချင်ဘူးလား”

ကျွေးထင်း ရယ်မောယင်း ခေါင်းခါလိုက်၏။

“ကျုပ်က မသိချင်ပါဘူးဗျာ”

ဖုံးဝမ်မှာ မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

သူ့အနေနှင့် မည်သို့မျှ လွတ်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်းကို ကောင်းစွာ သဘောပေါက်လိုက်လေသည်။

သူက အံတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

ပြီးနောက် သူ၏ဓားနှင့် သူ၏ရင်ဝအား ပြန်လည်ထိုးစိုက်လိုက်လေသည်။

“ဝုန်း”

ဖုံးဝမ်၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ အရပ်ကြိုးပြတ် ကြမ်းပေါ်သို့ လဲကျသွားလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင်...

တည်းခိုခန်းတစ်ခုလုံး မီးများ လင်းထိန်သွားပြီး လူသံများ ကိုလည်း ကြားလိုက်ရ၏။

မကြာမီမှာပင် တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်နှင့် လူအချို့ ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လူသုံးယောက် သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ မျက်လုံးပြူးသွားပြီး...

“ခင်..ခင်ဗျားတို့..”

ကျွေးထင်းက ဓားကို ဓားအိမ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်ပြီးမှ...

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၁

“သူတို့က ယန်စီကြေးစားသုံးယောက်ပါ။ သူတို့ကို မြို့ဝန်ဆီ သွားအပ်မယ်ဆိုယင် ခင်ဗျားဟာ ဆုငွေကောင်းကောင်း ရမှာသေချာပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်၏မျက်နှာမှာ ပြုံးရွှင်သွားလေတော့သည်။

“ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်ဂုဏ်ပြုအရက်နဲ့ ဧည့်ခံပါမယ် ခင်ဗျာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အနားယူပါရစေဦး”

တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်က အလုပ်သမားများ ခေါ်ကာ အလောင်းသုံးလောင်းကို မြို့တော်ဝန်ဂေဟာသို့ ပို့ဆောင်ခိုင်းလိုက်၏။

ထို့နောက်...

ကျွေးထင်းအား နှုတ်ဆက်ပြီး မြို့တော်ဝန်ဂေဟာသို့ အမြန်ဆုံး လိုက်သွားလေတော့သည်။

မေ့ရမ်းသည် ကျွေးထင်းကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“အစ်ကိုက သူတို့ ပြောတဲ့ စကားကို ဘာလို့ နားမထောင်ရတာလဲ”

ကျွေးထင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“သူတို့ကို ခိုင်းတဲ့လူဟာ ယွမ်မြို့စားကလွဲလို့ ဘယ်သူ့...”

၆၂ ❖ မိုးကျော်သူ

နိုင်ဦးမှာလဲ၊ ဒါကြောင့် အစ်ကိုက နားမထောင်တော့တာပါ”

မေရှမ်း ယခုမှ သဘောပေါက်သွား၏။

“ညီမတို့ ခရီးထွက်လာတာ သူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသွားတာလဲ မသိဘူး”

“သူဟာ အစ်ကိုတို့ရဲ့ သစ္စာပေးတာကို အမြဲစောင့်ကြည့်နေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဒါဆို ရှေ့လျှောက်သတိထား သွားရတော့မယ်”

ကျွေးထင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ရှောင်လင့်ရိုက်ကံ မရောက်ခင် သူတို့ ထပ်ပြီး

ကြိုးစားကြဦးမှာ သေချာတယ်”

မေရှမ်းက တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ယွမ်မြို့စားကိုယ်တိုင်ကော လိုက်လာမယ် ထင်သလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျွေးထင်းက...

“အစ်ကိုထင်တာ မမှားဘူးဆိုယင် မကြာခင် ယွမ်မြို့စားဟာ အစ်ကိုတို့ကို လိုက်လာပြီး တိုက်ခိုက်မှာ သေချာတယ်”

မေရှမ်းမှာ ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

ယွမ်မြို့စား၏သိုင်းပညာသည် ထိပ်တန်းသိုင်းသမားဆယ်

ဦးထဲတွင် အမှတ်တစ်ဆယ်အဆင့်၌ ရှိ၏။

သူမ၏ဖခင် မေဟန်ပိုင်နှင့် စာလျှင် အနည်းငယ်သာ နိမ့်

ကျလေသည်။

သူတို့ ယွမ်မြို့စားအား ယှဉ်ပြိုင်နိုင်မည်လော။

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၃

ကျွေးထင်း သက်ပြင်းချလိုက်ကာ...

“ညီမကို အစ်ကို တစ်ခုတော့ မှာထားပါရစေ”

“ဘာများလဲ အစ်ကို”

“တကယ်လို့ လမ်းမှာ ယွမ်မြို့စားနဲ့ ရင်ဆိုင်ရပြီဆိုယင် ညီမ တစ်ယောက်တည်း ရှောင်လင့်ရိုက်ကံကို အရောက်သွားပြီး အကြောင်းကြားပါ”

မေရှမ်းက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး...

“အစ်ကိုကကော”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျွေးထင်းက...

“အစ်ကို သူ့ကို ဟန့်တားထားမယ်”

မေရှမ်း ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ပေါင်းပြီး ခုခံကြတာပေါ့လေ”

ကျွေးထင်းက...

“ခရီးမထွက်ခင်ကတည်းက လမ်းမှာ အစ်ကိုစကား နားထောင်မယ်လို့ ကတိပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

မေရှမ်း နှုတ်ခမ်းစူလိုက်သည်။

“အစ်ကိုတစ်ယောက်တည်း အန္တရာယ်ကို ရင်ဆိုင်နေရမှာ၊ ညီမ မသွားနိုင်ဘူး”

မေရှမ်း၏စကားကြောင့် ကျွေးထင်း၏ရင်ထဲ၌ နွေးထွေးသွားလေသည်။

၆၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ကျွေ့ထင်းက မေ့ရမ်းအား စိုက်ကြည့်ပြီး...

“ညီမ အစ်ကိုအတွက် ဘာလို့ ဒီလောက် စိုးရိမ်နေတာလဲ”

မေးလိုက်လေသည်။

မေ့ရမ်း၏မျက်နှာမှာ ရဲခနဲ ဖြစ်သွား၏။

ခေါင်းလည်း အလိုလို ငုံ့သွားမိလေသည်။

ကျွေ့ထင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“အစ်ကိုအတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ယွမ်မြို့စားဟာ အစ်ကိုကို သိုင်းကွက်သုံးရာလောက်အတွင်းမှာ ဘယ်လိုမှ မနိုင်နိုင်ဘူးလို့ အစ်ကိုယုံကြည်ပါတယ်”

မေ့ရမ်းက ခေါင်းငုံ့၍ ငုံ့နေ၏။

ကျွေ့ထင်းက...

“ညီမ”

ကျွေ့ထင်း၏အသံမှာ နူးညံ့နေသည်။

မေ့ရမ်းက ခေါင်းမော့လာ၏။

နှစ်ဦးသား အကြည့်ချင်း ဆုံမိသည့် ခဏဝယ် နှစ်ဦးစလုံး ရင်ခုန်သွားကြလေသည်။

ကျွေ့ထင်း စိတ်ကို ပြန်လည်ထိန်းချုပ်လိုက်ပြီး...

“ညဉ့်နက်ပြီ၊ သွားအိပ်တော့နော်၊ အစ်ကို မှာတာတွေ မမေ့နဲ့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မေ့ရမ်းမှာ အားမလို အားမရ ဖြစ်သွားရလေသည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၅

သူမသည် မိန်းကလေး ဖြစ်၏။

ကျွေ့ထင်းက မစ၊ဘဲ သူကစပြီး ချစ်ခြင်းမေတ္တာ အကြောင်းကို ဖွင့်ဟပြောနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

မေ့ရမ်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီးနောက် အခန်းတွင်းသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်သွားလေသည်။

ကျွေ့ထင်းမှာ မေ့ရမ်း အခန်းတံခါး ပိတ်သွားသည်အထိ ငေးစိုက်ကြည့်နေပြီးနောက် သူလည်း အခန်းတွင်း ပြန်ဝင်လာခဲ့၏။

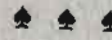
ခုတင်ပေါ် လဲလျောင်းလိုက်သော်လည်း သူအိပ်မရတော့ပါ။

သူသည် မေ့ရမ်းအပေါ် မေတ္တာသက်ဝင်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကိုလည်း ကောင်းစွာ နားလည်လိုက်၏။

ထို့အတူ မေ့ရမ်းသည်လည်း သူ့အပေါ် မေတ္တာသက်ဝင်လျက် ရှိကြောင်းကိုလည်း ရိပ်စားမိလိုက်လေသည်။

ထိုည တစ်ညလုံး ကျွေ့ထင်း အိပ်မပျော်နိုင်ပါ။ သူ့နည်းတူ မေ့ရမ်းမှာလည်း မိုးလင်းသည်အထိ တစ်ရေး

မျှ အိပ်စက်ခဲ့ခြင်း မရှိပါချေ။

ပင်လယ်သိုင်းသမား

ကျွေ့ထင်းနှင့် မေရှမ်းတို့မှာ ခရီးဆက်လက် ထွက်ခွာလာကြရာ နောက်သုံးရက်ခန့် ကြာသည်အထိ လမ်းတွင်အနှောင့်အယှက်ဟူ၍ လုံးဝမတွေ့ခဲ့ရပါချေ။

နောက်နှစ်ရက်ခန့်ဆိုလျှင် ရှောင်လင်ကျောင်းတော်သို့ပင် ရောက်ရှိတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။

မေရှမ်းမှာ လမ်းတွင် အနှောင့်အယှက် မတွေ့သည့်အတွက် စိတ်ပေါ့ပါးသွားလေသည်။

ကျွေ့ထင်းမှာမူ တစ်လမ်းလုံး စဉ်းစားတွေးတောနေရုံသာမက သတိလည်း မပြတ်ထားကာ လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။

မေရှမ်းက...

“အစ်ကို၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ယွမ်မြို့စားဟာ ကျွန်မတို့ကို နှောင့်ယှက်နိုင်တော့မယ် မထင်ဘူး”

ကျွေ့ထင်းက...

“အစ်ကိုထင်တာကတော့ သူဟာ ယန်စီကြေးစားသုံးယောက်ဟာ အစ်ကိုကို အနိုင်ယူနိုင်မယ်လို့ ထွက်ထားမယ်၊ ယန်စီကြေးစားသုံးယောက် အရေးနိမ့်သွားတဲ့ သတင်းကို သူရတဲ့အခါ အစ်ကိုတို့ နောက်ကို လိုက်ဖို့ အချိန်မမီနိုင်တာဘဲ ဖြစ်ရမယ်”

မေရှမ်းက...

“အစ်ကိုက နေရာတကာ သံသယနဲ့ တွေးနေတာကိုး”

ကျွေ့ထင်းက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“သံသယနဲ့ တွေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ယွမ်မြို့စားဟာ သူ့အသက်နဲ့ သူ့သိက္ခာအတွက် အစ်ကိုတို့ကို မဖြစ်မနေ ဟန့်တားမှာ သေချာပါတယ်”

“ဒါဆို သူလာဖို့ ကောင်းနေပြီ မဟုတ်လား”

ကျွေ့ထင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်တယ်၊ သူဟာ ဒီအရက်အတွင်းမှာ အစ်ကိုတို့ကို အမိလိုက်နေမှာ သေချာတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ ဘာလို့ ရောက်မလာသေးတာလဲဆိုတာတော့ စဉ်းစားလို့ မရသေးဘူး”

သူတို့စကားတပြောပြောနှင့် မြင်းကို အပြင်းနှင်လာရာ အတော်ပင် ခရီးပေါက်လာခဲ့လေသည်။

နောက်ဆုံး သူတို့ မြို့ကလေးတစ်မြို့အား လှမ်းမြင်နေသော နေရာသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

မေရှမ်းက...

“ညီမတို့ အဲဒီ မြို့ကလေးမှာ နားဦးမလား”

“မနားဘဲ ခရီးဆက်တာ ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ ညီမ

၆၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ပန်းနေပြီလား”

“ရပါတယ်၊ အစ်ကိုနဲ့သာ သွားရမယ်ဆိုယင် ညီမ မပင်ပန်း

ပါဘူး”

ကျွေးထင်းမှာ မေ့ရမ်း၏စကားကြောင့် ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ် သွားလေသည်။

သို့သော် သူတို့ ခရီးဆက်ရန် မဖြစ်နိုင်သော အခြေအနေ ကို မမျှော်လင့်ဘဲ သိရှိလိုက်ရလေသည်။

သူတို့ အရှေ့ လမ်းမပေါ်ဝယ် လူခုနစ်ယောက် ထိုင်ပြီး လမ်းပိတ်ဆို့ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူများ၏ထိုင်နေပုံသည် ထူးဆန်းနေသည်ကိုလည်း ထင်မြင်မိလေသည်။

ကျွေးထင်းက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“အစ်ကိုတို့ကို ဟန့်တားမယ့် လူတွေတော့ ရောက်နေပါပြီ”

ကျွေးထင်းတို့ အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ထိုလူခုနစ် ယောက်သည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြ၏။

ကျွေးထင်းက မြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားတို့ ဘာကြောင့် လမ်းပိတ်ထားတာလဲ”

ထိုလူများက...

“မင်းက ကျွေးထင်း မဟုတ်ယင် တို့က လမ်းမပိတ်ပါဘူး”

ကျွေးထင်းက ထိုလူများသည် ယွမ်မြို့စားက စေလွှတ် လိုက်သော လူများ ဖြစ်မည်ဟု ယူဆလိုက်၏။

ထို့အပြင် ထိုလူများကို ကြည့်လိုက်သည်နှင့် ယန်စီကြေး

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၉

စားသုံးယောက်ထက် ပို၍ အဆင့်မြင့်ကြောင်းကိုလည်း ရိပ်စားမိ လိုက်၏။

ကျွေးထင်းက မေ့ရမ်းအား တီးတိုးသတိပေးလိုက်၏။

“ညီမ သတိထားနေပါ။ တကယ်လို့ ယွမ်မြို့စား ရောက် လာရင် ညီမ အလွတ်သာ ပြေးပေတော့”

ကျွေးထင်းက ခါးမှ ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

သူသည် ထိုလူများနှင့် စကားပြောနေ၍ ထူးခြားမည် မဟုတ်ကြောင်း နားလည်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် ယွမ်မြို့စား ရောက်မလာမီ ထိုလူခုနစ်ယောက် အား အရင်ဆုံး ရှင်းပစ်နိုင်မှ ဖြစ်မည်ဟု သိရှိထား၏။

သူသည် ဓားကို ဆွဲထုတ်ပြီးသည်နှင့် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်း လိုက်ပြီး ထိုလူများအား စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ကျွေးထင်း၏လက်ရှိ သိုင်းပညာ အဆင့်အတန်းအရဆို လျှင် ထိုလူတစ်ယောက်ကိုမျှ မှုစရာမလိုပါ။

ထို့ကြောင့် သူက ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် အထင်နှင့်အမြင် လွဲမှားသွားခဲ့၏။

သူသည် ထိုလူခုနစ်ယောက်၏ ဝက်ပါအတွင်းသို့ ရောက်ရှိ သွားလေသည်။

သူသည် ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် အရှေ့ပင်လယ်ဘက်မှ ပင် လယ်သိုင်းသမားခုနစ်ယောက်ကို သတိရလာလေတော့သည်။

“ခင်ဗျားတို့က ပင်လယ်သိုင်းသမားခုနစ်ယောက် မဟုတ်လား”

၇၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ထိုလူများက ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“မင်းက ငယ်ပေမယ့် ဗဟုသုတ မဆိုးပါလား”

ကျွေးထင်းက...

“ကျုပ်သိတာကတော့ ပင်လယ်သိုင်းသမားခုနစ်ယောက်ဟာ မတရားတဲ့ အလုပ် မလုပ်တတ်ကြပါဘူး၊ အခု ဘယ်နှယ့်ကြောင့် မတရားမှုတွေ လုပ်နေရတာလဲ”

ပင်လယ်သိုင်းသမားက...

“မင်းက တော်တော်လိမ်တတ်ပါလား၊ မင်းလို ဓားပြတစ်ယောက်ဟာ ငါတို့နဲ့ တွေ့တာ ကံဆိုးပြီမှတ်”

ကျွေးထင်းက သူ့အားဓားပြဟု ပြောခံလိုက်ရသဖြင့် ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်သွားပြီး...

“ခင်ဗျားတို့ ဘာစကားပြောတာလဲ၊ ဘယ်သူလဲ ဓားပြက”

“မင်းလေ၊ မင်းဟာ ယွမ်မြို့စားဂေဟာကို ယွမ်မြို့စား မရှိတဲ့ အချိန် ဓားပြဝင်တိုက်ခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ မင်းလွတ်အောင် ပြေးလို့ မရတော့ပါဘူး”

ကျွေးထင်းမှာ ယွမ်မြို့စား အကြံကို နားလည်လိုက်လေသည်။

သူသည် ကျွေးထင်းတို့အား အမိလိုက်ရန် ကြိုးစားယင်း ပင်လယ်သိုင်းသမားများကိုပါ တစ်ဘက်လှည့်နှင့် အကူအညီ တောင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်ရပေမည်။

ကျွေးထင်း မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်က ဓားပြ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ယွမ်မြို့စား စကား

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၁

ကို ယုံကြည်နေယဉ် နားလိမ့်မယ်”

ပင်လယ်သိုင်းသမားက...

“ယွမ်မြို့စား စကားမှားမယ် ဟုတ်လား၊ မင်းက ဘာတွေ လိမ်ညာချင်နေသေးတာလဲ၊ မင်းသတိထားဖို့က ယွမ်မြို့စားဟာ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်၊ ကဲ ကောင်လေး မသေချင်ယဉ် အညံ့ ခံပေတော့”

ကျွေးထင်းမှာ ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။

သူသည် ဆက်ပြီး ငြင်းနေ၍လည်း အကျိုးမထူးတော့ကြောင်း သိလိုက်၏။

ပင်လယ်သိုင်းသမားများသည် သူ့အား အထင်လွဲပြီး တိုက်ခိုက်နေကြောင်းကို သိရသဖြင့် သူ့မှာ အခက်ကြုံနေရလေသည်။

ထိုအခိုက် ပင်လယ်သိုင်းသမားများက တိုက်ခိုက်မှုကို မြင့်တင်လိုက်ကြလေသည်။

သူတို့သည် တစ်ယောက်ချင်း သိုင်းပညာစွမ်းအားမှာ သိပ်မမြင့်မားလှသော်လည်း ပူးပေါင်း၍ ဝက်ပါသိုင်းကွက်နှင့် တိုက်ခိုက်သောအခါ အလွန်ပင် အစွမ်းထက်လှပေသည်။

ကျွေးထင်းမှာ ဝက်ပါသိုင်းကွက်ထဲမှ ထွက်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။

အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ မိမိအတွက် အကျိုးယုတ်မည်ကိုလည်း ကောင်းစွာ သိရှိလိုက်၏။

ကျွေးထင်းမှာ ထိုဝက်ပါသိုင်းကွက်အား တရကြမ်း တိုက်ခိုက်ပြီး ထိုးဖောက်လျှင် ဖြစ်နိုင်ကြောင်းကို တွက်ဆမိ၏။

၇၂ ❖ မိုးကျော်သူ

သို့သော် ထိုသို့ တိုက်ခိုက်မည်ဆိုလျှင် နှစ်ဘက်စလုံး ထိခိုက်မည်မှာ သေချာပေသည်။

ပင်လယ်သိုင်းသမားများသည် အဖြူရောင်သိုင်းသမားများ ဖြစ်၏။

သူနှင့်လည်း ရန်ငြိုးလုံးဝ မရှိခဲ့ပါ။

ထို့အပြင် ယုမ်မြို့စား၏စကားကို ယုံကြည်ပြီး သူ့အား တိုက်ခိုက်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။

သူတို့ကို အပြစ်ဆိုစရာ မရှိပါ။

ထို့ကြောင့် သူတို့ ထိခိုက်သွားမည်ကို ကျွေ့ထင်းမှာ မလိုလားပါချေ။

သူ၏စားချက်ကြောင့် လူကောင်းများ သွေးမစွန်းစေရန်လည်း သူ သန္နိဋ္ဌာန် ချထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် ကျွေ့ထင်းမှာ စိတ်ရှိတိုင်း မတိုက်ခိုက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရလေသည်။

မေရှမ်းမှာ မြင်းပေါ်၌ပင် ရှိနေ၏။

သူသည် ကျွေ့ထင်းအား မည်သို့ အကူအညီပေးရမည်ကို စဉ်းစားနေမိလေသည်။

သူကြည့်နေယင်းမှာပင် ကျွေ့ထင်းမှာ တဖြည်းဖြည်း အကျပ်အတည်းနှင့် တွေ့ကြုံနေရလေသည်။

မေရှမ်းမှာ ပင်လယ်သိုင်းသမားများ၏ ဝင်္ကံပါကို ကြည့်ရင်း အဖြေရှာနေမိ၏။

သူမသည် ငယ်စဉ်က ဝင်္ကံပါကစားနည်းကို အလွန်ပင် နှစ်

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၃

မြိုက်မက်မောစွာ ကစားခဲ့၏။

သူ၏ဖခင်ကလည်း ဝင်္ကံပါ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆောက်ပေးခဲ့၏။

ဝင်္ကံပါ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆောက်ပေးသမျှကို သူမက အမြဲအဖြေရှာနိုင်ခဲ့သည်။

ဝင်္ကံပါများနှင့် ပတ်သက်သည့် ကျမ်းအမျိုးမျိုးကိုလည်း ရှာဖွေပေးခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် ဝင်္ကံပါများသည် သူမနှင့် စိမ်းမနေပါချေ။

ဝင်္ကံပါများ၏ သဘောတရားများကို သူမက ကောင်းစွာ နားလည်ထားခဲ့လေသည်။

ယခု ပင်လယ်သိုင်းသမားခုနစ်ယောက်၏ ဝင်္ကံပါမှာမူ ထူးဆန်းနေပေသည်။

သူမက ပထမတွင် ပင်လယ်သိုင်းသမားများက ခုနစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတွက် ခုနစ်စဉ်ကြယ်ဝင်္ကံပါ ခင်းထားသည်ဟု ထင်မိခဲ့၏။

သေသေချာချာ လေ့လာကြည့်မှ မဟုတ်ကြောင်း နားလည်လိုက်၏။

ယခု ပင်လယ်သိုင်းသမားခုနစ်ယောက်နှင့် ကျွေ့ထင်း တိုက်ခိုက်နေသည်မှာ သိုင်းကွက်တစ်ရာခန့် ရှိပြီ ဖြစ်လေ၏။

ကျွေ့ထင်းမှာ ဝင်္ကံပါထဲမှ မထွက်နိုင်သေးသလို ပင်လယ်သိုင်းသမားခုနစ်ယောက်ကလည်း ကျွေ့ထင်းအား ထိခိုက်အောင် မတိုက်ခိုက်နိုင်သေးပါချေ။

သူမသည် ပင်လယ်သိုင်းသမားခုနစ်ယောက်၏ဝင်္ကံပါကို
ကြည့်ရင်း နက္ခတ်များနှင့် မဆိုင်ကြောင်း သိလိုက်၏။

ထိုသိုင်းသမားများသည် အရှေ့ပင်လယ်မှ ဖြစ်ကြောင်း သိ
ခဲ့ရသည့်အတွက် ပင်လယ်နှင့် ပတ်သက်သော ဝင်္ကံပါများ အ
ကြောင်းကို စဉ်းစားလိုက်လေသည်။

အတန်ကြာသောအခါ သူမသည် ဝမ်းသာသွားပြီး...

“အစ်ကိုကျွေးထင်း ရှေ့သို့ သုံးလှမ်းတိုးပြီးခတ်”

ကျွေးထင်းမှာ မေရမ်း၏စကားကို ကြားသောအခါ ပထမ
ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

သို့သော် မေရမ်းသည် အကြောင်းမဲ့ ပြောခြင်း မဟုတ်ဟု
ယူဆလိုက်၏။

ထို့ကြောင့် ရှေ့သို့ သုံးလှမ်းတိုးပြီး ဓားနှင့် ခုတ်ချလိုက်၏။

ပင်လယ်သိုင်းသမားတစ်ယောက်၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို
သွားရောက်ထိမှန်ကာနီး ဖြစ်သွား၏။

သူသည် မေရမ်း ပြောပြောချင်း လှုပ်ရှားမည်ဆိုလျှင် ထို
ပင်လယ်သိုင်းသမား၏လက်သည် ပြတ်ထွက်သွားမည်မှာ သေချာ
လှပေသည်။

ပင်လယ်သိုင်းသမားများ ထိတ်လန့်သွားပြီး ကမန်း
ကတန်း နောက်သို့ လှဲချပြီး ရှောင်တိမ်းလိုက်လေသည်။

မေရမ်းက ဆက်အော်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

ကျွေးထင်းက စဉ်းစားမနေတော့ပါ။

ဘေးဘက်သို့ နှစ်လှမ်း အမြန်လျှောက်ပြီး မြွေဟောက်

တွင်းထွက်ကို အသုံးပြု၍ တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

သို့သော် သူက ဓားအစား လက်ဝါးဖြင့်သာ တိုက်ခိုက်လိုက်
ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဝုန်း”

ပင်လယ်သိုင်းသမားတစ်ဦးမှာ ကျွေးထင်း၏လက်ဝါးထိမှန်
ကာ နောက်သို့ လွင့်စဉ်သွားလေသည်။

ပင်လယ်သိုင်းသမားများ၏ ဝင်္ကံပါသည် ရုတ်ခြည်းပျက်စီး
သွားလေတော့သည်။

ပင်လယ်သိုင်းသမားများက ဆက်လက်မတိုက်ခိုက်တော့
ဘဲ ရပ်တန့်လိုက်ကြ၏။

ကျွေးထင်းက ဦးညွှတ်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော့်ကို ညာတာခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူသည် ပင်လယ်သိုင်းသမားခုနစ်ယောက်အား အရှက်
ပြေစေရန် ပြောခဲ့ပြီးနောက် မြင်းပေါ်သို့ တက်ရောက်ပြီး ခရီးဆက်
ထွက်သွားလေသည်။

ပင်လယ်သိုင်းသမားများမှာ ကျွေးထင်း၏နောက်ကျောကို
ငေးကြည့်ယင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

၇၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ

ကျွေ့ထင်းတို့ ထွက်သွားပြီး ကွမ်းတစ်ယာညက်ခန့် အကြာ
ဝယ် လူရိပ်တစ်ရိပ်သည် ပင်လယ်သိုင်းသမားခုနစ်ယောက်၏ အနီး
သို့ လျင်မြန်စွာ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုလူအား တွေ့သောအခါ ပင်လယ်သိုင်းသမားခုနစ်
ယောက် ဦးညွှတ်အရှိအသေ ပြုလိုက်ကြ၏။

ထိုလူသည် ယွမ်မြို့စားကြီးပင် ဖြစ်ပါသည်။

ယွမ်မြို့စားက...

“သူတို့ ရောက်မလာသေးဘူးလား”

ပင်လယ်သိုင်းသမားက...

“ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို မဟန့်တားနိုင်ခဲ့ပါဘူး”

ယွမ်မြို့စားမှာ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်လေသည်။

ကျွေ့ထင်းသည် သူ့မျှော်လင့်ထားသည်ထက် အစွမ်းထက်
နေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၇

သူသည် ကျွေ့ထင်း၏အမည်ကို မကြားဖူးခဲ့ပါ။

ထို့ကြောင့် ယန်စီကြေးစားသုံးယောက်နှင့်ပင် လုံလောက်
သည်ဟု ယူဆခဲ့၏။

ယန်စီကြေးစားသုံးယောက် သေဆုံးသွားသည်ကို သူကြား
လိုက်ရသောအခါ သူ့နားပင် သူ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

ကျွေ့ထင်းတို့ နောက်သို့ သူ့အမိ လိုက်ရမည်ကိုလည်း သိ
လိုက်၏။

သူသည် သုံးရက်ခန့် နောက်ကျခဲ့သဖြင့် မနားတမ်း ခရီး
ဆက်လာခဲ့သည်။

လမ်းတွင် ပင်လယ်သိုင်းသမားခုနစ်ယောက် သတင်းကြား
လိုက်ရသဖြင့် စာပို့ခိုများ အသုံးပြုကာ အကူအညီ လှမ်းတောင်းခဲ့
လေသည်။

ထို့ကြောင့် ပင်လယ်သိုင်းသမားခုနစ်ယောက်က ကျွေ့ထင်း
အား လမ်းမှဖြတ်၍ ဟန့်တားခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။

ယခု သူသည် ကျွေ့ထင်းအား မိရန် အနည်းငယ် နောက်
ကျသွားခဲ့လေသည်။

သူက ပင်လယ်သိုင်းသမားခုနစ်ယောက်အား ကျေးဇူးတင်
စကားပြောလိုက်ပြီးနောက် ကျွေ့ထင်းတို့ နောက်သို့ ဆက်လိုက်သွား
လေသည်။

ပင်လယ်သိုင်းသမားများမှာ ယွမ်မြို့စား အရေးတကြီး ဖြစ်
နေသည်ကို နားမလည်နိုင်ဘဲ ကျန်ခဲ့ရလေသည်။

ယွမ်မြို့စား စိတ်မှာ လှုပ်ရှားနေ၏။

၇၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ကျွေးထင်းတို့ ရှောင်လင်ကျောင်း မရောက်မီ သူ အမြန်ဆုံး
ဟန်တားနိုင်မှ ဖြစ်ပေတော့သည်။

သူသည် နောက်ထပ် ပြစ်မှုကျူးလွန်ရန်လည်း ဝန်မလေး
တော့ပါ။

သူ၏စာများသာ ပြန်လည်ရခဲ့မည်ဆိုလျှင် မည်သူမျှ သူ၏
အပြစ်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်သည် မဟုတ်တော့ပါချေ။

သူ၏စကားကို အားလုံးက ယုံကြည်ကြမည်သာ ဖြစ်လေ
သည်။

သူသည် မေဟန်ပိုင်၏မျက်နှာကို ကွက်ခနဲ မြင်ယောင်လာ
၏။

မေဟန်ပိုင်နှင့် သူသည် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများ ဖြစ်၏။
သို့သော် မေဟန်ပိုင်သည် သူ့အား ညာတာထောက်ထား
ခြင်းမရှိပါ။

သူ့အား အသေသတ်ရန် စီစဉ်ခြင်းဟူ၍ ခံစားရ၏။
ထိုစာများသည် မေဟန်ပိုင်၏လက်ထဲတွင် ရှိနေ၏။
မေဟန်ပိုင်သာ ဖျောက်ဖျက်ပစ်မည်ဆိုလျှင် သူ့အတွက်
ကောင်းသွားမည် ဖြစ်၏။

မေဟန်ပိုင်သည် ထိုစာများအား ဖျောက်ဖျက်ပစ်ခြင်းဖြင့်
သူ့အား ကူညီရန် မစဉ်းစားခဲ့ပါ။

ထိုစာများအား သက်ဆိုင်ရာသို့ ပို့ခြင်းဖြင့် သူ့အား သေ
တွင်းထဲသို့ ဆွဲချလိုက်သည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။

ယွမ်မြို့စားက အေးစက်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၉

“မေဟန်ပိုင်၊ မင်းလဲ တစ်နေ့ ငါ့အကြောင်း ကောင်း
ကောင်းသိစေရမယ်”

သူ၏ရင်ထဲ၌ ကျိတ်၍ ကြိုးဝါးလိုက်လေသည်။

ကျွေးထင်းနှင့် မေရှမ်းတို့မှာ မနားမနေ ခရီးဆက်ခဲ့ကြလေ
သည်။

မွန်းလွဲပိုင်းလောက်ဝယ် သူတို့သည် ရှောင်လင်ကျောင်း
တော်အား လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ရှောင်လင်ကျောင်းတော်ဟာ နာမည်ကြီးသလို တကယ်ပဲ
ခမ်းနားကြီးကျယ်ပါပေတယ်”

ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

ကျွေးထင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ ရှောင်လင်ကျောင်းတော်ကို တစ်ကြိမ်
မှ မရောက်ခဲ့ဖူးဘူး၊ အခုတော့ ရောက်ခဲ့ရပြီပေါ့”

“ညီမတော့ အခုမှပဲ စိတ်အေးသွားတော့တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ညီမတို့ကို ယွမ်မြို့စားက အနှောင့်အယှက် မပေးနိုင်
တော့လို့ပေါ့”

သို့သော် သူမ၏စကား မဆုံးလိုက်ပါချေ။

ရှေ့မှ လမ်းကလေးပေါ်တွင် ကြိုးတစ်ချောင်း ရုတ်တရက်

၈၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ကန့်လန့်ဖြတ်ပေါ်လာလေသည်။

သူတို့သည် မြင်းကို ဇက်အမြန်သတ်၍ ကြိုးစားသော်
လည်း မမီတော့ပါ။

မြင်းနှစ်ကောင်စလုံးသည် ကြိုးကို ဝင်တိုက်မိပြီး တလိမ့်
ကောက်ကွေး လဲကျသွားလေသည်။

ကျွေ့ထင်းနှင့် မေရှမ်းတို့မှာ မြင်းပေါ်မှ လွင့်စဉ်ထွက်သွား
လေသည်။

ကျွေ့ထင်းနှင့် မေရှမ်းတို့မှာလည်း မြင်းပေါ်မှ လွင့်စဉ်
ထွက်သွားသဖြင့် ကျွေ့ထင်းမှာ လေထဲတွင် တစ်ပတ်ကျွန်းထိုးလိုက်
ပြီး မြေပေါ်သို့ ညင်သာစွာ ကျလိုက်၏။

ထို့နောက် မေရှမ်း၏ခန္ဓာကိုယ်အား ပွေ့ဖက်ဖမ်းဆီးထား
လိုက်ပြီးနောက် အောက်သို့ ချပေးလိုက်လေသည်။

နှစ်ဦးသား အထိအတွေ့ကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားသွား၏။
သို့သော် ကြာရှည်စိတ်လှုပ်ရှားရန် အချိန်မပေးနိုင်တော့ပါ။

ရယ်မောသံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက် ထွက်ပေါ်လာသည်
ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုလူမှာ ယွမ်မြို့စားပင် ဖြစ်ပါသည်။

ယွမ်မြို့စားက ကျွေ့ထင်း၏ကောင်းမွန်သော ကိုယ်ဖေ
ပညာကို ကျိတ်၍ ချီးကျူးနေမိသည်။

“အင်း မင်းဟာငယ်ပေမယ့် ထက်မြက်ပါပေတယ်၊ ဒါ
ကြောင့်လဲ ပင်လယ်သိုင်းသမားတွေကို ကျော်လွန်နိုင်ခဲ့တာပဲ”

ကျွေ့ထင်းက မေရှမ်းအား လက်ကုတ်ကာ အချက်ပြလိုက်

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၁

လေသည်။ မေရှမ်းမှာ ထွက်သွားရန် လုံးဝစိတ်မကူးပါချေ။

ယွမ်မြို့စားက...

“မင်းအသက်ငယ်ငယ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့
အကြောင်းကို သိနေမှတော့ မင်းတို့ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ လွှတ်နိုင်မှာ
မဟုတ်တော့ပါဘူး”

ကျွေ့ထင်းက ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး...

“ညီမ ပြေးပေတော့”

မေရှမ်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“ညီမပါ တိုက်မယ်”

“မဟုတ်သေးဘူး၊ သူဟာ တကယ့် ထိပ်တန်းသိုင်းသမား၊

ဒါကြောင့် ညီမ ရှောင်လောင်ကျောင်းကို အရောက်သွားပြီး အကူအညီ
ခေါ်ခဲ့ပါ၊ အစ်ကို သူ့ကို သိုင်းကွက်သုံးရာလောက်တော့ ထိန်းထား
နိုင်မှာပါ”

ယွမ်မြို့စားက ကျွေ့ထင်းတို့၏ အချိအချ ဖြောသော
စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်သွား
လေသည်။

သိုင်းလောကတွင် သူ့အား သိုင်းကွက်သုံးရာထိ ခုခံနိုင်သူ
လူငယ်သိုင်းသမားတစ်ယောက်မျှ မရှိဟု သူယုံကြည်ထား၏။

“မင်းက အပြောကြီးပါလား၊ စိတ်ချ ဘယ်သူ့ကိုမှ ငါက
အလွတ်ပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ကျွေ့ထင်းက ဘာမှ ဆက်ပြောမနေတော့ပါ။

စတင်၍ တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

၈၂ ❖ ခိုးကျော်သူ

မေ့ရမ်းမှာလည်း ကျွေ့ထင်း၏သဘောကို နားလည်မိ၏။
 သူမ အနေနှင့် ရှောင်လင်ကျောင်းတော်သို့ အရောက်သွား
 ကာ အကူအညီ တောင်းခံရပေမည်။
 သူမက ကျွေ့ထင်းအား စိုးရိမ်စွာ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး
 နောက် လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားလေသည်။ ယွမ်မြို့စားက...
 “မင်းပြေးလို့ လွတ်မလား”
 သူသည် တစ်ချက်အော်ဟစ်လိုက်ပြီး မေ့ရမ်းအား ဟန့်
 တားလိုက်၏။
 သို့သော် ကျွေ့ထင်းက သူ့နောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်
 လံတိုက်ခိုက်လိုက်သဖြင့် ကျွေ့ထင်းဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ တိုက်ခိုက်
 လိုက်ရလေသည်။
 မေ့ရမ်းမှာ ရလာသော အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံပေ။
 ကိုယ်ဖော့ပညာကို သုံးကာ အစွမ်းကုန် ပြေးလွှားသွားလေ
 သည်။
 ယွမ်မြို့စားမှာ မေ့ရမ်းအား ဟန့်တား၍ မရတော့ချေ။
 ကျွေ့ထင်းက သူ့အား တရကြမ်း လိုက်လံတိုက်ခိုက်နေ
 သည် မဟုတ်ပါလား။
 ယွမ်မြို့စားက ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်သွားပြီး...
 “မင်းက သေချင်နေတာကိုး”
 သူသည် ဒေါသအားလုံးကို ကျွေ့ထင်းပေါ်သို့ ပုံချလိုက်၏။
 ကျွေ့ထင်းအား ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်
 လေတော့သည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၃

ကျွေ့ထင်းမှာ မျက်နှာဖုံးရှင်၏စကားအရဆိုလျှင် ယွမ်မြို့
 စားသည် သူ့ကိုပင် မနိုင်ချေ။
 သို့သော် မိမိကလည်း နိုင်မနိုင် မသိပါ။
 ယွမ်မြို့စားသည် ထိပ်တန်းသိုင်းသမားဆယ်ဦးအနက်
 တစ်ဦး အပါအဝင် ဖြစ်ပေသည်။
 ထို့ကြောင့် လုံးဝမပေါ့ဆရဲပါ။
 သတိကြီးစွာ တိုက်ခိုက်နေရလေသည်။
 သူတို့သည် တခဏအတွင်းမှာပင် သိုင်းကွက်ငါးဆယ်ခန့်
 ယှဉ်ပြိုင်လိုက်မိကြလေသည်။
 ယွမ်မြို့စားမှာ ကျွေ့ထင်း၏သိုင်းပညာသည် မိမိထက်
 မနိမ့်ပါးကြောင်း သိလိုက်ရသဖြင့် အံ့သြသွား၏။
 ယနေ့ သူသည် ကျွေ့ထင်းအား ရှင်းပစ်ရတော့မည်ဟု ဆုံး
 ဖြတ်လိုက်ပြီးနောက် သူ၏အတွင်းအားကို အပြည့်အဝ စုစည်းကာ
 တရကြမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။
 ယွမ်မြို့စားမှာ အမြန်ဆုံး သုတ်သင်နိုင်မှ မေ့ရမ်းအား ဟန့်
 တားနိုင်မည် ဖြစ်၏။
 ထို့ကြောင့် သူအသုံးပြုသော သိုင်းကွက်တိုင်းသည် ကျွေ့
 ထင်း၏သေနိုင်သော နေရာများကိုသာ ဦးတည်နေပေသည်။
 ကျွေ့ထင်းမှာ ယွမ်မြို့စား၏ရက်စက်ပြင်းထန်လှသော
 သိုင်းကွက်များကို ကြည့်ပြီး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

၈၄ ❖ မိုးကျော်သူ

သိုင်းကွက်တစ်ရာ ကျော်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

ယွမ်မြို့စားသည် ကျွေ့ထင်းအား အနိုင်မရနိုင်သေးပါချေ။

စိုးရိမ်ပူပန်မှုများလည်း ဝင်ရောက်လာ၏။

သူသည် မေရှမ်းအား မဟန့်တားနိုင်လျှင် သေလူတစ်ယောက် ဖြစ်ချေပြီ။

သူ၏ဒေါသများသည် အတွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။ ဒေါသများက သူ၏တိုက်အားကို ပို၍ပြင်းထန်လာစေလေတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဆက်လက်တိုက်ခိုက်လာကြရာ တဖြည်းဖြည်း သိုင်းကွက်နှစ်ရာခန့်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ယွမ်မြို့စားသည် အတွင်းအားကို အသုံးပြု တိုက်ခိုက်နေရသည့်အတွက် မောပန်းလာ၏။

ထို့အတူ ကျွေ့ထင်းမှာလည်း လှည့်ပတ်တိုက်နေရသည့်အတွက် မောဟိုက်လာလေသည်။

သို့သော် အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ စစ်ကူရောက်လာနိုင်သည့်အတွက်ကြောင့် သူက စိတ်ဓာတ်တက်လာ၏။

ယွမ်မြို့စားမှာမူ အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

သူက အသက်စွန့် တိုက်ခိုက်ရန် စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

သူသေကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်မှုမျိုးကို ရွေးချယ်တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့၏။

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၅

သိုင်းကွက်သုံးရာနီးပါး ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်သည်။

ကျွေ့ထင်းတွင် ဒဏ်ရာများ ရလာသလို ယွမ်မြို့စား၏ ကိုယ်ပေါ်တွင်လည်း ဒဏ်ရာများ ရရှိလာလေ၏။

သူတို့၏တိုက်ခိုက်မှုသည် သွက်လက်မြန်ဆန်ခြင်း မရှိတော့ပါ။ တစ်ကွက်ချင်း ဖြည်းဖြည်းစွာ တိုက်ခိုက်နေကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

သို့သော်...

တိုက်ခိုက်မှုတိုင်းသည် အလွန်ပင် ပြင်းထန်လှပေသည်။

တစ်ကွက်မှားသွားသည်နှင့် အသက်ဆုံးရှုံးရမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

ကျွေ့ထင်း၏နဖူးပေါ်တွင် ချွေးများ သီးနေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် လူရိပ်များ ရောက်ရှိလာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်နှင့် ဘုန်းတော်ကြီးများ ရောက်လာကြ၏။

ထို့နောက် အခြားကိုယ်တော်များသည်လည်း ရောက်ရှိလာကြလေ၏။

ယွမ်မြို့စား၏တိုက်ခိုက်မှုလည်း ရပ်တန့်သွားလေသည်။

ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်က...

“ဒကာကြီး ဘာဖြစ်လို့ မကောင်းမှုတွေ ဆက်ပြီး ကျူးလွန်ချင်တာလဲ”

ယွမ်မြို့စားက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“တပည့်တော် မှားခဲ့ပါတယ်”

၈၆ ❖ မိုးကျော်သူ

သူသည် ပြောရင်း ကျွေ့ထင်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ငါဟာ သစ္စာဂေဟာကို မကျေနပ်နိုင်ဘူး၊ သည်တော့ မင်းတို့ သစ္စာဂေဟာ ပျက်စီးစေရမယ်ဆိုတာ နားလည်ပါ”

သူက ပြောပြီးသည်နှင့် လက်ဝါးဖြင့် သူ၏ငယ်ထိပ်ကို ရိုက် ချလိုက်၏။

“ဝုန်း”

ယွမ်မြို့စားမှာ မြေပေါ် လဲကျသေဆုံးသွားလေသည်။

ကျွေ့ထင်းမှာ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

ယွမ်မြို့စား ပြောသွားသော စကားများကိုလည်း နား မလည်ပါ။

ထို့အပြင် သူသည် ရှုပ်ထွေးပွေလီလှသော သိုင်းလောကကို လည်း စိတ်ကုန်လာသလို ခံစားလိုက်ရလေ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးက...

“ဒကာလေး ဒဏ်ရာတွေနဲ့ပါလား၊ ကဲ ကျောင်းကို လိုက်ပြီး ဆေးထည့်အနားယူလိုက်ပါဦး”

ကျွေ့ထင်းအား ဖေးမခေါ်ဆောင်သွားကြလေတော့သည်။

ကျွေ့ထင်းသည် ယွမ်မြို့စား၏ကိစ္စကို အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ပြီ ဆိုနိုင်သည်။

ယွဲကူးကျင်းသည်လည်း နောက်ထပ် ဒုက္ခပေးနိုင်တော့မည်

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၇

မဟုတ်ဟု ယုံကြည်ထားသည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် စေခိုင်းသည့်အတိုင်း သစ္စာဂေဟာမှ စာ ကြည့်တိုက်၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖော်ထုတ်ဖို့သာ ကျန်ပေတော့သည်။

မျက်နှာဖုံးရှင်...

မျက်နှာဖုံးရှင်သည် သူ့အပေါ်၌ ကျေးဇူးရှိသည်မှာ မှန် သော်လည်း လျှို့ဝှက်လွန်းသော လုပ်ရပ်များကို သဘောမကျမိပါ။

မျက်နှာဖုံးရှင်က သူ့အား သစ္စာဂေဟာသို့ စေလွှတ်လိုက် ချိန်၌ လမ်းခရီးတွင် ဓူဝံအာမဓံဌာနအား လှယက်သွားသူများနှင့် ပတ်သက်သူနှစ်ယောက်နှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ရသေး၏။

ထိုလူနှစ်ယောက်နှင့် ဆုံတွေ့ရလေသောကြောင့် အာမဓံ ပစ္စည်းများ ပြန်ရဖို့ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ကြောင်း ကျွေ့ထင်း နားလည်လိုက်ပြီး လက်လျှော့ကာ မျက်နှာဖုံးရှင် ခိုင်းသည့်အတိုင်း ဆက်လုပ်ခဲ့ရာမှ ယွမ်မြို့စားနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည့် အခြေအနေ ရောက် ရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

မိတ်ဆွေအတွက်

လမ်းပေါ်၌ လှုပ်ရှားသွားလာနေကြသူများဖြင့် စည်ကားသိုက်မြိုက်နေလေသည်။

လမ်းဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်၌လည်း ဈေးဆိုင်များ၊ စားသောက်ဆိုင်များဖြင့် စည်ကားနေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ပုံသဏ္ဌာန် ထူးခြားဆန်းပြားသူနှစ်ယောက်က လမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်လာကြလေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် ပွယောင်းယောင်းအင်္ကျီမည်းကြီးများ ဝတ်ကာ ဆံပင်ရှည်များ ဖားလျားချထားကြ၏။

ဂုန်လျှော်အိတ်တစ်လုံးစီကိုလည်း ကျောပိုးလာကြလေသည်။ ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် ခြေသလုံးအိမ်တိုင် လှည့်လည်သွားလာနေကြသော ဗေဒါများဟု ထင်စရာရှိပေသည်။

သို့သော် ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ ဗေဒါများ မဟုတ်ကြပါ။

ပြည်မမှလည်း မဟုတ်ကြဘဲ ဝေးလံသော တနယ်တကျေးမှ လာခဲ့ကြသူများ ဖြစ်ကြောင်း ဂရုပြုကြည့်ကာ တွေ့ရမည် ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်၏အနီးမှ ဖြတ်သွားမိသူတိုင်းက နှာခေါင်းရှုံ့သွားကြ၏။

သူတို့၏ခန္ဓာကိုယ်မှ ညှိစိုစိုအနံ့များ ထွက်ပေါ်နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်ကား ဘာကိုမှ အမူမထားဘဲ လမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်သွားယင်း စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်လျှင် ခြေလှမ်းရပ်လိုက်ကြလေသည်။

စားသောက်ဆိုင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

ထိပ်တန်းစားသောက်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင် ဖြစ်သည်။

စားသောက်သူများဖြင့် စည်ကားနေ၏။

ထူးဆန်းသူနှစ်ယောက်က အချင်းချင်းကြည့်ပြီး ဆိုင်ထဲ လှမ်းဝင်လိုက်ကြလေသည်။ ဆိုင်ထဲ၌ လူပြည့်ကာ ထိုင်စရာနေရာ မရှိအောင်ပင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ပုံသဏ္ဌာန် ထူးဆန်းသူနှစ်ယောက် ပြုံးလိုက်ကြလေသည်။

ဂုန်လျှော်အိတ်များကို အောက်ချကာ ဖွင့်လိုက်လျှင် တစ်စုံတစ်ရာ များနှင့်အတူ မြွေအကောင်ပေါင်းများစွာ ထွက်ပေါ်လာ တော့သည်။

မြွေဆိုးများက စားသောက်ဆိုင်ထဲ ဝင်သွားကြလေသည်။

“ဟာ မြွေတွေပါလား”

“ဒုက္ခပါပဲ”

စားသောက်နေကြသူများ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကြလေသည်။ ချက်ချင်းပင် ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ပြေးသွားကြတော့သည်။

တခဏအတွင်းမှာပင် ဆိုင်ထဲ လူရှင်းသွားတော့သည်။

၉၀ ❖ မိုးကျော်သူ

လူထူးဆန်းနှစ်ယောက်က လေချွန်သံပေးကာ မြွေဆိုးများကို ပြန်ခေါ်ပြီး ဂုန်လျှော်အိတ်ထဲ သိမ်းဆည်းထားလိုက်ကြလေသည်။

ထို့နောက် စားပွဲတစ်လုံး၌ နေရာယူကာ စားစရာများ မှာကြား စားသောက်လိုက်ကြလေတော့သည်။

လူထူးဆန်းနှစ်ယောက်သည် စားသောက်ပြီးစီးသွားကြသောအခါ ဆိုင်ရှင်ကို ခေါ်လိုက်ကြလေသည်။

ဆိုင်ရှင်လည်း ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် ထိုလူနှစ်ယောက်အနီးသို့ ရောက်လာသည်။

လူထူးဆန်းတစ်ယောက်က...

“မြွေနက်တစ်ကောင် လည်ပင်းမှာ ရစ်ခွေထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့မိသလား”

ဟု မေးလေသည်။ ဆိုင်ရှင် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မ...မတွေ့မိပါဘူးဗျာ”

လူထူးဆန်းက...

“ကျုပ်တို့ မိတ်ဆွေကို သည်မြို့မှာ နောက်ဆုံး တွေ့လိုက်ရတယ်လို့ သတင်းရထားတယ်၊ ခင်ဗျား တကယ်ပဲ မတွေ့မိဘူးလား”

ဆိုင်ရှင်က...

“မြွေတစ်ကောင် လည်ပင်းမှာ ရစ်ပတ်ထားတဲ့ လူတစ်

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၁

ယောက် လျှောက်သွားနေယင် ထူးခြားနေတာကြောင့် လူတွေက သတိပြုမိကြမှာပါ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ မတွေ့မိပါဘူးဗျာ”

လူထူးဆန်းနှစ်ယောက် စိတ်ပျက်သွားကြလေသည်။

ထိုစဉ်...

“ခင်ဗျားတို့က တာလိကနေ ပြည်မကို ဆင်းလာတဲ့ မြွေနက်ပိုင်ရှင်ကို စုံစမ်းနေတာလားဗျာ”

စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

လူထူးဆန်းနှစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ရာ ချောင်ကျကျ တစ်နေရာ၌ တစ်ယောက်ထဲ ထိုင်ကာ စားသောက်နေသော လူငယ်တစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ လူထူးဆန်းတစ်ယောက်က...

“ဟုတ်တယ်၊ မင်း သူ့ကို သိသလား”

လူငယ် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သိတယ်”

“သူ ဘယ်မှာလဲ”

လူငယ်က အဖြေမပေးဘဲ ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

စားသောက်ခ ကျသင့်ငွေကို စားပွဲပေါ် ချထားပေးလိုက်ပြီး

“သိချင်ယင် ကျုပ်နောက်လိုက်နဲ့”

ဟု ပြောကာ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွားတော့သည်။

လူထူးဆန်းနှစ်ယောက် အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် ဆိုင်ရှင်ကို အမှုမထားတော့ဘဲ လူငယ် နောက်သို့ လိုက်သွားကြလေတော့သည်။

၉၂ ❖ မိုးကျော်သူ

အလှည့်

လူငယ်က စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ကာ မင်းလမ်းမကြီး
 အတိုင်း မြို့ပြင်ဘက်သို့ လျှောက်သွားလေသည်။
 လူထူးဆန်းနှစ်ယောက်လည်း လိုက်သွားကြသည်။
 မြို့ပြင် လူရှင်းသော တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ
 လူငယ်က ခြေလှမ်းရပ်လိုက်လေသည်။
 လူထူးဆန်းနှစ်ယောက်ကလည်း မလှမ်းမကမ်း၌ ခြေလှမ်း
 ရပ်လိုက်ကြလေသည်။
 တစ်ယောက်က လူငယ်ကို မေးလိုက်သည်။
 “မြွေနက်နဲ့လူ ဘယ်မှာလဲ”
 လူငယ်က...
 “သူသေသွားပြီ”
 “ဘာ”
 “သူက ကျုပ်တို့ ဓူဝံအာမခံဌာနကို လုယက်တိုက်ခိုက်ခဲ့
 တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်သတ်ပစ်လိုက်တာပဲ”

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၃

“မင်း...မင်း”

လူထူးဆန်းနှစ်ယောက် မကျေမနပ် ဖြစ်သွားကြလေသည်။
 လူငယ်က...

“မြွေနက်နဲ့လူမှာ မိတ်ဆွေနှစ်ယောက် ရှိတယ်ဆိုတာ
 ကျုပ်သိထားတယ်”

လူထူးဆန်းတစ်ယောက်က...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က မြွေဆရာလောင်စု၊ သူကတော့
 လောင်ဂူပဲ”

မြွေဆရာလောင်စု၊ လောင်ဂူနှင့် မြွေနက်ပိုင်ရှင်တို့မှာ တာ
 လိနယ်မှ သိုင်းသမားဆိုးများ ဖြစ်ကြလေသည်။

တာလိနယ်တွင် လောကပါလသိုင်းသမားများ စောင့်
 ရှောက်နေခြင်းကြောင့် ဆိုးသွမ်းသောင်းကျန်းခြင်း မပြုဝံ့ကြဘဲ
 ပြည်မသို့ ထွက်ကာ မကောင်းမှုကျူးလွန်နေကြသူများ ဖြစ်သည်။

မြွေနက်ပိုင်ရှင်က ပြည်မသို့ ထွက်သွားပြီး ပြန်ရောက်မလာ
 တော့သဖြင့် မြွေဆရာလောင်စုနှင့် လောင်ဂူတို့ စိတ်ပူကာ လိုက်လာ
 ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လူငယ်မှာ ဓူဝံအာမခံဌာနမှ သခင်လေးကျွေထင်း ဖြစ်လေ
 သည်။ ကျွေထင်းက မျက်နှာဖုံးရှင် စေခိုင်းသည့်အတိုင်း သစ္စာဂေ
 ဟာသို့ လာယင်း လမ်းခရီး၌ မမျှော်လင့်ဘဲ မြွေဆရာလောင်စုတို့နှင့်
 ဆုံတွေ့မိခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ကျွေထင်းက...

“မြွေနက်ရဲ့တပည့်တွေ ဘယ်မှာလဲဆိုတာ ကျုပ်သိချင်
 တယ်”

၉၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မြေဆရာလောင်စုက...

“မြေနက်ပိုင်ရှင် သေသွားသလို အာမခံပစ္စည်းတွေ ရသွား ပြီဆိုတော့ လူစုခွဲပြီး ရှောင်တိမ်းသွားကြတော့မှာပေါ့။ သူတို့ ဘယ် ရောက်နေသလဲဆိုတာ ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ”

လောင်စုက...

“နေပါဦး၊ မင်းက မြေနက်ပိုင်ရှင်ကို သတ်ပစ်လိုက်တယ်ဆို တော့ မင်းကို ချမ်းသာပေးလို့ မဖြစ်ဘူး”

ဟု အော်ငေါက်လိုက်၏။ ကျွေ့ထင်းက...

“ကျုပ်ကလည်း မြေနက်ပိုင်ရှင်ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေကို ဆုံးမ ချင်နေတာပါဗျာ”

ပြောယင်း တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

မြေဆရာလောင်စုနှင့် လောင်စုတို့သည် ဂုန်လျှော်အိတ်များ ဖွင့်ကာ မြေဆိုးများကို လွှတ်ပေးလိုက်ကြလေသည်။

မြေတွန်သံများ တချို့မြည်ကာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

မြေဆိုးများက ကျွေ့ထင်းကို ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြသည်။

ကျွေ့ထင်း မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ရဲ့ မြေဆိုးတွေကို ကြောက်နေမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

ဓားဝေ့ယမ်းကာ မြေဆိုးများအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေ တော့သည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၅

ကျွေ့ထင်းမှာ မျက်နှာဖုံးရှင်နှင့် တွေ့ပြီးနောက် သိုင်းပညာ တဟုန်ထိုး တိုးတက်လာခဲ့လေသည်။

အထူးသဖြင့်...

ကျွေ့ထင်း၏ဓားသိုင်းသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း အောင် ထူးခြားထက်မြက်နေပါတော့သည်။

မြေဆရာလောင်စုတို့၏ မြေဆိုးများသည် ကျွေ့ထင်း၏ဓား ချက်များအောက်၌ အပိုင်းပိုင်း ဖြစ်သွားတော့သည်။

မြေဆရာလောင်စုနှင့် လောင်စုတို့ ထိတ်လန့်သွားကြလေ သည်။

ကျွေ့ထင်းကို ကြောက်ရွံ့သွားပြီး ဒရောသော်ပါး ထွက်ပြေး သွားကြလေတော့သည်။

ကျွေ့ထင်းက မြေနက်၏မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်နှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ ရသော်လည်း အာမခံပစ္စည်းများနှင့် ပတ်သက်ပြီး သတင်းမရသဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းသွားလေသည်။

သို့တိုင် မျက်နှာဖုံးရှင် စေခိုင်းသည့်အတိုင်း သစ္စာဂေဟာ သို့ သွားခဲ့ရလေသည်။

သစ္စာဂေဟာမှ သခင်မလေးမေရှမ်းအား ရုပ်ဖျက်ထားသူ တစ်ယောက်က ဒုက္ခပေးသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ယုံကူးကျင်းနှင့် လည်းကောင်း ရင်ဆိုင်ပြီး သစ္စာဂေဟာထဲသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်

၉၆ ❖ မိုးကျော်သူ

နိုင်ခဲ့လေသည်။

သစ္စာဂေဟာသို့ မရောက်မီ မြွေဆရာလောင်စုတို့နှင့် ဆုံတွေ့ မိခဲ့ခြင်းကြောင့် နောက်ပိုင်း ပြဿနာများ ဖြစ်ပေါ်လာမည်ကို ထိုအချိန်က ကျွေ့ထင်း မသိနိုင်ခဲ့ချေ။

မျက်နှာဖုံးရှင်က သူ့အား သင်ပေးထားသော ဓားသိုင်းမှာ တာလီ လောကပါလကျောင်းတော်မှ ဓားသိုင်း ဖြစ်ကြောင်းလည်း မသိနိုင်ခဲ့ပါ။ နောက်ပိုင်းတွင်...

ရှစ်လ...။

ရှစ်လဟူသောအချိန် ကုန်ဆုံးသွားလေသည်။

မြွေဆရာလောင်စုတို့ ကျွေ့ထင်းနှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံတွေ့

မိပြီး ရှစ်လအကြာတွင် ဖြစ်သည်။

လောင်စုနှင့် လောင်ဂူတို့သည် မြွေနက်သိုင်းသမား အကြောင်း စုံစမ်းယင်း ဓူဝံအာမခံဌာနမှ သခင်လေးကျွေ့ထင်း၏ လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း မြွေနက်၏တပည့်များ မှာလည်း အာမခံပစ္စည်းများ ရသွားပြီး လူစုခွဲကာ အဝေးသို့ ထွက်ပြေးသွားကြပြီး ဇာတ်မြူပ်နေလိုက်ကြကြောင်း သတင်းအတိအကျ ရရှိလိုက်လေသည်။

မြွေဆရာလောင်စုတို့ စိတ်ပျက်သွားကြတော့သည်။

သိုင်းလောကထဲ၌ ဆက်၍ မနေပုံကြတော့ပါ။

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၇

ရှစ်လအတွင်း အခြေအနေ အရပ်ရပ်က ပြောင်းလဲနေပြီး အဖြူရောင်သိုင်းသမားများ၏ အန္တရာယ် ရှိနေသဖြင့် တာလီသို့ ပြန်ကာ ဇာတ်မြူပ်နေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေသည်။

နှစ်ယောက်သား တာလီနယ်သို့ တိတ်တဆိတ် ပြန်သွားခဲ့ကြသည်။

သူတို့ သိုင်းလောကထဲ ရောက်လာသည့် ရှစ်လအတွင်း သစ္စာဂေဟာ၌ ထူးခြားသော ဖြစ်ရပ်များ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သလို လောကပါလသိုင်းသမားဝင်းရှိကြောင့် လောကပါလကျမ်း ပျောက်ဆုံးသွားသဖြင့် ကျောင်းထိုင်ရသော ဝင်းရှိနှင့် သိုင်းကျမ်းကို လိုက်ရှာရန် ရှောင်ကျန်းအား တာဝန်ပေးလိုက်ကြောင်းလည်း သူတို့ မသိခဲ့ကြပါ။

ရှစ်လအတွင်း ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော အပြောင်းအလဲများစွာသည် သူတို့နှင့် မသက်ဆိုင်သကဲ့သို့ ရှိနေခဲ့သည်။

သို့သော်...

တာလီနယ်သို့ ပြန်ရောက်သွားပြီး ရှောင်ကျန်းနှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံတွေ့ မိကြလေသောအခါ...

၉၈ ❖ မိုးကျော်သူ

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်

မြေဆရာလောင်စုနှင့် လောင်ဂူတို့ တာလိနယ်သို့ ပြန်
ရောက်လာကြပြီ ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် စကားမပြောကြဘဲ ခြေလှမ်းကိုသာ သုတ်
သုတ်လှမ်းနေလေသည်။

တောလမ်းကလေးမှာ တွေ့တွေ့ကောက်ကောက်နှင့် ရှိနေ
၏။

သူတို့နှစ်ယောက် ခြေလှမ်းသွက်သွက်နှင့် လျှောက်နေရာ
လမ်းခရီးတွေ့တစ်ခု အရောက်ဝယ် သူတို့နှစ်ဦးစလုံးသည် တိုင်ပင်
ထားသကဲ့သို့ ခြေလှမ်းများ ပြိုင်တူရပ်သွားကြလေသည်။

သူတို့ မရပ်တန့်၍လည်း မဖြစ်ပါ။

သူတို့ရှေ့ လမ်းနံဘေးရှိ ကျောက်တုံးပေါ်တွင် လူရွယ်တစ်
ယောက် ထိုင်နေသည်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်
ဖြစ်ပါသည်။

ထိုလူရွယ်မှာ အသက်သုံးဆယ်ကျော်ခန့် ရှိ၏။

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၉

မျက်နှာထားမှာ တည်ကြည်လှသည်။

သူသည် တစ်ကိုယ်လုံး အစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားလေ
သည်။

ထိုလူရွယ်က ပြုံးလိုက်ပြီး...

“အင်း မင်းတို့ ကျုပ်နဲ့ တွေ့တာ ကံဆိုးတာပဲ”

ဟု အေးစက်စွာ ပြောလိုက်လေသည်။

လူနှစ်ယောက်၏မျက်နှာ ဖြူရော်သွား၏။

လူရွယ်က...

“မြေဆရာလောင်စု၊ မင်း မြေတွေကို ခေါ်မလာတာ မှား
သွားတယ်လို့ မထင်ဘူးလား”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မှန်ပါသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ မြေဆရာလောင်စုနှင့် လောင်ဂူတို့ပင်
ဖြစ်ပါသည်။ မြေဆရာလောင်စုက...

“လောကပါလသိုင်းသမား ရှောင်ကျန်း”

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

သူ၏ရင်ထဲ၌လည်း လေးလံသွားလေသည်။

တာလိနယ်တွင် လောကပါလသိုင်းသမား တစ်ဆယ့်ရှစ်
ယောက်သည် ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရှင်များ ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့သည် မီးလျှံတောင်ရှိ လောကပါလကျောင်းပေါ်မှ
အောက်သို့ ဆင်းလာလေ့ မရှိပါ။

သူတို့အား ဒုစရိုက်သမားများက ကြောက်ရွံ့သလို ရွံ့လှစွာ

၁၀၀ ❖ မိုးကျော်သူ

စွဲမှန်းကြသည်။

လောကပါလသိုင်းသမားများသည် တောင်အောက်သို့ ဆင်းလာသည်နှင့် ဒုစရိုက်သမားများအား သုတ်သင်ချေမှုန်းတတ်သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော်...

ထိုသို့ သုတ်သင်ချေမှုန်းခြင်းသည် ခရီးသွားဟန်လွဲသာ ဖြစ်၏။

သူတို့သည် အရေးတကြီး အကြောင်းကိစ္စ မရှိဘဲ ဆင်းလေ့ ဆင်းထ မရှိပါ။

သူတို့ ဆင်းလာသည့်အခါတွင် ဒုစရိုက်သိုင်းသမားများကို ကြုံလျှင် ကြုံသလို ရှင်းပေးတတ်ပေသည်။

လောင်စု၏မျက်နှာ ပျက်နေသည်။

ရှောင်ကျန်း ဆင်းလာသည့် အကြောင်းကို သူ မသိပါ။

ယခုလို ရင်ဆိုင်တိုးမိသည့်အတွက် ရှောင်တိမ်းရန် နောက်ကျနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်မိ၏။

သူ၏မြွေများ ပါလာလျှင် သူ ဤမျှ မစိုးရိမ်ရပါ။

ရှောင်ကျန်းအား မြွေများနှင့် ဝိုင်းရံကာ တိုက်ခိုက်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။

လောင်စုမှာ ကျွေထင်းအား ဒေါသထွက်မိလေသည်။

ကျွေထင်းကြောင့် သူ၏မြွေများ ဆုံးရှုံးခဲ့သလို သူလည်း ဒဏ်ရာရခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ရှောင်ကျန်းက ကျောက်တုံးပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၁

လောင်စုနှင့် လောင်ဂူတို့မှာ ပြိုင်တူလက်နက်ဆွဲထုတ် လိုက်ကြလေသည်။

ရှောင်ကျန်းက...

“မင်းတို့ဟာ လူတွေကို ဒုက္ခပေးနေတာ ကြာပြီ၊ ဒီနေ့ မင်းတို့လက်ကို မင်းတို့ ဖြတ်မလား၊ ကျုပ်က ဖြတ်ပေးရမလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

လောင်စုက...

“မင်းနဲ့ကျုပ်တို့ ဘာရန်ငြိုးမှ မရှိပါဘူး၊ သည်တော့ ကျုပ်တို့လမ်း ကျုပ်တို့သွားပါရစေ”

ရှောင်ကျန်းက ငြိုးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း လက်တစ်ဘက်စီ ထားခဲ့ယင် ခင်ဗျားတို့ သွားနိုင်ပါပြီ”

လောင်စုနှင့် လောင်ဂူတို့ မျက်နှာပျက်သွား၏။

လောင်ဂူအား မျက်ရိပ်ပြလိုက်ပြီး စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

၁၀၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ဓားပညာ

လောင်စုနှင့် လောင်ဂူတို့မှာ သူတို့ ရှုံးသည်နှင့် အသက်ပါ ဆုံးရှုံးရမည်ဆိုသည်ကို နားလည်ထားကြ၏။

ထို့ကြောင့်...

နှစ်ယောက် ပူးပေါင်းကာ ရှောင်ကျန်းအား တရကြမ်း တိုက်ခိုက်နေကြလေသည်။

သူတို့၏တိုက်ခိုက်မှုတိုင်းသည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ပြီး သေကွင်းသေကွက်ကိုသာ ဦးတည်တိုက်ခိုက်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။

သိုင်းကွက်ငါးဆယ်ကျော်သည်အထိ သူတို့သည် ရှောင် ကျန်းအား ထိခိုက်အောင် တိုက်ခိုက်နိုင်ကြခြင်း မရှိပါချေ။

ရှောင်ကျန်းက အေးစက်စွာ ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“မင်းတို့ အစွမ်း ဒါပဲလား”

သူသည် ပြောယင်း ဓားကွက်ကို စတင်ထုတ်လိုက်လေ သည်။ ရှောင်ကျန်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်သောအခါ လောင်စု နှင့် လောင်ဂူတို့သည် ရှောင်ကျန်းအား အသာစီးမှ မတိုက်ခိုက်နိုင် တော့ပါ။

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၃

သိုင်းကွက်သုံးဆယ် ကျော်လာသောအခါ လောင်စုနှင့် လောင်ဂူတို့၏ ပူးပေါင်းတိုက်ခိုက်မှု ပြိုကွဲသွားလေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရှောင်ကျန်း၏တိုက်စစ်ကို ခုခံလာနေရ သော အနေအထားသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

လောင်စုမှာ ရှောင်ကျန်း၏ဓားချက်များကို ကြည့်ယင်း ကျွေ့ထင်းအား သတိရလာ၏။

ရှောင်ကျန်း၏ဓားပညာနှင့် ကျွေ့ထင်း၏ဓားပညာ တူနေ သည်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

လောင်စုနည်းတူ လောင်ဂူမှာလည်း ရှောင်ကျန်း၏ဓား ချက်များကို တွေ့သောအခါ ကျွေ့ထင်း၏မျက်နှာကို ပြန်လည်မြင် ယောင်လာပြီး...

“ခင်ဗျားနဲ့ ကျွေ့ထင်း ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ရှောင်ကျန်းက အေးစက်စွာ ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“မင်းတို့ ကြောက်လန့်ပြီး ဘာတွေ သွေးရူးသွေးတန်းနဲ့ ပြောနေတာလဲ၊ ကျွေ့ထင်းဆိုတာ ကြားတောင် မကြားဘူးဗျ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျွေ့ထင်းကို ခင်ဗျားသိရမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်က သိရမှာလဲ”

“မင်း မသိဘူးဆိုယင် သူက ဘာဖြစ်လို့ မင်းနဲ့ ဓားကွက်ချင်း တူနေတာလဲ”

ရှောင်ကျန်း၏မျက်လုံးများမှာ တောက်ပသွား၏။

“သူနဲ့ ကျုပ် ဓားကွက်ချင်းတူတယ် ဟုတ်လား”

၁၀၄ ❖ မိုးကျော်သူ

“ဟုတ်တယ်”

“သူ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ၊ ဘယ်မှာလဲ”

“ခင်ဗျား တိုက်ခိုက်တာ ရပ်လိုက်ပါဦး”

ရှောင်ကျန်းက ဓားကို ပြန်ရှပ်သိမ်းလိုက်၏။

လောင်ဝှက် အမောတစ်ချက် ဖြေလိုက်ပြီးမှ...

“သူနဲ့ ခင်ဗျား ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ရှောင်ကျန်းက...

“ကျုပ် မေးတာသာ ဖြေပါ”

ဟု ခပ်မာမာ မေးလိုက်သည်။

မြွေဆရာလောင်စုက အကြံရသွားပြီး...

“လောင်ဝှက် ပြောမနေပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့နဲ့သူက ရန်သူတွေပဲ

မဟုတ်လား”

ရှောင်ကျန်းက အေးစက်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“မပြောယင် မင်းတို့ သေရမယ်”

လောင်စုက ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ပြောလဲ ကျုပ်တို့ သေရမှာပဲ မဟုတ်လား၊ ကဲ ဆက်ပြီး

တိုက်ခိုက်ကြဦးစို့”

သူက ပြောရင်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်

သည်။ ရှောင်ကျန်းက လက်ကာပြကာ...

“နေဦး”

ဟု ဟန့်တားလိုက်သည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၅

လောင်စုက...

“ခင်ဗျား ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“မင်းတို့ ကျွေးထင်းအကြောင်း တကယ် မပြောဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်”

“မင်းတို့ သေချင်နေတာကိုး”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ခင်ဗျားသေအောင် သတ်နိုင်ရင် သတ်ပါ”

ရှောင်ကျန်းမှာ အကြံအစည်ကောင်း၏။

သူသည် ကျွေးထင်း၏အကြောင်းကို သိချင်နေမိသည်။

ကျွေးထင်း၏ဓားကွက်မှာ သူနှင့် တူနေသည်ဆိုလျှင် သူ

မီးလျှံတောင်မှ ဆင်းလာရသည့် အကြောင်းနှင့် သက်ဆိုင်နေပြီ

မဟုတ်ပါလား။

ရှောင်ကျန်းက...

“မင်းတို့ ကျွေးထင်း အကြောင်း ပြောမယ်ဆိုယင် မင်းတို့ကို

ကျုပ် ဒီနေ့ လွှတ်လိုက်ပါမယ်”

ဟု ကံတိပေးလိုက်သည်။

လောင်စုမှာ သူလိုချင်သော အကွက်ထဲသို့ ရောက်ရှိလာပြီ

ဖြစ်သောကြောင့် ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“မဟုတ်သေးဘူး”

ရှောင်ကျန်း မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။

“မင်းတို့က ဘာတောင်းဆိုချင်သေးလို့လဲ၊ ငါလိုက်လျောနိုင်

မှာ မဟုတ်ဘူး”

လောင်စုက...

၁၀၆ ❖ မိုးကျော်သူ

“ကျုပ်တို့ ဘာမှ တောင်းဆိုမနေပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ကို တစ်နှစ်
ရန်မရှာဘူးဆိုတဲ့ ကတိရယင် တော်ပါပြီ”
ဟု တောင်းဆိုလိုက်သည်။
ရှောင်ကျန်းက တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်၏။
ပြီးနောက်...
“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်ကတိပေးပါတယ်”
လောင်စုက ကျွေ့ထင်းနှင့် သူတို့ ဆုံတွေ့ခဲ့သည့် အ
ကြောင်းများကို ပြန်လည်ပြောပြလိုက်လေသည်။
ရှောင်ကျန်းက...
“သူဟာ ခင်ဗျားကို သိုင်းကွက်တစ်ရာကျော်မှ နိုင်ခဲ့တယ်
ဟုတ်လား”
“ဟုတ်ပါတယ်”
“သူ့အသက်အရွယ်ကကော”
“နှစ်ဆယ်ကျော်ပဲ”
“သူ့မှာ ဆရာရှိသလား”
“မသိပါဘူး”
“သူနဲ့ တွဲတဲ့ မိန်းကလေးနာမည်က မေရှမ်းနော်”
“ဟုတ်ပါတယ်”
“သူ ဘယ်မှာနေသလဲ”
“မသိဘူး”
ရှောင်ကျန်း မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ...
“ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကို လိမ်ညာမယ်ဆိုယင်တော့ ခင်ဗျားတို့

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၇

မြေထဲဝင်ပုန်းယင်လဲ ကျုပ်ရအောင် လိုက်ရှာမယ်ဆိုတာ နားလည်
ထားပါ”
ရှောင်ကျန်းသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ခြေလှမ်းကျကျဖြင့်
ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။
လောင်စုနှင့် လောင်ဂူတို့မှာ ယခုမှပင် အသက်ရှူချောင်
သွားလေသည်။ လောင်ဂူက...
“သူဟာ ကျွေ့ထင်းကို လိုက်ရှာဖို့ ဆင်းလာတာနဲ့ တူတယ်”
ဟု စကားစလိုက်သည်။ လောင်စု ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”
လောင်ဂူက...
“ကျွေ့ထင်းရဲ့ ဓားကွက်နဲ့ သူ့ရဲ့ ဓားကွက် ဘာလို့ တူနေရ
တာလဲ”
“ငါလဲ မသိဘူး”
“ကျွေ့ထင်းက လောကပါလကျောင်းတော်ကများလား”
“မဖြစ်နိုင်ဘူး”
“ဘာလို့လဲ”
“ကျွေ့ထင်းဟာ တာလိကမှ မဟုတ်ဘဲ”
လောင်ဂူမှာ ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။ လောင်စုက...
“ကဲ တို့သွားကြရအောင်၊ တော်ကြာ ရှောင်ကျန်း စိတ်
ငြိမ်းသွားမှာ စိုးရတယ်”
“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ရှောင်ကျန်းဟာ တို့ကိုတစ်နှစ်အတွင်း ရန်
မရှာဘူးလို့ ကတိပေးထားတယ် မဟုတ်လား”

၁၀၈ ❖ မိုးကျော်သူ

လောင်ဂူက ရှောင်ကျန်း ထွက်သွားရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ရှောင်ကျန်းမှာ အဝေးသို့ ရောက်ရှိသွားပြီ ဖြစ်၏။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်အား သေးငယ်သော အစက်ကလေးတစ်စက် အဖြစ်သာ မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

လောင်ဂူ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဘာပဲပြောပြော တို့ ဒီနေ့သေတွင်းက လွတ်လာတာ အမှန်ပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျုပ် ဇာတိရပ်ရွာ ပြန်ရောက်တာနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ မလိုက်တော့ဘူး”

လောင်စု အံ့သြသင့်သွားသည်။

“မင်းက ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ကျုပ် သိုင်းလောကမှာ ကျင်လည်ခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ အခုတော့ အိုမင်းလာပြီလို့ ခံစားနေရတယ်။ ကျုပ် အေးအေးဆေးဆေးနေနိုင်တဲ့ နေရာရှာပြီး ဇာတ်မြုပ်နေတော့မယ်”

လောင်စု စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားလေသည်။

သူသည် လောင်ဂူနှင့်အတူ တွဲ၍ သိုင်းလောကတွင် ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့၏။ ယခု...

လောင်ဂူက ဇာတ်မြုပ်တော့မည်ဟု ဆိုနေချေပြီ။

အထီးကျန်ခြင်း ဝေဒနာကို စတင်ခံစားလိုက်ရလေတော့သည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၉

နောက်တစ်ယောက်

ယဲ့ကူးကျင်းမှာ သွေးကြောနှစ်ခုကို ပိတ်ဆို့ခံထားရသည့် အတွက် သိုင်းပညာကို အသုံးပြုနိုင်စွမ်း မရှိပါ။

သာမန်လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့သာ သွားလာလှုပ်ရှားနိုင်လေသည်။

သူ့အား ဂူတန်ဂိုဏ်းမှ ရသေ့သုံးပါးက စောင့်ကြပ်ခေါ်ဆောင်လာကြလေသည်။

ယဲ့ကူးကျင်းမှာ လျှောက်လှမ်းနေရသော်လည်း သူသည် ခြေလှမ်းများပင် သယ်မနေချင်ပါ။

ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းမိတိုင်း သူသည် သေမင်းထံသို့ တစ်လှမ်းပို၍ နီးသွားသည်ဟုသာ ခံစားနေရလေသည်။

သူ၏အပြစ်များကို မေဟန်ပိုင်က မည်သို့မျှ ခွင့်လွှတ်နိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်းကို ကောင်းစွာ နားလည်ထားပေသည်။

သူသည် တစ်လမ်းလုံးလိုလို မည်ကဲ့သို့ လွတ်မြောက်အောင် ထွက်ပြေးရမည်ကို စဉ်းစားနေမိ၏။

၁၁၀ ❖ မိုးကျော်သူ

သို့သော်...

သူ့အား ဂူတန်ဂိုဏ်းမှ ရသေ့သုံးပါးက အမြဲတစေညှပ်ကာ
ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။

တဖန် သူသည် သာမန်လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့သာ လှုပ်ရှား
နိုင်သောကြောင့် သူထွက်ပြေးလျှင်လည်း ဂူတန်ဂိုဏ်း၏ရသေ့သုံး
ပါးက သူ့အား တစ်ခဏအတွင်း ပြန်လည်ဖမ်းမိနိုင်ကြောင်း နား
လည်ထားပေတော့သည်။

ညဘက်တွင် သူ့အား စောင့်ကြပ်သူ မရှိပါ။

သို့သော် ညဘက်တွင် သူတစ်ခါမျှ ပြေး၍ မရပါချေ။

အကြောင်းမှာ သူ့အား မလှုပ်ရှားနိုင်အောင် ကြိုတင်၍
ရသေ့များက သွေးကြောပိတ်ထားတတ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ယဲကူးကျင်းမှာ လွတ်မြောက်နိုင်ရန် လမ်းစအမျိုးမျိုးကို
ရှာဖွေကြည့်၏။

လမ်းစဟူ၍ လုံးဝရှာမတွေ့ခဲ့ပါ။

ရသေ့များအား မက်လုံးပေး၍ စည်းရုံးဆွဲဆောင်ကြည့်
သည်။

သို့သော် သူ၏စကားများကို မည်သူကမျှ နားထောင်ခြင်း
မရှိကြပါချေ။

ယဲကူးကျင်းမှာ တဖြည်းဖြည်း အကြံအစိုက်လာ၏။

သူသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ လွတ်မြောက်တော့မည်
မဟုတ်ကြောင်း ခံစားလိုက်ရလေသည်။

သူသည် စိတ်ကို လျော့ချလိုက်သည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၁

ဖြစ်သမျှကို သူ့အနေနှင့် ရင်ဆိုင်ရုံသာ ရှိတော့သည်
မဟုတ်ပါလား။

သူတို့ ခရီးဆက်လာခဲ့ရာ ညနေဆည်းဆာအချိန်ဝယ် သူတို့
သည် မြို့ကလေးတစ်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြလေသည်။

ရသေ့ကြီးများက ယဲကူးကျင်းအား ညစာ ကျွေးမွေးလိုက်
ပြီးနောက် သွေးကြောပိတ်ကာ အခန်းတစ်ခန်းအတွင်း ထည့်ထား
လိုက်လေသည်။

ယဲကူးကျင်းမှာ သူ၏ဘဝအကြောင်းများကို ပြန်လည်တွေး
တောမိ၏။

သူ၏ဘဝတစ်လျှောက်လုံး သာယာဖြောင့်ဖြူးခဲ့လေသည်။
သို့သော်...

ထိုသာယာဖြောင့်ဖြူးခဲ့သော ဘဝသည် ကျွေ့ထင်း ရောက်
လာသောအခါ ပျက်စီးသွားခဲ့လေသည်။

ယဲကူးကျင်းမှာ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။

ကျွေ့ထင်းအပေါ် နာကြည်းစိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်
ပေါက်လာခဲ့လေတော့သည်။

၁၁၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ယုံကူးကျင်း နည်းတူပင် တည်းခိုခန်းထဲရှိ အခန်းတစ်ခန်း
ဝယ် အိပ်မပျော်နိုင်သူတစ်ယောက် ရှိနေပါသည်။
ထိုလူသည် တာလီလူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။
အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားပေသည်။
ထိုလူသည် ရှောင်ကျန်းပင် ဖြစ်ပါသည်။
ရှောင်ကျန်းသည် လောကပါလသိုင်းကျမ်းကို ရယူရန်
အတွက် ပြည်မသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။
သူ့တွင် သိထားသည်က တစ်ခုပဲ ရှိလေသည်။
ထိုအရာမှာ...
“ကျွေးထင်း”
ဟူသော အမည်တစ်လုံးပင် ဖြစ်ပါသည်။
ကျွေးထင်း၏အမည်သည် သိုင်းလောကတွင် ကျော်ကြားမှု
မရှိလှပါ။ သို့သော်...
ယခုနှစ်ပိုင်းတွင်မူ နုနစ်စင်ကြယ်စားသိုင်းကျမ်း ကောလဟာ
လနှင့် ပတ်သက်ပြီး နာမည်ကြီးလာခဲ့၏။
သို့သော် ကျွေးထင်း အကြောင်းကိုမူ သေချာစွာသိသူ သိပ်
မရှိပါချေ။
ထို့ကြောင့် ရှောင်ကျန်း ရောက်ရာမြို့တွင် ‘ကျွေးထင်း’ဟူ
သော အမည်ကို မေးယင်း စုံစမ်းခဲ့ရာ အချိန်သာ ကုန်လာခဲ့ပြီး ကျွေး
ထင်း၏သတင်းကို လုံးဝမရခဲ့ပါချေ။
သူသည် စိတ်ပျက်လာ၏။
မြွေဆရာလောင်စုနှင့် လောင်ဂူတို့၏စကားအား ယုံစားခဲ့

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၃

သည်မှာ မှားယွင်းသွားပြီဟု ယူဆမိသည်။
ထို့ကြောင့် သူက တာလီသို့ ပြန်ရန် စဉ်းစားလိုက်မိလေ
သည်။
ထိုအခိုက်မှာပင်...
“ကျွေးထင်း၊ မင်းကို ငါတစ်သက်လုံး မကျေဘူး”
မကျေမနပ်နှင့် ကြိုးဝါးသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေ
သည်။
ရှောင်ကျန်းမှာ ခုတင်ပေါ်မှ အလူးအလဲ ထမိသည်အထိ
ဖြစ်သွားသည်။
အသံရှင်သည် တစ်ဘက်ခန်းမှ ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်လေ
သည်။
သူသည် ကျွေးထင်း၏အမည်ကို ကြားလိုက်ရသည့်အတွက်
ထိုသူ့ထံတွင် စုံစမ်းရန် စဉ်းစားလိုက်မိပြီး တစ်ဘက်ခန်းသို့ တိတ်
တဆိတ် ကူးသွားလိုက်လေသည်။
တစ်ဘက်ခန်းသို့ ရောက်သောအခါ လူငယ်တစ်ယောက်
လဲလျောင်းနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။
ကိုလူငယ်သည် သူ့အား ပြူးကြောင်ကြောင်နှင့် ကြည့်နေ
သည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။
ရှောင်ကျန်းက မေးမြန်းလိုက်သည်။
“စောစောက ကျွေးထင်းလို ပြောလိုက်တာ ငါကြားတယ်၊
ကျွေးထင်းဟာ ဘယ်သူလဲ၊ သူ ဘယ်မှာနေသလဲ”
ယုံကူးကျင်းက...

၁၁၄ ❖ မိုးကျော်သူ

“ခင်ဗျားကကော ဘယ်သူလဲ၊ ကျွေ့ထင်းနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲ”

ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။

ရှောင်ကျန်းက...

“ကျွေ့ထင်းကို ရှာနေတာ၊ မင်းသိယင် ပြောစမ်းပါ”

ဟု အလောတကြီး ပြောလိုက်၏။

ယဲ့ကူးကျင်း ပြီးလိုက်သည်။

ထိုလူအား အသုံးချမှ မိမိ လွတ်မြောက်နိုင်ကြောင်း တွေး

မိသွားပြီး...

“ကျုပ်ကိုထမ်းပြီး အပြင်ကိုအမြန်ဆုံး ထွက်ရအောင်၊

ပြီးယင် ကျွေ့ထင်း အကြောင်းကို ပြောပြပါမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ရှောင်ကျန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

“မင်းကို ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်က ထမ်းရမှာလဲ”

“သွေးကြောပိတ်ခံထားရလို့ဗျ”

“ဘယ်သူက ပိတ်ထားတာလဲ”

“နောက်မှ ပြောပြမယ်၊ တော်တော်ကြာ သူတို့ နီးလာကြ

ဦးမယ်၊ ကဲ သွားကြရအောင်”

ရှောင်ကျန်းက ယဲ့ကူးကျင်းအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

ယဲ့ကူးကျင်း၏သိုင်းပညာ အဆင့်အတန်းသည် သိပ်မြင့်

မားမှု မရှိကြောင်း အကဲခတ်လိုက်မိသည်။

သူသည် ယဲ့ကူးကျင်းထံမှ ကျွေ့ထင်း သတင်းကို ကြားသိ

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၅

လို၏။

ထို့ကြောင့် လောလောဆယ် ယဲ့ကူးကျင်းအား ခေါ်သွားပြီး သူမေးမြန်းစုံစမ်းရမည်။

သူသိချင်သော ကျွေ့ထင်း မဟုတ်လျှင် ယဲ့ကူးကျင်းအား ဤနေရာသို့ ပြန်ပို့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

သူသည် တစ်ပါးသူများ၏ အရှုပ်အထွေးတွင် မပါဝင်လိုပါ။

ထို့ကြောင့် သူက ဤကဲ့သို့ စဉ်းစားလိုက်ပြီးနောက် ယဲ့ကူးကျင်းအား ထမ်းကာ မြို့ပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

မြို့ပြင်ရှိ ဧရပ်ပျက်ကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ ယဲ့ကူးကျင်းအား ချပေးလိုက်ပြီး...

“ကဲ ကျွေ့ထင်းအကြောင်းကို ပြောပြစမ်းပါ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ယဲ့ကူးကျင်းက...

“ကျွေ့ထင်းက သိပ်ယုတ်မာတဲ့ လူတစ်ယောက်ဗျ၊ ကျွန်တော့်ကို အရင်သွေးကြောဖွင့်ပေးပါဦး”

ရှောင်ကျန်းက...

“ငါသိချင်တဲ့ ကျွေ့ထင်း ဖြစ်မှ မင်းကို ငါက လွှတ်ပေးနိုင်မယ်”

“ခင်ဗျားက ဘယ်ကျွေ့ထင်းကို သိချင်တာလဲ”

“ငါလဲ မသိဘူး”

ယဲ့ကူးကျင်းမှာ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျား မသိတဲ့ ကျွေ့ထင်းအကြောင်းကို ဘယ်လိုပြောမလဲ”

၁၁၆ ❖ မိုးကျော်သူ

နိုင်မှာလဲ၊ သူဟာ လူယုတ်မာဗျ”

“ဒါဆို မင်းသိတဲ့ ကျွေးထင်းအကြောင်းကိုပဲ ပြောပါ”

“ခင်ဗျားက ဘာသိချင်တာလဲ”

“သူ့ရဲ့သိုင်းပညာပါ”

ယဲ့ကူးကျင်းမှာ ရှောင်ကျန်းအား အံ့ဩစွာ စိုက်ကြည့်လိုက်

၏။

သူသည် ထူးဆန်းသော လူတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဆုံနေရပြီ
ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သိလိုက်လေသည်။

ယဲ့ကူးကျင်းက...

“သူ့ရဲ့သိုင်းပညာဟာ အတော့်ကို ထက်မြက်တယ်ဗျ”

“မင်း သူ့ရဲ့သိုင်းကွက်ကို မြင်ဖူးလို့လား”

“မြင်ဖူးတာပေါ့၊ ကျုပ် သူနဲ့ နှစ်ကြိမ်တောင် တိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူး

သေးတယ်”

ရှောင်ကျန်း၏မျက်လုံးမှာ အရောင်တောက်ပသွားလေ
သည်။

“မင်းကို သူ ဘယ်နှစ်ကွက်နဲ့ နိုင်ခဲ့သလဲ”

ယဲ့ကူးကျင်းက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“အမှန်အတိုင်း ပြောရမယ် ကျုပ်ဟာ သူ့ကို သိုင်းကွက်
ဆယ်ကွက်ပြည့်အောင်တောင် မယှဉ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး”

ရှောင်ကျန်းက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်ပြီး...

“မင်း သူ့ရဲ့သိုင်းကွက်တွေကို မှတ်မိသလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တစ်ကွက်နှစ်ကွက်တော့ မှတ်မိပါတယ်”

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၇

“ငါက ကစားပြစမ်း”

ယဲ့ကူးကျင်းက မဲ့လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်က လှုပ်မှ မလှုပ်နိုင်ဘဲ”

ရှောင်ကျန်း ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ဟုတ်သားပဲ၊ ကျုပ်က မေ့နေတယ်”

သူသည် ပြောသင်းနှင့် ယဲ့ကူးကျင်း၏သွေးကြောများကို
ထိုး၍ ဖွင့်ပေးလိုက်လေသည်။

ယဲ့ကူးကျင်းက ထရပ်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော်ပြောတဲ့ ကျွေးထင်းနဲ့ ခင်ဗျားသိချင်တဲ့ ကျွေး
ထင်း မတူယင်လဲ ကျွန်တော် မတတ်နိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို
လွှတ်ပေးရမယ်”

ရှောင်ကျန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ယဲ့ကူးကျင်းက သစ်သားချောင်းတစ်ချောင်းကို ဖြုတ်ယူ
လိုက်ပြီး...

“ဓားမရှိတော့ ဒီသစ်သားနဲ့ပဲ ကျုပ် သူ့သိုင်းကွက်ကို ပြပါ
မယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့သိုင်းကွက် အတိုင်းတော့ ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မယ်၊
သူ့သိုင်းကွက်တွေက တစ်ကွက်တည်းမှာပဲ အပြောင်းအလဲတွေ သိပ်
များတယ်ဗျ”

“ကျုပ်နားလည်ပါတယ်”

ယဲ့ကူးကျင်းက စတင်၍ သိုင်းကွက်ကို ထုတ်ဖော်ပြလိုက်
လေသည်။

ရှောင်ကျန်း၏မျက်လုံးအစုံမှာ ပို၍ တောက်ပလာသည်။

၁၁၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ယုံကူးကျင်းအား ကြည့်ကာ...

“သူ ဘယ်မှာ ရှိသလဲ”

“ခင်ဗျား သူ့ကို ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“မင်းနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

ယုံကူးကျင်းက...

“သူနဲ့ တွေ့ယင် ခင်ဗျားသတိထားရလိမ့်မယ်၊ သူနဲ့ သိုင်း

ပညာ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့တော့ မစဉ်းစားနဲ့”

သူသည် ကျွေထင်းနှင့် ထိုလူအား တမင်ရန်တိုက်ပေးလို၍

စကားစလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ရှောင်ကျန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“သူ ဘယ်မှာ ရှိလဲဆိုတာသာ ပြောပါ”

ယုံကူးကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သူ့ကို သတ်မယ်ဆိုယင်တော့ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ကျေး

ဇူးတင်မှာပါ”

“သူ ဘယ်မှာလဲဆိုတာသာ ပြောပါ”

ယုံကူးကျင်းက ထိတ်လန့်သွား၏။

ရှောင်ကျန်း၏အသံသည် တဖြည်းဖြည်း မာကျောလာ

သည်ကို သတိပြုမိလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

သူသည် အလျင်အမြန်ပင် ပြောလိုက်လေသည်။

“သစ္စာဂေဟာမှာ ရှိပါတယ်”

ရှောင်ကျန်းက မှတ်သားထားလိုက်ပြီး...

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၉

“သစ္စာဂေဟာက ဘယ်မှာ ရှိသလဲ”

“ကျိုကျွေမြို့မှာပါ။ ကျိုကျွေမြို့ကို ရောက်ယင် ခင်ဗျား သစ္စာဂေဟာကို အလွယ်တကူ ရှာလို့ တွေ့မှာ သေချာပါတယ်”

ရှောင်ကျန်းမှာ ဘာမှ ထပ်မမေးတော့ပါ။

ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ယုံကူးကျင်းမှာလည်း ဤနေရာတွင် ကြာရှည်မနေရပါ။

ရသေ့များ လက်တွင်း ပြန်ရောက်နိုင်သည်ဟု တွေးမိပြီး အမြန်ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

၁၂၀ ❖ မိုးကျော်သူ

အဆုံးသတ်

ကျွေ့ထင်းနှင့် မေ့ရမ်းတို့မှာ ဂူတန်ဂိုဏ်းမှ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။
မေ့ရမ်းက လာလမ်းအတိုင်း မပြန်ဘဲ တခြားလမ်းမှ ပြန်
လျှင် သူမအတွက် ပို၍ ဗဟုသုတရမည်ဟု အတင်းအကျပ် ပြောဆို
သည့်အတွက် ကျွေ့ထင်းမှာ မေ့ရမ်း အလိုကို လိုက်လျောကာ
တခြားလမ်းမှ ကွေ့ပတ်လာခဲ့ကြလေသည်။

ထိုသို့ ခရီးဆက်လာယင်းမှ သူတို့သည် မြွေဟောက်ဂိုဏ်း
တည်ရှိရာ အနီးသို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်ရှိလာကြောင်း သိလိုက်မိ
လေသည်။

မေ့ရမ်းက ရုတ်တရက် အကြံရလာပြီး...

“အစ်ကို ညီမတို့ မြွေဟောက်ဂိုဏ်းအကြောင်း စုံစမ်းကြရ
အောင်၊ ဒါမှ တကယ် တိုက်ခိုက်ရတဲ့အခါ လွယ်ကူမယ် ထင်တယ်”

ကျွေ့ထင်းကလည်း မေ့ရမ်း၏အကြံအစည်ကို သဘောကျ
သွားသည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (၃-သိမ်း) ❖ ၁၂၁

“ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရန်သူ နယ်မြေ ဝင်ရမှာဆို
တော့ ညီမက တောင်အောက်က စောင့်နေခဲ့ပါ”

“ညီမလိုက်လို့ မရဘူးလား”

“အစ်ကိုတစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ပိုပြီး လှုပ်ရှားလို့ လွယ်
မယ် ထင်လို့ပါ”

မေ့ရမ်းကလည်း မိမိပါနေလျှင် ကျွေ့ထင်းတစ်ယောက်
လှုပ်ရှားရန် မလွယ်ကူကြောင်း နားလည်လိုက်သဖြင့် သဘောတူ
လိုက်လေသည်။

ကျွေ့ထင်းက မေ့ရမ်းအား သေသေချာချာ မှာကြားလိုက်
၏။

ထို့နောက်...

ကျွေ့ထင်းသည် တောင်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

လရောင် မထွက်သေးသောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်၌
အလင်းရောင်မရှိနေသည်။

ဝိုးတဝါး အလင်းရောင်ဖြင့် တောင်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့
သည်။

ခရီးအတော် လျှောက်လာခဲ့သည့်တိုင် အစောင့်အကြပ်
ဟူ၍ တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရချေ။

ကျွေ့ထင်းမှာ တဖြည်းဖြည်း အံ့သြလာလေသည်။

မြွေဟောက်ဂိုဏ်းမှာ အင်အားတောင့်တင်းသော ဒုစရိုက်
ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်း ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ဌာနချုပ်နေရာ ဖြစ်၍ အစောင့်အကြပ်

၁၂၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ပေါ့လျော့မည် မဟုတ်ပါ။

ကျွေးထင်းမှာ အစောင့်အကြပ် တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရ
သဖြင့် စိုးရိမ်လာသည်။

ထောင်ချောက်ဆင်ထားသည်လောဟု တွေးမိနေသည်။

လမ်းချိုးကလေးတစ်ခုကို ကျော်လွန်လာပြီးနောက် ရှေ့
ဘက်၌ မီးရောင်မှုန်ပျံ့ကလေး တွေ့ရသည်။

ကျွေးထင်းမှာ ထိုနေရာသို့ ဦးတည်၍ လာခဲ့လေသည်။

ထိုမီးရောင်မှာ လူရှိသည့်သဘောကို ဆောင်နေသည်
မဟုတ်ပါလော။

သူသည် သတိကြီးစွာဖြင့် ဆက်လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

စိန့်အင်းလျှံတို့ ကင်းချထားသည်မှာ လျော့ရဲလှသည်။

သို့သော်...

တမင်ထောင်ချောက်ဆင်လို၍ ယခုလို လျော့ရဲထားခြင်း
လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ကျွေးထင်းမှာ မပေါ့ဆဝံ့ချေ။

အမှောင်ရိပ် ရှိသော နေရာများသို့ အကာအကွယ်ယူကာ
တဖြည်းဖြည်းချင်း တက်လာခဲ့သည်။

ထမင်းတစ်အိုးချက်ခန့် ကြာသောအခါ မီးရောင်ရှိသော
နေရာသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ထိုနေရာကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ ကျွေးထင်း၏မျက်
လုံးအစုံမှာ ပြူးကျယ်သွားလေသည်။

ကျွေးထင်း မြင်ရသော မီးရောင်မှာ မှန်အိမ်မှ မီးရောင်တစ်

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၃

ခု ဖြစ်ရမည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့သည်။

သို့သော် မှန်အိမ်မှ ထွက်ပေါ်နေသော အလင်းရောင်
မဟုတ်ပါချေ။

မီးလောင်၍ ပြာကျသွားသော အဆောက်အဦးတစ်ခု၏
မီးအကြွင်းအကျန်များသာ ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်၊ သခင်ကြီးမေဟုန်ပိုင်ကများ
တိုက်ခိုက်သွားတာလား”

ကျွေးထင်း၏စိတ်ထဲ၌ တွေးလိုက်မိသည်။

သခင်ကြီးမေဟုန်ပိုင်မှာ အဖြူရောင်သိုင်းသမားတစ်
ယောက် ဖြစ်သည်။

သူသည် ချိန်းဆိုထားသောရက် မတိုင်မီ ယခုကဲ့သို့ လာ
ရောက်တိုက်ခိုက်မည် မဟုတ်ပါ။

သူ၏သိက္ခာနှင့် နာမည်ကို ယခုကဲ့သို့ လုပ်ရပ်မျိုးဖြင့် လဲ
မည် မဟုတ်ပါ။

မြွေဟောက်ဂိုဏ်းချုပ် လျှူတောင်းစု သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်
ကြောင်း သိ၍ မြွေဟောက်ဂိုဏ်းနှင့် ရန်ငြိုးရှိသော တခြားဂိုဏ်းအဖွဲ့
အစည်းတစ်ခုက လှာရောက် လက်စားချေခြင်း ဖြစ်မည်ဟု တွေးမိ
သည်။

ထိုစဉ်...

အဝေးမှ လူရိပ်နှစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကျွေးထင်းမှာ ကျောက်တုံးတစ်တုံး၏ နောက်ကွယ်သို့ ပုန်
အောင်းလိုက်သည်။

၁၂၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ တဖြည်းဖြည်း သူနှင့် နီးကပ်လာလေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်၏ အဝတ်အစားများမှာ စုတ်ပြတ်နေသည်။

အင်္ကျီနှင့် လက်မောင်းသားများမှာလည်း သွေးစများ ဟိုတစ်ကွက် သည်တစ်ကွက် စွန်းထင်းနေသည်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်က ထိန်းထား၍ ဆက်လက်လျှောက်လာသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က...

“တောက် မြွေဟောက်ဂိုဏ်းဟာ ဒီလိုမျိုး ဖြစ်လာမယ်လို့ ကျုပ် မထင်ဘူး”

ကျန်တစ်ယောက်က...

“အင်း ဂိုဏ်းချုပ်နဲ့ လက်ရွေးစင်သိုင်းသမားတွေ မရှိတော့မှတော့ ဒီဂိုဏ်းဟာ တစ်နေ့နေ့ ဒီလို ဖြစ်သွားမှာပဲ”

ပထလူက...

“ငါတို့ မြွေဟောက်ဂိုဏ်းမှာ အလုပ်လုပ်တာ ကြာပြီ၊ ဒါပေမယ့် ဘာအကျိုးကျေးဇူးမှ မခံစားရဘူး”

ဒုတိယလူက...

“ဒါကတော့ ကျုပ်တို့က အတာပါ၊ တခြားဂိုဏ်းသားတွေ ဆိုယင် ရတနာပစ္စည်းတွေကို ဌာနချုပ်က ရသလောက် ယူပြီး ပြေးကြပြီ၊ ကျုပ်တို့သာ ကံကောင်းလို့ အသက်မသေတာ”

“ဌာနချုပ်ရဲ့ အခြေအနေကော ဘယ်လိုရှိမလဲ မသိဘူး”

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၅

“ဘယ်လို ရှိမှာလဲ၊ ဒီအတိုင်းပဲ နေမှာပေါ့”

“ဒါဖြင့် သွားကြည့်ရအောင်”

“ဘာလုပ်ဖို့ သွားကြည့်ရမှာလဲ၊ အေးအေးဆေးဆေးပဲ တောင်အောက်ဆင်းသွားတာ ကောင်းပါတယ်”

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တွဲကာ တောင်အောက်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆင်းသွားလေသည်။

ကျွေထင်းမှာ သူတို့ ပြောသော စကားကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် သဘောပေါက်သွားလေသည်။

မြွေဟောက်ဂိုဏ်းချုပ်နှင့် လက်ရွေးစင်သိုင်းသမား မရှိတော့သဖြင့် ဂိုဏ်းသားများမှာ လုယက်၍ ရထားသော ရွှေငွေပစ္စည်းများကို အချင်းချင်း သတ်ဖြတ်ကာ ယူဆောင်သွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွေထင်းမှာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

မြွေဟောက်ဂိုဏ်းမှာ ပြည်သူလူထုအပေါ် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်၍ ရတနာရွှေငွေများကို လုယက်သည်။

သူတို့ဂိုဏ်းမှာ အနက်ရောင်ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းသာ ဖြစ်သည်။

ဒုစရိုက်သားတို့၌ သစ္စာစောင့်စည်းမှု၊ သိုင်းလောက စည်းကမ်းလိုက်နာမှုတို့မှာ လုံးဝမရှိပါ။

မိမိကောင်းစားရေးသာ အဓိက ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလော။

လျှို့ဝှက်တောင်းစု မရှိတော့သဖြင့် ကျန်ဂိုဏ်းသားများကို မည်သူမျှ ထိန်းမည်သူ မရှိတော့ပါ။

ထိန်း၍လည်း ရတော့မည် မဟုတ်ပါ။

၁၂၆ ❖ မိုးကျော်သူ

သူတို့သည် အစကတည်းက ဆိုးမိုက်သော လူများ ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် လျှူတောင်းစု မရှိတော့သောကြောင့် ထင်ရာစိုင်းကုန်ကြလေသည်။

ဒုစရိုက်သမားတို့၏ဇာတ်သိမ်းသည် လှပသည်ဟု မရှိခဲ့ပါချေ။

ပြည်သူများအား ဒုက္ခပေးသော အဖွဲ့အစည်းတစ်ခု ပြိုကွဲသွားသောကြောင့် ဝမ်းသာရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ကျွေးထင်းမှာ လျှူတောင်းစု မရှိတော့သောကြောင့် စိန့်အင်းလျှိုအား သတိရလိုက်သည်။

“အင်း စိန့်အင်းလျှိုကော သေများသွားပြီလား မသိဘူး၊ ဌာနချုပ်စခန်းကို သွားကြည့်ဦးမှ”

ကျွေးထင်းမှာ စဉ်းစားပြီးသည်နှင့် တောင်ပေါ်သို့ ဆက်တက်၍ ပြေးတက်သွားလေသည်။

ဌာနချုပ်စခန်းအား လှမ်း၍ တွေ့ရလေသည်။

ဌာနချုပ်စခန်းမှာ ဆိုးဆိုးရွားရွား ပျက်စီးခြင်း မရှိသေးပါ။

သို့သော်...

အဝင်ကျောက်လှေကားပေါ်၌ မြွေဟောက်ဂိုဏ်းသားများ အများအပြား လဲကျသေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုနေရာ၌ မကြာမီ အချိန်က ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည့်ပုံစံ ပေါ်လွင်နေလေသည်။

ကျွေးထင်းမှာ ထိုအလောင်းများကို ကျော်လွှားလိုက်ပြီး

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၇

တံခါးဝသို့ ခုန်သွားလေသည်။

တံခါးဝသို့ ရောက်သောအခါ တံခါးကို အနည်းငယ် တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ခါးမှစားကို ထုတ်ကာ တစ်လှမ်းချင်း ဝင်သွားလိုက်လေသည်။

ကျွေးထင်းမှာ ခန်းမကျယ်ကို ဖြတ်ကာ အတွင်းပိုင်းသို့ ဆက်ဝင်သွားလေသည်။

အတွင်းဘက်၌ လူများ ဟိုတစ်ယောက် သည်တစ်ယောက် လဲကျနေလေသည်။

ကျွေးထင်း၏ညာဘက်၌ အဆောင်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အဆောင်၏အဝင်ဝ၌ ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ပြုတ်ကျနေလေသည်။

ထိုဆိုင်းဘုတ်မှာ မြွေဟောက်ဂိုဏ်း၏ အထိမ်းအမှတ်ဆိုင်းဘုတ် ဖြစ်သည်။

လျှူတောင်းစု မသေခင်က နေခဲ့သော အခန်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွေးထင်းမှာ ထိုအဆောင်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

ထိုစဉ်...

အဆောင်ထဲမှ အသံသုံးသုံး တစ်ချက်ကြားလိုက်ရလေသည်။

၁၂၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ထို့ကြောင့် ကျွေ့ထင်း၏ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်သွားလေသည်။

အဆောင်ထဲ၌ လူတစ်ယောက် ရှိနေသည်မှာ သေချာလှပေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွေ့ထင်းသည် သတိကြီးစွာထားကာ အဆောင်သို့ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်လိုက်သည်။

အဆောင်နားသို့ ရောက်သောအခါ အသံများ လုံးဝတိတ်ဆိတ်နေ၏။

ကျွေ့ထင်းမှာ တံခါးကို အသာအယာ တွန်းဖွင့်လိုက်ပြီး အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။

သူ၏ဓားကို ရင်ဘတ်၌ ကန့်လန့်ဖြတ်ကာ ကိုင်ဆောင်၍ ဝင်သွားလေသည်။

ကျွေ့ထင်းမှာ အခန်းထဲသို့ တစ်ချက်စေ့ကြည့်လိုက်လေသည်။

အခန်းထဲ၌ လူသူတစ်စုံတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရချေ။ ကျွေ့ထင်းမှာ အခန်းအလယ်ဗဟိုသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

အခန်းအလယ်ဗဟို၌ ကျောက်စားပွဲတစ်လုံး ရှိနေလေသည်။

ထိုကျောက်စားပွဲပေါ်၌ ဖန်မီးအိမ်တစ်ခု ချထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကျွေ့ထင်းက ဖန်မီးအိမ်ကို တွန်းညှိလိုက်သည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၉

အခန်းတစ်ခုလုံး တဖြည်းဖြည်း လင်းထိန်လာသည်။

ကျွေ့ထင်းမှာ သူ၏ဓားကို ကျောက်စားပွဲပေါ်သို့ လှမ်းတင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

“သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဟာ လက်နက်ကို ကိုယ်နဲ့မကွာအမြဲရှိသင့်တယ်”

အေးစက်သော အသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျွေ့ထင်းမှာ ဓားကို လျှင်မြန်စွာ ကောက်ယူလိုက်ပြီး အသံလာရာဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

အခန်းထောင့်တစ်နေရာ၌ လိုက်ကာတစ်ခု ချထားပေသည်။

ထိုလိုက်ကာအတွင်း၌ တစ်ချိန်က မြွေဟောက်ဂိုဏ်းချုပ် လျှူတောင်းစု ထိုင်သော ကုလားထိုင် ရှိနေသည်။

ကျွေ့ထင်းမှာ လိုက်ကာအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

လိုက်ကာနောက်မှ ရယ်မောသံ တိုးညှင်းစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထို့နောက်...

လိုက်ကာမှာ တဖြည်းဖြည်းချင်း ပွင့်သွားလေသည်။

လျှူတောင်းစု ထိုင်သော ခုံပေါ်တွင် အဝတ်အစားများ စုတ်ပြုပြီး ဆံပင်များ ရှုပ်ပွနေသော လူတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။

၁၃၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ကျွေးထင်းက ထိုလူအား သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုလူက...

“မင်းက ငါ့ကို မမှတ်မိဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျွေးထင်းမှာ အံ့သြသွားသည်။

ထိုလူအား မယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျားက စိန်အင်းလျှံ မဟုတ်လား”

ဟု ပြန်မေးလိုက်လေသည်။

ထိုလူက တစ်ချက် ရယ်မောလိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်

သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ စိန်အင်းလျှံပဲ”

ကျွေးထင်းက...

“ခင်ဗျားတို့ စခန်းက ဘယ်လို ဖြစ်သွားတာလဲ”

စိန်အင်းလျှံက...

“ချိန်းထားတဲ့ရက် မဟုတ်ဘဲ မင်းက ဘာလို့ ရောက်နေရ

တာလဲ”

ကျွေးထင်းက...

“ကျုပ် အဲဒီကိစ္စ လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ အခြေအနေသိရ

အောင် ဝင်လာတာ”

စိန်အင်းလျှံက...

“အင်း မင်းရောက်လာတော့လဲ မင်းကို ဖမ်းထားရတာပေါ့”

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၁

ဟု တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်သည်။

ကျွေးထင်းက တစ်ချက်ပြီးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်မှလဲ မရှိတော့ဘူး၊ ခင်ဗျားယောက်ျားလဲ သေသွားပြီ၊ ဒါတောင် ခင်ဗျားက ဆက်ခိုက် နေဦးမလို့လား”

စိန်အင်းလျှံ ဒေါသထွက်လာသည်။

“မင်းကို သတ်ပစ်ရမှာ နှမြောစရာပဲ”

ကျွေးထင်းက မဲ့ပြီးတစ်ချက် ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားရဲ့သိုင်းပညာအဆင့်က ကျုပ်ကို မိမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

စိန်အင်းလျှံက အေးစက်သောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်

သည်။

“မင်းကော ငါ့ကိုနိုင်မယ် ထင်နေသလား၊ ဒါဖြင့်ယင် မင်း လာတိုက်ခိုက်ပါ၊ ငါ ဒီခုံပေါ်က မထဘဲ မင်းကို တိုက်ခိုက်နိုင်တယ်”

ကျွေးထင်းက ဓားကို ကိုင်ကာ ရှေ့သို့ တိုးသွားသည်။

စိန်အင်းလျှံက...

“မင်းမှာ လူဘယ်နှစ်ယောက်ပါလဲ”

ကျွေးထင်းက...

“နှစ်ယောက်”

“နောက်တစ်ယောက်ကော”

“မေ့ရမ်း”

၁၃၂ ❖ မိုးကျော်သူ

“မေဟုန်ပိုင်ကော”

“ချိန်းတဲ့ရက်မှ လာမယ် ထင်တယ်”

“မေရှမ်းကော”

“တောင်ခြေမှာ စောင့်နေတယ်”

စိန်အင်းလျှံက ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်း တောင်အောက်ကို ပြန်မဆင်းသွားယင် မေရှမ်း
တောင်ပေါ်ကို လိုက်လာနိုင်လား”

ကျွေးထင်းမှာ စကားဆုံးသည်နှင့် စိန်အင်းလျှံ ရှိရာသို့ ခုန်
ပျံကာ ဓားဖြင့် ခုတ်ချလိုက်သည်။

စိန်အင်းလျှံ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ တစ်ချက်မြှောက်တက်သွားပြီး
အခန်းအလယ်သို့ ကျသွားလေသည်။

ကျွေးထင်း၏ဓားမှာ ထိုင်ခုံအား ခုတ်မိသွားလေသည်။

“ဝုန်း”

ထိုင်ခုံမှာ ကျိုးပဲ့သွားလေသည်။

စိန်အင်းလျှံ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“ငါ့ယောက်ျားရဲ့ ထိုင်ခုံကို မင်းချိုးလိုက်ပြီ၊ မင်းကိုတော့

ဆုံးမရတော့မှာပေါ့”

ဟု ပြောပြီး သူမ၏လက်ဝါးနှစ်ဘက်ဖြင့် တရကြမ်း တိုက်
ခိုက်လိုက်သည်။

ကျွေးထင်းက စိန်အင်းလျှံ၏တိုက်ခိုက်မှုကို ရှောင်တိမ်းကာ
သူ၏ဓားကို စက်ဝိုင်းသဏ္ဌာန်ဝိုင်းလိုက်သည်။

စိန်အင်းလျှံ၏ခန္ဓာကိုယ် နောက်သို့ တစ်ချက်ဆုတ်သွား

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၃

သည်။ ကျွေးထင်းမှာ စိန်အင်းလျှံ နောက်ဆုတ်သွားသောကြောင့်
ရှေ့သို့တိုး၍ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

စိန်အင်းလျှံမှာ ရုတ်တရက် နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်သွားလေ
သည်။

ကျွေးထင်းမှာ စိန်အင်းလျှံ ထွက်ပြေးသည်ကို တွေ့လျှင်
အခန်းဝသို့ တစ်ချက် ခုန်လိုက်ပြီး ပိတ်ထားလိုက်သည်။

စိန်အင်းလျှံမှာ ပြေး၍ မလွတ်မှန်း သိလိုက်သည်။

ကျွေးထင်းက တစ်ချက်ပြီးကာ ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းတိုးလိုက်
သည်။

ထိုစဉ်...

ကျွေးထင်း အောက်တွင် ခင်းထားသော ကျောက်ပြားမှာ
အောက်သို့ ကျုံ့ဝင်သွားလေသည်။

ကျွေးထင်းမှာ အပေါ်သို့ ခုန်တက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော် စိန်အင်းလျှံ၏ဓားပါးလေးများမှာ ကျွေးထင်း ခုန်
တက်မည့် နေရာသို့ ပစ်လွှင့်လာလေသည်။

ကျွေးထင်းမှာ ခုန်တက်၍ မဖြစ်တော့ချေ။

“ဝုန်း”

ကျွေးထင်း၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ အောက်သို့ ထိုးကျသွားလေ
သည်။

ကျွေးထင်းမှာ မှောင်မည်းပြီး စိုထိုင်းနေသော အခန်းထဲသို့
ကျသွားလေသည်။

စိန်အင်းလျှံ၏ရယ်မောသံတစ်ချက် ထွက်လာသည်။

၁၃၄ ❖ မိုးကျော်သူ

“အင်း ဌာနချုပ်စခန်းမှာ မင်းလိုလူမျိုး အယောက်တစ်ရာ
ဖမ်းထားနိုင်အောင် စက်ယန္တရားတွေ တပ်ဆင်ထားတာ မင်းသိလျက်
နဲ့”

စိန့်အင်းလျှံ၏စကားကို ကျွေ့ထင်း ကြားနိုင်တော့မည်
မဟုတ်ပါ။

ကျွေ့ထင်းမှာ မြေအောက်ခန်းရှိ သံတိုင်များနှင့် တည်
ဆောက်ထားသော အချုပ်ခန်းထဲသို့ ကျရောက်သွားသည် မဟုတ်ပါ
လော။

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၅

ကယ်တင်ရှင်

လသည် တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာသည်။
ညသန်းခေါင်အချိန်သို့ပင် ရောက်ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။
မေရမ်းမှာ တောင်အောက်တွင် ပျင်းရိစွာ ထိုင်နေလေ

သည်။

ထိုစဉ်...

သူ၏နောက်ဘက်မှ ခြေသံတစ်ခုကို သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရ

သည်။

မေရမ်း တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

ခြေသံမှာ ဖော့၍ နင်းလာခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွေ့ထင်း ပြန်လာကာ သူ့အား နောက်ပြောင်ခြင်းပင်

ဖြစ်မည်ဟုတွေးကာ လှည့်မကြည့်ဘဲ နေလိုက်သည်။

သို့သော်...

သူမ၏ကိုယ်အား အေးစိမ့်သော အငွေ့အသက်တစ်ခု

လွှမ်းမိုးလာသည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။

၁၃၆ ❖ မိုးကျော်သူ

မေ့ရမ်း၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်စနေ ဖြစ်သွားသည်။

နောက်သို့ ကပျာကယာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဤတွင် သူမ၏လက်တစ်ခုလုံး ထုံကျဉ်ကာ လှုပ်ရှား၍ မရ

ဘဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

မေ့ရမ်းမှာ သွေးကြောပိတ်ခံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်ကို သိလိုက်သည်။

သို့သော် သူမ နောက်ကျသွားခဲ့လေသည်။

သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး လှုပ်ရှားမရဘဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

သူမရှေ့သို့ လူတစ်ယောက် လျှောက်လာလေသည်။

ထိုလူသည် အနက်ရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး မျက်နှာကိုလည်း ဇာပဝါအနက်ဖြင့် စည်းနှောင်ထားလေသည်။

ထိုလူက မေ့ရမ်းအား ကြည့်လိုက်ပြီး...

“အင်း ကျွေ့ထင်းတော့ စိန့်အင်းလျှံ လက်ချက်နဲ့ သေမှာ သေချာပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မေ့ရမ်းမှာ ထိတ်လန့်သွား၏။

ထိုလူ၏အသံကိုလည်း ကြားဖူးသည်ဟု ထင်မိသည်။

ထိုလူသည် အသံကို ဖျက်၍ ပြောနေသည်ဟုလည်း ထင်မိလေသည်။

မေ့ရမ်းက...

“ရှင်က မြွေဟောက်ဂိုဏ်းကလား”

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၇

ဟု မေးလိုက်သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်စုံရှင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

မေ့ရမ်းက မဲ့လိုက်၏။

“ကျွန်မသိတာတော့ မြွေဟောက်ဂိုဏ်းသားတွေဟာ ရှင့်လိုဝတ်စုံမျိုး မဝတ်ကြပါဘူး”

ထိုလူက ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“မင်း မဆိုးဘူး၊ ဒါကြောင့် မင်းကို ကျုပ်က သဘောကျနေတာ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

မေ့ရမ်းမှာ ပို၍ ထိတ်လန့်သွားရလေသည်။

သူမသည် ထိုလူ၏လက်ခုပ်အတွင်းမှရေ ဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါလား။

မေ့ရမ်း အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“ရှင် ကျွန်မကို သွေးကြောပြန်ဖွင့်ပေးပါ၊ ကျွေ့ထင်းသာ ပြန်လာယင် ရှင်လွယ်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မှတ်ထား”

သူမက ခြိမ်းခြောက်ပြောဆိုလိုက်၏။

ထိုလူက ဂရုပင် မစိုက်ပါ။

သူမအား လက်ပြန်တစ်ချက် ရိုက်ချလိုက်သည်။

“ဖြန်း”

“အား”

ထိုလူက မေ့ရမ်းအား ကြည့်ကာ...

၁၃၈ ❖ မိုးကျော်သူ

“မင်းက ကျွေ့ထင်းကို သိပ်ပြီး အားကိုးနေတာကိုး၊ ကျွေ့ထင်း တစ်သက် ဒီပေါ်က ပြန်ဆင်းလာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ နားလည်ထားစမ်းပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မေရှမ်း ဒေါသထွက်သွားသည်။

“စိန်အင်းလျှံရဲ့ သိုင်းပညာဟာ ကျွေ့ထင်းကို မမီပါဘူး၊ ရှင် ကျွန်မကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် စော်ကားတဲ့အတွက် ရှင် နောင်တရစေရမယ်”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ထိုလူက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

အတန်ကြာမှ...

“သိုင်းပညာချင်း ယှဉ်မယ်ဆိုယင် ကျွေ့ထင်းဟာ စိန်အင်းလျှံကို နိုင်မှာပါ။ ဒါပေမယ့် မြွေဟောက်ဌာနချုပ်မှာ စက်ယန္တရားတွေ ရှိတယ်၊ သူက အဲဒါတွေကို ရှောင်တိမ်းနိုင်ပါ့မလား”

“ဟင်”

မေရှမ်းသည် ဝတ်စုံနက်နှင့်လူ၏စကားကြောင့် စိုးရိမ်သွားလေသည်။

ကျွေ့ထင်းမှာ စိန်အင်းလျှံထက် သိုင်းပညာသာသော်လည်း စက်ယန္တရားများကို ကျော်လွှားနိုင်ပါမည်လားဟု တွေးမိလေသည်။

ထိုလူက မေရှမ်းအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကဲ ကျွေ့ထင်းကို သွားကြည့်ရအောင်”

ဟု ပြောသင်း ရှေ့သို့ တိုးလိုက်လေသည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၉

ထိုစဉ်...

“ဦး”

လေတိုးသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ထိုလူ ထိတ်လန့်သွားသည်။

ကပ္ပာကယာ ရှောင်တိမ်းလိုက်လျှင်...

“ဒုတ်”

ဓားကလေးတစ်လက်သည် ထိုလူ၏ရှေ့သို့ စိုက်ဝင်သွားလေသည်။

ထိုလူ ချက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွားသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

ဟု အော်မေးလိုက်သည်။

တစ်ဘက်မှ ထူးသံ မကြားရချေ။

ထိုလူက ပတ်ဝန်းကျင်သို့ အကဲခတ်လိုက်ပြီး...

“မိတ်ဆွေ အပြင်ထွက်ခဲ့ပါ။ ဒါမှ မဟုတ်ယင် မေရှမ်း

အသက်အတွက် တာဝန်မယူနိုင်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အမှောင်ရိပ်မှ စကားသံတစ်ခု ထွက်လာသည်။

“ခင်ဗျား မေရှမ်းဆီကို ရောက်နိုင်လို့လား”

ထိုလူ မဲ့လိုက်သည်။

“စမ်းကြည့်လေ”

ဟု ပြောလိုက်ပြီး မေရှမ်းဆီသို့ လှမ်းသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်

၁၄၀ ❖ မိုးကျော်သူ

လေသည်။

သို့သော်...

အမှောင်ရိပ်ထဲမှ လူက ဓားပါးကလေးများနှင့် ထိုလူ

မေ့ရမ်းဆီ မရောက်နိုင်ရန် ဟန့်တားထားသည်။

ထိုလူမှာ မေ့ရမ်း အနီးသို့ ဟိုး၍ မရ ဖြစ်နေပေတော့သည်။

သူသည် ဒေါသထွက်လာကာ...

“မိတ်ဆွေ၊ မင်းထွက်မလာယင် ငါ မင်းဆီကို လာရလိမ့်

မယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ...

အမှောင်ထုထဲမှ လူရွယ်တစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

မေ့ရမ်းမှာ ထိုလူရွယ်အား တွေ့လိုက်သောအခါ ဝမ်းသာ

သွားသည်။

ထိုလူမှာ ကိုယ်ရံတော်ထင်းမုပင် ဖြစ်သည်။

သစ္စာဂေဟာသည် မြွေဟောက်ဂိုဏ်းကို စိတ်မချသဖြင့်

ကိုယ်ရံတော်များ စေလွှတ်ကာ စောင့်ကြည့်ခိုင်းထား၏။

ထို့ကြောင့်...

ထင်းမု ရောက်ရှိနေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထင်းမုက တစ်ချက် ပြုံးလိုက်၏။

“မေ့ရမ်းဆီကို မသွားနိုင်အောင် ဒီဓားကလေးက အကူ

အကွယ်ပေးနိုင်သေးတာ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ဆီကို လာနိုင်မယ် ထင်လို့

လား”

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၁

ထင်းမုက ပြောပြီးသည်နှင့် ဝတ်စုံနက်ထံသို့ ဓားကလေး

များ ပစ်လွှင့်ကာ မေ့ရမ်း အနီးသို့ ခုန်ဝင်သွားသည်။

ဝတ်စုံနက်က ဓားပါးကလေးများကို ရှောင်တိမ်းလိုက်ရလေ
သည်။

ထိုစဉ်...

ထင်းမုက မေ့ရမ်းအား ပွေ့ချီ၍ အမှောင်ထုထဲသို့ ပြေး၍

ဝင်သွားလေသည်။

“မပြေးနဲ့”

ဝတ်စုံနက်နှင့်လူမှာ အမှောင်ထုထဲသို့ ခုန်ဝင်၍ လိုက်ရန်
ဟန့်ပြင်လိုက်သည်။

ဤတွင်...

ထင်းမု၏ဓားပါးကလေးများက အမှောင်ထဲမှ အရှိန်ပြင်းစွာ
ပစ်လွှင့်လာလေသည်။

ဝတ်စုံနက်နှင့်လူမှာ ကျွမ်းတစ်ပတ်ထိုးကာ နောက်သို့
ဆုတ်လိုက်ရလေသည်။

သူ မြေပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ထင်းမုနှင့် မေ့ရမ်းတို့၏
အသံကို မကြားရတော့ပါ။

ဝတ်စုံနက် ဒေါသသွားသည်။

“တောက်”

တက်တစ်ချက် ပြင်းထန်စွာ ခေါက်လိုက်သည်။

“မင်းတို့ ပြေးနိုင်တုန်း ပြေးထားကြ”

ဟု မကျေမနပ် ရေရွတ်လိုက်သည်။

၁၄၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ထို့နောက် ခြေလှမ်းကျဲဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေသည်။
မကြာပါချေ။
ထိုနေရာလေး၌ ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားလေတော့သည်။

ထင်းမူသည် မေရှမ်းအား ပွေ့ချီကာ တောင်ပေါ်သို့ ပြေး
တက်လာခဲ့သည်။
တောင်ပေါ်သို့ ရောက်လျှင် မေရှမ်းအား ချပေးကာ သွေး
ကြောဖွင့်ပေးလိုက်သည်။
ယခုမှ မေရှမ်း လှုပ်ရှားနိုင်တော့သည်။
မေရှမ်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
“ဟူး တော်ပါသေးရဲ့၊ အစ်ကိုထင်းမူ ရောက်လာလို့ မဟုတ်
ယင်မလွယ်ဘူး”
ထင်းမူက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။
“ဟင် ဒါနဲ့ ကျွေးထင်းကော”
ဟု မေးလိုက်သည်။
မေရှမ်းမှာ ယခုမှ ကျွေးထင်းကို သတိရလာသည်။
“အစ်ကိုကျွေးထင်း တောင်ပေါ်တက်သွားတယ်၊ တော်
တော်ကြာပြီ၊ အခုချိန်ထိ ပြန်မရောက်သေးဘူး”
ထင်းမူက...
“အန္တရာယ်တစ်ခုခု ကြုံနေပြီ ထင်တယ်”

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၃

မေရှမ်း ထိတ်လန့်သွားသည်။
“ဒုက္ခပဲ၊ အစ်ကိုကျွေးထင်း ဘာများ ဖြစ်နေပြီလဲ မသိဘူး”
ထင်းမူက...
“ကျုပ်တို့ လိုက်သွားကြယင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”
မေရှမ်း ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။
“ဟုတ်တယ်”
ထို့နောက်...
မေရှမ်းနှင့် ထင်းမူတို့မှာ မြွေဟောက်ဌာနချုပ်ကို ဦးတည်
ကာ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

မေရှမ်းနှင့် ထင်းမူတို့သည် အပြေးကလေး သွားလိုက်ရာ
မကြာပါချေ။
မြွေဟောက်ဌာနချုပ်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။
မြွေဟောက်ဌာနချုပ်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ထင်းမူက
အခြေအနေကို တစ်ချက်လေ့လာလိုက်သည်။
မေရှမ်းက...
“အစ်ကိုကျွေးထင်း”
ဟု အော်ခေါ်လိုက်သည်။
အတွင်းဘက်မှ ပြန်လည်ထူးသံ ထွက်မလာပါချေ။
မေရှမ်းမှာ အနည်းငယ် စိုးရိမ်သွားလေသည်။

၁၄၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ထင်းမုအား ကြည့်ကာ...

“ကျွန်မတို့ အထဲကို ဝင်ကြည့်ယင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်”
ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထင်းမုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် သတိတော့ ထားရလိမ့်မယ်”

သူတို့သည် ပြောပြီးသည်နှင့် ဌာနချုပ်ထဲသို့ တစ်လှမ်းချင်း
တိုးဝင်သွားလေသည်။

အထဲမှ အသံတစ်စုံတစ်ရာ ထွက်ပေါ်လာခြင်း မရှိချေ။

မေရှမ်းမှာ ဌာနချုပ် အဆောင်ကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုထင်းမု၊ အဲဒီ အဆောင်ဘက်ကို သွားကြမယ်”

ဟု ပြောပြီးသည်နှင့် ပြေးလွှားသွားလေသည်။

“အစ်ကိုလည်း လိုက်မယ်”

ဟု ပြောပြီး မေရှမ်း နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားသည်။

အခန်း၏အလယ်ဗဟိုရှိ ကျောက်စားပွဲပေါ်ရှိ မှန်အိမ်တစ်

လုံး ထွန်းညှိထားလေသည်။

ထင်းမုက အခန်းအား တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်သည်။

အခန်းထောင့်ရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ ကျိုးပဲ့နေ၏။

အခန်းထဲ၌ မကြာမီက တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား

လှပေသည်။

ထင်းမုက မေရှမ်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်ယင်း...

“ကျွေးထင်း တစ်ခုခု ဖြစ်နေလား မသိဘူး”

ဟု မေးလိုက်သည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၅

မေရှမ်း ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မလည်း မပြောတတ်ဘူး”

ထင်းမုက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

မေရှမ်းမှာ ကျွေးထင်းအတွက် စိုးရိမ်မိလာသည်။

ထိုစဉ်...

“မင်းတို့ ဘယ်သူ့ကို ရှာနေတာလဲ”

အေးစက်သော စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို

ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟင်”

မေရှမ်းတို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

အသံလာရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

အသံမှာ အခန်းဝမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် လူရိုပ်လူယောင်ပင် မတွေ့ရပါ။

“ဘယ်သူလဲ”

ထင်းမုက အော်မေးလိုက်သည်။

“မင်းတို့ ကျွေးထင်းကို ရှာနေတာ မဟုတ်လား၊ ကျွေးထင်း

ကို ငါဖမ်းထားတယ်”

အေးစက်စက် စကားသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

မေရှမ်းတို့ တစ်ခန်းလုံးသို့ အကဲခတ်လိုက်ပြန်သည်။

ယခုကပ်ကြိမ်...

အခန်းဝ၌ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ

လေသည်။

၁၄၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ထင်းမုက ခက်ထန်သော လေသံဖြင့်...

“ကျွေးထင်း ဘယ်မှာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုအမျိုးသမီးမှာ စိန့်အင်းလျှို ဖြစ်ပါသည်။

စိန့်အင်းလျှိုက...

“သူ့ကို ငါဖမ်းထားတယ်လို့ ဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမလဲ”

မေ့ရမ်း ဒေါသထွက်သွားသည်။

“မိန်းမယုတ်”

အော်ငေါက်ကာ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ထင်းမုမှာလည်း မေ့ရမ်းနှင့်အတူ တိုက်ခိုက်လိုက်လေ

သည်။

စိန့်အင်းလျှိုမှာ နှစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် တိုက်ခိုက်နေရသောကြောင့် သွက်လက်စွာ မတိုက်ခိုက်နိုင်ဘဲ ခုခံ၍သာ နေရလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

သူမသည် ကျွေးထင်းကို ဖမ်းသလို ထောင်ချောက်ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်သွားလေသည်။

မေ့ရမ်းနှင့် ထင်းမုမှာ စိန့်အင်းလျှိုအား တရကြမ်း ဆက်၍ တိုက်ခိုက်နေသည်။

ထင်းမု၏ဓားပျံကလေးများသည် စိန့်အင်းလျှို၏လှုပ်ရှားမှုနှင့်လိုက်ကာ ပစ်လွှင့်နေသောကြောင့် စိန့်အင်းလျှိုမှာ အခက်ကြုံနေရလေသည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၇

ထိုစဉ်...

စိန့်အင်းလျှို၏လက်နှစ်ဘက်သည် မေ့ရမ်း၏ထိုးလိုက်သော ဓားကြားမှ မေ့ရမ်း၏ရင်ဝသို့ အရှိန်ဟုန်ပြင်းစွာ တိုးဝင်လာလေသည်။

“ဟင်”

မေ့ရမ်း ထိတ်လန့်သွားသည်။

နောက်သို့ ကမန်းကတန်း ဆုတ်လိုက်လေသည်။

မေ့ရမ်း နောက်ဆုတ်သွားသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ

စိန့်အင်းလျှိုသည် တံခါးမဆီသို့ ဦးတည်၍ ခုန်ပျံသွားလေသည်။

ထင်းမုက...

“မင်းက ထွက်ပြေးမလို့လား”

ဟု ပြောရင်း ဓားပျံကလေးများကို ပစ်လွှင့်လိုက်သည်။

“ဝှစ်..ဝှစ်..ဝှစ်”

လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး စိန့်အင်းလျှို၏ဦးခေါင်း၊ ဝမ်းဗိုက်နှင့် ခြေထောက်များဆီသို့ ဓားပါးကလေးများ ပစ်လွှင့်လာသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ထင်းမုသည် စိန့်အင်းလျှို နောက်သို့ ခုန်လိုက်သွားသည်။

စိန့်အင်းလျှိုသည် သူမနောက်မှ ဓားပျံကလေးများကို သူမရှိ ဓားပါးကလေးများဖြင့် ပစ်ချလိုက်သည်။

“ချင်..ချင်..ချင်”

ဓားကလေးများမှာ အချင်းချင်း ထိမှန်ကာ လမ်းတစ်ဝက်ခန့်

၁၄၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ကျသွားလေသည်။

သို့သော်...

ထင်းမုသည် စိန်အင်းလျှံ ရှိရာသို့ ခုန့်ပျံလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ စိန်အင်းလျှံမှာ ထိတ်လန့်သွားပြီး လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ထုတ်လိုက်သည်။

ထင်းမုကလည်း လက်နှစ်ဘက်ကို ရှေ့သို့ ဆန့်ထုတ်လိုက်လေသည်။

လက်ဝါးနှစ်ဘက် ပြင်းထန်စွာ ရိုက်မိသွားလျှင်...

“ဇုန်း”

ကျယ်လောင်သော အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထင်းမုမှာ နောက်သို့ လွင့်စဉ်သွားလေသည်။

ထိုနည်းတူ...

စိန်အင်းလျှံမှာလည်း နောက်ဘက်သို့ လွင့်စဉ်ကာ တံခါးနှင့်

ရိုက်မိသွားလေသည်။

“ဝေါ”

“ဝေါ”

ထင်းမုနှင့် စိန်အင်းလျှံတို့၏ ပါးစပ်မှ သွေးများ အန်ထွက်

လာလေသည်။

မေရှမ်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“အစ်ကိုထင်းမု”

ဟု အော်ခေါ်ယင်း ထင်းမုဆီ ပြေးသွားကာ ပွေ့ချီလိုက်

သည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၉

ထိုအချိန် စိန်အင်းလျှံသည် ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် အခန်းထဲမှ ထွက်ပြေးသွားသည်။

မေရှမ်းသည် စိန်အင်းလျှံ ထွက်ပြေးသွားသည်ကို တွေ့လျှင် ဒေါသဖြစ်သွား၏။

“မိန်းမယုတ် မပြေးနဲ့”

ထင်းမုအား ချထားလိုက်ပြီး နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားလေသည်။

စိန်အင်းလျှံမှာ အဆောင်အနောက်ဘက်သို့ ပတ်ကာ ပြေးသွားသည်။

မေရှမ်းမှာ အနောက်ဆောင်ဘက်သို့ ရောက်သောအခါ စိန်အင်းလျှံအား မတွေ့ရတော့ချေ။

မေရှမ်း မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။

“ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

မေရှမ်းမှာ မီးဖိုဆောင်ဘက်သို့ လှည့်ကာ ဝင်လိုက်လေသည်။

မီးဖိုဆောင်ကလေးမှာ ဆယ်ပေခန့်သာ ကျယ်ပေသည်။ အခန်းထဲ၌ ထင်းများကို စုပုံထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ

သည်။

ထို့နောက် ပန်းချီကားတစ်ချပ် ချိတ်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မေရှမ်းမှာ ဆက်လက်ရှာဖွေခြင်း မပြုတော့ဘဲ နောက်သို့ လှည့်ထွက်လာခဲ့လေသည်။

၁၅၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ထင်းမု ရှိရာသို့ အပြေးအလွှား ပြန်လာလေသည်။

အခန်းထဲ၌ ထင်းမုမှာ မှောက်လျက် လဲကျနေသည်။

မေ့ရမ်းမှာ ထင်းမုအား ဆေးတစ်လုံး တိုက်ကျွေးလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ထင်းမု၏နောက်ကျောကို လက်ဝါးဖြင့် ကပ်ကာ အတွင်းအားဖြင့် ကုသပေးလိုက်သည်။

ထမင်းတစ်အိုးချက်ခန့် ကြာသောအခါ ထင်းမုမှာ သတိရလာလေသည်။

“အင်း”

မေ့ရမ်း ဝမ်းသာသွားသည်။

“အစ်ကိုထင်းမု သတိရလာပြီနော်”

ထင်းမုက လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်ကာ...

“ညီမကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထင်းမုက အခန်းထဲ ဝှေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဟို မိန်းမယုတ်ကော”

ဟု မေးလိုက်သည်။

မေ့ရမ်းက...

“သူထွက်ပြေးသွားတော့ ကျွန်မ နောက်ကလိုက်သွားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အနောက်မီးဖိုဆောင်ထဲ ရောက်သွားတော့ ရှာမတွေ့တော့ဘူး၊ ပျောက်သွားတယ်”

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၁

ထင်းမုက...

“ကျုပ်တို့ လိုက်ရှာကြမယ်”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

ထင်းမုသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ထိုင်ရာမှထကာ အနောက်ဘက်ဆောင်သို့ လျှောက်သွားသည်။

မေ့ရမ်းမှာ စိန့်အင်းလျှံ ပျောက်ကွယ်သွားသော မီးဖိုဆောင်ကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“အဲဒီ နားမှာ ပျောက်သွားတာ”

ထင်းမုနှင့် မေ့ရမ်းတို့မှာ မီးဖိုဆောင်ထဲကို ထပ်မံကြည့်ရှုလိုက်သည်။

ထို့နောက် အနီးတစ်ဝိုက်သို့ လှည့်ကာ ရှာဖွေလိုက်လေသည်။

မီးဖိုဆောင်၏အနောက်ဘက်၌ ချောက်ကမ်းပါးသာ ရှိလေသည်။

ထင်းမုက...

“ချောက်ထဲ ခုန်ချသွားတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ချောက်ကအနက်ကြီးပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မေ့ရမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူမှ ဒီမှာမရှိတာဘဲ”

မေ့ရမ်းသည် ပြောပြီး လှည့်ထွက်လိုက်သည်။

“ဟင်”

၁၅၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ရုတ်တရက် မေ့ရမ်း၏ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်သွားရသည်။

ထင်းမုက...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

မေ့ရမ်းမှာ ဝတ်စုံနက်နှင့်လူ ပြောသွားသော စကားကို သတိရလိုက်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

မြေဟောက်ဌာနချုပ်၌ လျှို့ဝှက်စွာ တပ်ဆင်ထားသော ထောင်ချောက်များစွာ ရှိသည်။

ထို့ကြောင့်...

စိန့်အင်းလုံမှာ လျှို့ဝှက်ပေါက်တစ်ခုမှ ထွက်ပြေးသွားခြင်း ဖြစ်မည်ဟု တွေးမိလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ထင်းမုက...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ညီမ”

ဟု ထပ်မေးလိုက်ပြန်သည်။

မေ့ရမ်းက...

“သူလျှို့ဝှက်ပေါက်ကများ ထွက်ပြေးသွားလား မသိဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထင်းမုက မျက်မှောင်တစ်ချက် ကုတ်လိုက်ပြီး...

“ဒီမှာ လျှို့ဝှက်ထွက်ပေါက် ရှိလို့လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။ မေ့ရမ်းက...

“ရှိမယ် ထင်တယ်၊ ခုနက ဝတ်စုံနက်နဲ့လူ ပြောသွားတယ်

လေ”

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၃

ထင်းမုက...

“ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ခုနက အမျိုးသမီးက ကျွေထင်းကို သိုင်း ပညာ မယှဉ်နိုင်ဘူး”

ဟု ထောက်ခံလိုက်သည်။

မေ့ရမ်းသည် တစ်ချက်စဉ်းစားကာ မီးဖိုဆောင်သို့ လှမ်း သွားလေသည်။

ထင်းမုမှာလည်း မေ့ရမ်း နောက်သို့ လိုက်သွားလေသည်။

မေ့ရမ်းမှာ အခန်းထဲရှိ ပစ္စည်းများကို အသေအချာ ကြည့် လိုက်လေသည်။

ထို့နောက်...

အခန်းထဲရှိ ပန်းချီကားချပ်ကို သေချာစွာ ကြည့်လိုက်သည်။

မေ့ရမ်းက...

“အစ်ကိုထင်းမု သည်မှာ လာကြည့်စမ်းပါဦး”

ထင်းမုက မေ့ရမ်းနားသို့ ကပ်သွားလိုက်ပြီး...

“ညီမ ဘာတွေ့လို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

မေ့ရမ်းက...

“အဲဒါကို ကြည့်ပါဦး”

ပန်းချီကားချပ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

ထင်းမုက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး...

“အဲဒါက ဘာဖြစ်လဲ”

မေ့ရမ်းက...

၁၅၄ ❖ မိုးကျော်သူ

“မီးဖိုဆောင်နဲ့ ပန်းချီကားက မအပ်စပ်ဘူး၊ ထူးခြားနေတယ်၊ အဲဒါကြောင့် လျှို့ဝှက်ချက်များ ဖြစ်နေမလား”
ထင်းမုက ပန်းချီကားကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ဖြုတ်ယူလိုက်သည်။

သို့သော်...

ပန်းချီကားမှာ ပြုတ်မလာပါ။

မေရှမ်း စဉ်းစားမိသည်မှာ ဖြစ်နိုင်လေသည်။

ထင်းမုက ပန်းချီကားကို ကိုင်လျက် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်

နေ၏။

ပြီးနောက် သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်လေသည်။

ပန်းချီကား၏နောက်မှ တစ်စုံတစ်ခု ရှိနေသည်မှာ သေချာလှပေသည်။

ထင်းမုက မေရှမ်းအား ကြည့်ကာ...

“ညီမထင်တာ မှန်နေပြီ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူသည် ပန်းချီကားအား လှည့်လိုက်လေသည်။

ဤတွင်...

“ကျွန်”

အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး ပန်းချီကားတစ်ပတ် လည်သွားပြီး မီးဖိုကြီးမှာ ဘေးဘက်သို့ ရွေ့လျားသွားလေသည်။

“ဟင်”

“ဟာ”

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၅

မေရှမ်းနှင့် ထင်းမုတို့ အံ့သြသွားကြသည်။

မေရှမ်း ကြည့်လိုက်သောအခါ အောက်သို့ ဆင်းသော လှေကားတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မေရှမ်းနှင့် ထင်းမုတို့မှာ အချိန်ဆွဲမနေတော့ဘဲ အောက်သို့ လျင်မြန်စွာ ဆင်းသွားကြလေသည်။

၁၅၆ ❖ မိုးကျော်သူ

အရှုံး

မေ့ရမ်းတို့သည် လျှို့ဝှက်အပေါက်မှတစ်ဆင့် အောက်သို့
ရောက်ရှိလာကြသည်။

ဥမင်လမ်းကလေးအတိုင်း သတိထားကာ လျှောက်လာကြ
သည်။

အတန်ကြာ လျှောက်မိသောအခါ မြေအောက်ခန်းမကျယ်
တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မေ့ရမ်းတို့သည် ခန်းမကြီးအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

အခန်းပတ်ပတ်လည်၌ သံတိုင်များဖြင့် ကာရံထားသော

အချုပ်ခန်း အများအပြား ရှိလေသည်။

အခန်းအလယ်ဗဟို၌ စိန့်အင်းလျှံက ရပ်နေသည်။

မေ့ရမ်း ပြုံးလိုက်သည်။

“စိန့်အင်းလျှံ ရှင်ပြေးလို့ မလွတ်ပါဘူးရှင်”

စိန့်အင်းလျှံ၏မျက်လုံးများမှာ နီရဲလျက် ရှိလေသည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၇

သူမသည် မေ့ရမ်းတို့အား ကြည့်ကာ...

“မင်းတို့က ငါ့ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကိုတောင် သိသွားကြပြီကိုး”
ဟု ပြောလိုက်သည်။

မေ့ရမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့ဟာ ရှင့်ရဲ့နောက်ဆုံးနေ့ပါပဲ”

ထိုစဉ်...

“ညီမ”

အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

မေ့ရမ်းက ထွက်ပေါ်လာရာသို့ ကြည့်လိုက်ရာ အချုပ်ခန်း
ထောင့်တစ်ခု၌ ကျွေ့ထင်းအား တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မေ့ရမ်း ဝမ်းသာသွားသည်။

“အစ်ကိုကျွေ့ထင်း၊ အစ်ကို ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးနော်”

ကျွေ့ထင်း ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ် ဘာမှ မဖြစ်ဘူး ညီမ၊ အဲဒီ မိန်းမက ဉာဏ်များ
တယ် သတိထားပါ”

မေ့ရမ်း ခေါင်းညိတ်ကာ...

“စိတ်ချပါ”

ပြောပြီး ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ထင်းမုကလည်း အပေါ်မှ ဝတ်ရုံကို ချွတ်လိုက်သည်။

ဝတ်ရုံချွတ်လိုက်သောအခါ သူ၏ကိုယ်ပေါ်၌ ဓားကလေး

များ အများအပြား ထိုးစိုက်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

စိန့်အင်းလျှံ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

၁၅၈ ❖ ခိုးကျော်သူ

သူမ၏သိုင်းပညာမှာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို မနိုင်မှန်း သိထားသည်။

ထို့ကြောင့်...

“ကျွေးထင်းကို ငါလွှတ်ပေးမယ်၊ မင်းတို့ ငါ့ကို လွှတ်ပေးမလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

မေရှမ်းက ကျွေးထင်းအား ကြည့်လိုက်သည်။

အတန်ကြာမှ...

“ကောင်းပြီ၊ ရှင်ကတိတည်ပါစေ”

စိန်အင်းလျှံက...

“ဒါဖြင့် မင်းတို့ကို သော့ပေးမယ်၊ ငါထွက်မယ့်လမ်းပေါက်

ရှေ့က ဖယ်ပေး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ကျွေးထင်း၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ညီမ သူ့စကားကို မယုံနဲ့၊ သူ့ကို အံ့လွတ်မပေးနဲ့”

စိန်အင်းလျှံ ဒေါ်ပွသွားသည်။

“မင်းပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း”

ပြောပြီး မေရှမ်းအား ကြည့်ကာ...

“ကံ လမ်းဖယ်ပေးပါ”

မေရှမ်းနှင့် ထင်းမှတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ထင်းမှက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၉

မေရှမ်းက ဘေးကပ်ပေးလိုက်သည်။

စိန်အင်းလျှံက သော့ကို ခါးမှ ဖြုတ်လိုက်ပြီး...

“ရှေ့”

ပစ်ပေးလိုက်သည်။

ဤတွင် အပြောင်းလဲတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

စိန်အင်းလျှံ ပစ်ပေးလိုက်သော သော့တွဲမှာ အခန်းနံရံရှိ

ခလုတ်တစ်ခုအား ထိမှန်သွားလေသည်။

မေရှမ်းနှင့် ထင်းမှတို့ ရပ်နေသော အောက်မှ မြေကြီးမှာ ကျုံ့ဝင်သွားလေသည်။

“သတိထား”

ကျွေးထင်းက အော်ဟစ်သတိပေးလိုက်သည်။

မေရှမ်းနှင့် ထင်းမှတို့မှာ ချက်ချင်းပင် ခုန်ထွက်သွားလေသည်။

စိန်အင်းလျှံသည် အခန်းအပြင်သို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားလေသည်။

ထင်းမှ ဒေါ်ပွသွား၏။

“မိန်းမယုတ် သေစမ်း”

ဟု အော်ငေါက်ကာ ဓားပါးကလေးများ ပစ်လွှင့်လိုက်လေသည်။

ဓားပါးကလေးများသည် စိန်အင်းလျှံ၏နောက်မှ အရှိန်ပြင်းစွာ ပြေးဝင်သွားလေသည်။

စိန်အင်းလျှံ ထိတ်လန့်သွားသည်။

၁၆၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ကယျာကယာ ရှောင်တိမ်းလိုက်ပါသော်လည်း မလွတ်
တော့ပါ။

“အား”

စိန့်အင်းလျှံ၏နောက်ကျော၌ ဓားပါးကလေးသုံးချောင်း
စိုက်ဝင်သွားလေသည်။

စိန့်အင်းလျှံမှာ မြေပေါ်သို့ မှောက်လျက် လဲကျသွားလေ
တော့သည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၁

စိန့်အင်းလျှံ သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

မေ့ရမ်းသည် သော့ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး အချုပ်ခန်း
တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ကျွေ့ထင်းက အချုပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်သည်။

“တော်သေးတယ်၊ ညီမတို့ အချိန်မီ ရောက်လာလို့ ဒီမိန်းမ
က အတော့်ကို ဉာဏ်များတယ်”

ထင်းမုက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကဲ ကျုပ်တော့ ဒီကနေ အမြန်ဆုံး ထွက်သွားချင်နေပြီ”
ထို့နောက်...

သူတို့သုံးယောက်သည် အဝင်လမ်းမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာ
သွားလေသည်။

မီးဖိုဆောင်မှ အပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည်။

လမ်း၏အလင်းရောင်ကြောင့် တောင်အောက်ဆင်းသော
လမ်းကလေးကို တွေ့မြင်နေရသည်။

ကျွေ့ထင်းတို့မှာ မြွေဟောက်ဂိုဏ်းသားများ၏အလောင်း
ကို ကျော်လွှားက တောင်အောက်သို့ ဆင်းသွားလေသည်။

ထိုစဉ်...

လူရိပ်တစ်ခုသည် မီးဖိုဆောင်မှ လျှို့ဝှက်အခန်းထဲသို့ ဆင်း
သွားလေသည်။

တခဏအကြာ ထိုလူရိပ်မှာ အပေါ်သို့ ပြန်လည်တက်လာ
လေသည်။

“အင်း စိန့်အင်းလျှံတော့ သေပြီ”

၁၆၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ထိုလူရိပ်က တစ်ယောက်တည်း ညည်းတွားလိုက်လေသည်။

ထိုလူရိပ်သည် အနက်ရောင်ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခေါင်းစွပ်တစ်ခု တပ်ဆင်ထားလေသည်။

ထိုလူမှာ တောင်အောက်၌ မေရှမ်းအား နောက်မှ သွေးကြောပိတ်လိုက်သော ဝတ်စုံနက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုလူသည် တစ်ချက် ရယ်မောလိုက်ပြီး သူ၏ခေါင်းစွပ်ကို ဖြုတ်လိုက်သည်။

လရောင်သည် ထိုလူရိပ်၏မျက်နှာပေါ်သို့ ထိုးကျလာလေသည်။

ထိုလူမှာ ယုံ့ကျင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ယုံ့ကျင်းသည် ဖတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

အမှောင်ထုထဲသို့ ဝင်ရောက်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၃

ကျွေးထင်းနှင့် မေရှမ်းတို့မှာ သစ္စာပေးသည့် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

သူတို့က အကျိုးအကြောင်း အားလုံးကို မေဟုန်ပိုင်အား ပြောပြလိုက်၏။ မေဟုန်ပိုင်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိုတ်ယင်း...

“အင်း ယွမ်မြို့စားဟာ သူ့အပြစ်သူ စီရင်သွားတာပါပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ လူတစ်ယောက်ဟာ မကောင်းမှုတစ်ခါ ကျူးလွန်မိယင် ရပ်လို့ မရတော့ဘူး ထင်ပါတယ်”

“မှန်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ သိုင်းသမားတိုင်း အနေနဲ့ ဖြောင့်မတ်တည်ကြည် သစ္စာရှိဖို့ လိုလိမ့်မယ်”

ကျွေးထင်းမှာ မိမိကိုယ်မိမိ မလုံမလဲ ဖြစ်သွားမိလေသည်။

မေဟုန်ပိုင်က...

“မြွေဟောက်ဂိုဏ်းလဲ ပျက်စီးသွားပြီဆိုတော့ ကျုပ်တို့ သွားစရာ မလိုအပ်တော့ဘူး၊ မြွေဟောက်ဂိုဏ်း ပြိုကွဲသွားတာဟာ သိုင်းလောကအတွက် တစ်ရန် ချုပ်ငြိမ်းသွားတာပဲ၊ ကဲ မင်းသွားပြီး အနားယူလိုက်ပါဦး”

ကျွေးထင်းက မေဟုန်ပိုင်အား နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ကျွေးထင်း ထွက်သွားပြီးမှ မေဟုန်ပိုင်က သမီးဖြစ်သူ ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး...

“သမီး ဖေဖေ မေးတာ အမှန်အတိုင်း ဖြေပါ”

မေရှမ်း ခေါင်းညိုတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

“သမီး ကျွေးထင်းအပေါ် ဘယ်လိုမြင်သလဲ”

၁၆၄ ❖ မိုးကျော်သူ

မေရှမ်းမှာ ဖခင်၏အမေးကို မဖြေတတ်အောင် ဖြစ်သွားရလေသည်။ မေဟုန်ပိုင်က စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဖေဖေတော့ ကျွေ့ထင်းဟာ လူတော်လူကောင်းကစိယောက်လို့ မြင်မိတယ်၊ တကယ်လို့များ သူ့ကို ဖေဖေက သမီးနဲ့ လက်ဆက်ပေးမယ်ဆိုရင်”

မေရှမ်း၏မျက်နှာမှာ နီရဲသွား၏။

သူမသည် အလွန်ရှက်သွားပြီး...

“အို”

မေရှမ်းမှာ မျက်နှာမထားတတ်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူအား တွန်းထုလိုက်ပြီး...

“ဖေဖေ မကောင်းဘူး”

သူမက ရှက်သွားပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

မေဟုန်ပိုင်က သမီးဖြစ်သူအား ကြည့်ယင်း သဘောကျစွာ ရယ်မောကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

မိတ်ဆွေဟောင်း

ည...။

မျက်နှာဖုံးရှင်မှာ ကျွေ့ထင်းထံသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

မျက်နှာဖုံးရှင်က...

“မင်းပြန်ရောက်လာပြီဆိုတာ ဘာလို့ ငါ့ကိုအကြောင်းမကြားတာလဲ”

ကျွေ့ထင်းက...

“နောက်နေ့မှ ပြောလဲ ဖြစ်တာပဲဗျာ၊ ကျုပ်ခရီးပန်းလာလို့ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူပါရစေ”

မျက်နှာဖုံးရှင်က ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“မင်းဘဝကို မင်း မမေ့စမ်းပါနဲ့၊ အခု သစ္စာဂေဟာမှာ မင်းရဲ့ဧည့်သည် ရောက်နေတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“သံလက်ထန်စွမ်းလို့ ပြောတယ်”

၁၆၆ ❖ မိုးကျော်သူ

“ထန်စွမ်း ဟုတ်လား”

ကျွေးထင်းမှာ ဝမ်းသာသွားလေသည်။

ထန်စွမ်းသည် ဓူဝံအာမဇံဌာန လက်ထောက်ခေါင်းဆောင်
ဖြစ်ပြီး သူ့အား အလွန်ချစ်ခင်သူ ဖြစ်၏။

သူနှင့် ထန်စွမ်းတို့သည် ငယ်စဉ်ကပင် ရင်းနှီးခဲ့ကြပြီး ကျွေး
ထင်း၏မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပါသည်။

“ဒါထက် ထန်စွမ်း ရောက်နေတာကို ဘာလို့ သခင်ကြီးမေ
ဟုန်ပိုင်က မပြောတာလဲ”

“သူက မနက်မှပြောမယ် ထင်ပါတယ်၊ မင်းခရီးပန်းလာ
တော့ အနားယူစေချင်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒါထက် ထန်စွမ်းက ဘယ်က
လဲ”

“ထန်စွမ်းက ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေပါ”

“ဪ မင်းကို ငါဝမ်းသာစရာ သတင်းတစ်ခု ပြောရဦး

မယ်”

“ဘာသတင်းများလဲ”

“မင်းနဲ့ မေရှမ်းတို့ကို လက်ထပ်ပေးဖို့ မေဟုန်ပိုင်က စီစဉ်

နေပြီ”

“ခင်ဗျာ”

ကျွေးထင်း အံ့သြသွားလေသည်။

မျက်နှာဖုံးရှင်က...

“ဘာလဲ မင်းက ဝမ်းမသာဘူးလား”

ကျွေးထင်း သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၇

“ခင်ဗျားသာ မရှိယင် ကျွန်တော်ဝမ်းသာမှာဗျ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့အတွက် ကံကောင်းလာပြီ၊ မင်းအနေနဲ့
မကြာခင် တာဝန်ပြီးစီးသွားမှာပါ”

ကျွေးထင်းမှာ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်တော့ပါချေ။

မျက်နှာဖုံးရှင်က ကျွေးထင်းအား တစ်ချက် စိုက်ကြည့်လိုက်
လေသည်။

ထို့နောက်...

“တကယ်လို့ မေဟုန်ပိုင် စီစဉ်လာခဲ့ယင် မင်း မငြင်းပါနဲ့”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေ
တော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်...

ကျွေးထင်းမှာ ထန်စွမ်းနှင့် ဆုံတွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထန်စွမ်းက ဝမ်းသာအားရ ပြေးဖက်လိုက်ပြီး...

“သခင်လေး သိုင်းပညာ အရမ်းတိုးတက်နေပြီဆိုတာ ကြား
ရလို့ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ကျုပ်တို့ တစ်နေ့ကျယင် အာမဇံဌာနကို
ပြန်ပြီး တည်ထောင်နိုင်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်”

ကျွေးထင်းမှာ ဝိုင်းကျသွား၏။

သူသည် သူ၏ပစ္စည်းများ လုယက်သွားသူအား ရှာဖွေရဦး
မည် မဟုတ်ပါလား။

၁၆၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ထန်စွမ်းက...

“သခင်လေး ဘာပိုင်သွားတာလဲဗျ”

ကျွေ့ထင်းက ကမန်းကတန်း ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး”

သူသည် ပြောယင်းက သူ၏အကြောင်းများကို ထန်စွမ်းနှင့် တိုင်ပင်ရလျှင် ကောင်းမည်လောဟု စဉ်းစားလိုက်လေသည်။

သူ၏ခံစားနေရမှုများအား တစ်စုံတစ်ယောက်အား ဖွင့်လိုက်လျှင် သက်သာသွားမည်ဟုလည်း တွေးတောလိုက်လေ၏။

ထန်စွမ်းက...

“ဦးကို တိုင်ပင်စရာတွေ ရှိသေးတယ်၊ နေ့လယ်စာ စားပြီး တဲ့ အချိန်ကျယ် ကျွန်တော့်အခန်းကို လာခဲ့ပါ”

“ကောင်းပါပြီ သခင်လေး”

နေ့လယ်...

ထန်စွမ်းမှာ ကျွေ့ထင်း၏အခန်းသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

အိမ်ဖော်တစ်ယောက်က အရက်နှင့် စားစရာအချို့ လာ

ရောက်ပို့ဆောင်ပေးပြီးနောက် ပြန်လည်ထွက်သွားလေတော့၏။

ကျွေ့ထင်းက တံခါးကို ပြန်လည်ပိတ်လိုက်၏။

ထို့နောက်...

ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး...

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၉

“ကျွန်တော်ကြီးခွဲရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေဟာ အများကြီးပဲ”

သူက အာမခံဌာန ဖျက်သိမ်းခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် တွေ့

ကြုံခဲ့ရသော အကြောင်းများကို ပြန်လည်၍ ပြောပြလိုက်လေတော့၏။

ထန်စွမ်းက စကားဆုံးအောင် နားထောင်ပြီးနောက်...

“ဒါဆို သခင်လေးဟာ မျက်နှာဖုံးရှင်ဆိုတဲ့လူ ခိုင်းသမျှကို လုပ်ပေးနေရတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“သခင်လေးက မေရှမ်းကို တစ်ကယ်ပဲ ချစ်မြတ်နိုးရဲ့လား”

“ကျွန်တော့်ဘဝမှာ မေရှမ်းတစ်ယောက်ကိုပဲ မေတ္တာထား ခဲ့တာပါ”

“ဒါဆို ရှင် မေရှမ်းတို့ အကျိုးပျက်စီးမယ့်ကိစ္စကို လုပ်နိုင် ပါ့မလား”

သခင်လေး ပိုင်ကျသွား၏။

ထန်စွမ်းက စကားဆက်လိုက်၏။

“အခု မေဟုန်ပိုင်က သူ့သမီးနဲ့ လက်ဆက်ပေးလာမယ်လို့ ပြောလာယင် သခင်လေး ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ကျွန်တော် မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူး”

“သခင်လေးဟာ အရင်က သည်လို မတွေ့ဝေတတ်ပါဘူး၊ အမှန်တရားကို ရင်ဆိုင်စမ်းပါ”

“ဗျာ”

“အမှန်တရားကို သခင်လေး ရင်ဆိုင်လိုက်ပါ”

၁၇၀ ❖ မိုးကျော်သူ

“ဦးပြောတာ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး”

ထန်စွမ်းက အရက်တစ်ခွက် မော့သောက်လိုက်ပြီးမှ ပြော
ပြလိုက်လေ၏။

“သခင်လေးဟာ တရားမျှတတဲ့ သိုင်းသမားတစ်ယောက်
ပါ။ သခင်လေး အနေနဲ့ မေဟန်ပိုင်လိုလူမျိုးကို လှည့်စားဖို့ မသင့်ဘူး။
သည်တော့ သခင်လေး အကြောင်းတွေကို မေဟန်ပိုင်ကို ဖွင့်ပြော
လိုက်ပါ။ မေဟန်ပိုင်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီးတော့ မျက်နှာဖုံးရှင်ကို ဖော်ထုတ်
ပါ။ ကျုပ်ထင်တာ မမှားဘူးဆိုယင် မျက်နှာဖုံးရှင်ဟာ လူကောင်း
တစ်ယောက် မဟုတ်နိုင်ပါဘူး”

ကျွေ့ထင်းမှာ ထန်စွမ်း၏စကားများကို ကြားလိုက်ရသော
အခါ တွေဝေပျော့ညံ့သော စိတ်များ ကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။

သူ၏ရိုးသားဖြောင့်မတ်သော စိတ်ထားက ပြန်၍ထွက်
ပေါ်လာလေသည်။

ဖြစ်ပျက်သမျှ အားလုံးကို သူက ရင်ဆိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်
လေသည်။

“ကောင်းပြီ၊ သည်နေ့ညပဲ ဖွင့်ပြောလိုက်ပါ့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ထန်စွမ်းက ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“သခင်လေး၊ အခုမှပဲ အရင်ပုံစံ ပြန်ပြီးဖြစ်လာတော့တယ်”
ဟု ချီးမွမ်းလိုက်လေသည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၁

ည...။

ကျွေ့ထင်းသည် မေဟန်ပိုင်နှင့် တွေ့ဆုံရန်အတွက် ဆုံး
ဖြတ်လိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

မေဟန်ပိုင်ထံ သွားရန် တံခါးဝမှ ထွက်မည်အပြု မျက်နှာ
ဖုံးရှင်က လျင်မြန်စွာ တိုးထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကျွေ့ထင်းက အံ့သြသွားပြီး...

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ် အစောကြီး ရောက်လာတာလဲ”
မျက်နှာဖုံးရှင်က...

“မင်းက မေဟန်ပိုင်ဆီ သွားမလို့ မဟုတ်လား”

ဟု မေးလေ၏။

ကျွေ့ထင်း ပို၍ အံ့အားသင့်သွားရသည်။

သို့သော်...

သူက ဟန်ဆောင်ပြီးလိုက်ပြီး...

“မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မျက်နှာဖုံးရှင်က ခပ်အုပ်အုပ် ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“မင်း သည်နေ့ မေဟန်ပိုင်ကို ငါ့အကြောင်း ဖွင့်ပြောဖို့

ကြံစည်ထားတယ်ဆိုတာ ငါသိထားတယ်”

ကျွေ့ထင်း၏ပါးစပ်မှာ အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရလေ
တော့၏။

မျက်နှာဖုံးရှင်က...

၁၇၂ ❖ မိုးကျော်သူ

“ငါ မသိတာ ဘာမှ မရှိဘူးဆိုတာ မင်း မယုံကြည်ဖူးဘူးဆို
တဲ့ မင်းရဲ့အကြံကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပါ။ မဟုတ်ယင်တော့ မင်းရဲ့မိတ်
ဆွေ ထန်စွမ်းကို ငါက တစ်စစ ဖြစ်အောင် လုပ်ပစ်လိုက်မယ်”

ကျွေးထင်းက ထိတ်လန့်သွားပြီး...

“ထန်စွမ်း”

“ဟုတ်တယ်၊ ထန်စွမ်းကို ငါဖမ်းထားတယ်၊ မင်း ငါ့ခိုင်းတဲ့
အတိုင်းမလုပ်ယင် ထန်စွမ်းဟာ အရင်ဆုံး သေရမယ့်လူ ဖြစ်စေရ
မယ်”

မျက်နှာဖုံးရှင်က ပြောပြီးသည်နှင့် ထွက်ခွာသွားလေ
သည်။

ကျွေးထင်းမှာ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းသွား၏။
ခုတင်ပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲချလိုက်ရလေတော့သည်။
သူ့အနေနှင့် မေဟန့်ပိုင်အား ဖွင့်ပြော၍ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ

ချေ။

ထိုစဉ်...

တံခါးခေါက်သံကြားလိုက်ရသဖြင့်...

“ဘယ်သူလဲ ဝင်ခဲ့ပါ”

အခန်းထဲသို့ ကိုယ်ရံတော်ထင်းမှ ဝင်လာသည်။

“ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲ”

“ခင်ဗျားရဲ့မိတ်ဆွေထန်စွမ်း ပျောက်နေလို့ပါ”

ကျွေးထင်းမှာ မျက်နှာဖုံးရှင် ပြောစကား မှန်ကန်သည်ဟု
သိသွားသည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၃

“သူက သည်မှာ နေရတာ ပျင်းတယ်လို့ ပြောနေတယ်၊
သည်တော့ သူပြန်သွားပြီ ထင်ပါယတ်”

ကိုယ်ရံတော်ထင်းမှက...

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားသိအောင် သတင်းလာပို့တာ
ပါ”

ထင်းမှက ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ကျွေးထင်းမှာ ခုတင်ပေါ်တွင် လှဲလျောင်းရင်း သူ မည်သို့
ပြုလုပ်ရမည်ကို စဉ်းစားနေလိုက်၏။

စဉ်းစားယင်း နောက်ဆုံး သူသည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို
ချလိုက်၏။

နောက်ဆုံး သူက နှစ်မြိုက်စွာပင် အိပ်စက်အနားယူလိုက်
လေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်...

“ဒေါက်..ဒေါက်”

ကျွေးထင်းမှာ တံခါးခေါက်သံ ကြားလိုက်ရတော့မှ နိုးလာ
လေသည်။

သူက လူးလဲထလိုက်ပြီး...

“ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

၁၇၄ ❖ မိုးကျော်သူ

“အိမ်ထိန်းချန်းပါ”

ကျွေးထင်းက တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်၏။

အိမ်ထိန်းချန်းက ခါးညွှတ်၍ အရိုအသေပြုလိုက်ပြီး...

“သခင်လေးကို သခင်ကြီးမေဟန်ပိုင် ခေါ်နေပါတယ်ဗျာ”

ကျွေးထင်းက အဝတ်အစားများ လဲလှယ်ကာ မေဟန်ပိုင်

ထံ သွားရန် ပြင်ဆင်လိုက်၏။

အိမ်ထိန်းချန်းက...

“သခင်လေး၊ အခု ခေါ်တဲ့ကိစ္စက သခင်မလေးမေရှမ်းနဲ့
လက်ဆက်ပေးမယ့် အကြောင်း ပြောမလို့ ထင်တယ်”

ဟု ပြော၏။

ကျွေးထင်းက မျက်မှောင်ကုတ်သွားပြီး...

“ခင်ဗျားက ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“ဪ မနက် အစောကြီးက သခင်ကြီး ပြောနေတာကို
နားစွန်နားဖျား ကြားမိလို့ပါ”

ကျွေးထင်းက ထပ်ပြီး မေးမနေတော့ပါ။

အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

သူသည် ရင်ထဲ၌လည်း ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချထားပြီးသား

ဖြစ်၏။

မေဟန်ပိုင်နှင့် တွေ့လျှင် သူက ဦးစွာ ပြောရမည် မဟုတ်

ပါလား။

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၅

ငြင်းချက်

ကျွေးထင်းမှာ သီးသန့်ခန်းသို့ ရောက်လာ၏။

မေဟန်ပိုင်က ကျွေးထင်းအား ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင်

ထိုင်ရန် ညွှန်ပြလိုက်ပြီး...

“ထိုင်ပါဦး၊ ကျုပ် မင်းကို ပြောစရာရှိလို့ပါ”

ကျွေးထင်းက ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

မေဟန်ပိုင်က တစ်ချက် ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ပြောရမှာတော့ ကျုပ်လဲ မျက်နှာပူတော့ ပူပါတယ်၊ ဒါပေ

မယ့် ပြောရမှာပဲ၊ မင်းအနေနဲ့ မေရှမ်းကို ဘယ်လိုမြင်သလဲ”

ကျွေးထင်းမှာ မေဟန်ပိုင်၏ သဘောထားကို နားလည်
သွားရ၏။

“ကျွန်..ကျွန်တော်”

သူသည် မည်သို့ ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။

မေဟန်ပိုင်က...

၁၇၆ ❖ မိုးကျော်သူ

“မင်းစိတ်ထဲ ရှိတာ ပြောနိုင်ပါတယ်”
ကျွေးထင်းမှာ သူ့အကြောင်းနှင့်သူမို့ ငြင်းပယ်ရန် စဉ်းစား
ထား၏။

သို့သော်...
မည်သို့ ငြင်းပယ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေလေသည်။
မေဟန်ပိုင်က ကျွေးထင်း မပြောဘဲ ကြာနေသည်ကို တွေ့
သောအခါ...

“ကျုပ်အနေနဲ့ မင်းကို တစ်ခုတော့ တောင်းဆိုချင်ပါတယ်၊
ကျုပ်ရဲ့သမီးလေးကို တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်နိုင်ပါ့မလား”

မေဟန်ပိုင်မှာ ပွင့်လင်းသူ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်းပင် ပြောချလိုက်လေသည်။

ကျွေးထင်းမှာ ကြံရာမရ ဖြစ်သွားလေသည်။

မေဟန်ပိုင်က...

“ဘယ်လိုလဲ မင်းလက်ခံနိုင်မယ် မဟုတ်လား၊ သမီးလေး
က ငယ်ရွယ်သေးတော့ မင်းအနေနဲ့ သည်းညည်းခံရမယ်ဆိုတာလဲ
ကျုပ်သဘောပေါက်ပါတယ်”

သူသည် ထင်မြင်ရာ ဇွတ်ပြောနေ၏။

ကျွေးထင်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

သူက ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ချလိုက်လေ၏။

“ကျွန်တော် မေရှမ်းကို လက်မထပ်နိုင်ပါဘူး”

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၇

“မင်း...”

မေဟန်ပိုင်မှာ အံ့အားသင့်သွားရလေသည်။

သူသည် သမီးဖြစ်သူ မေရှမ်းနှင့် ကျွေးထင်းတို့မှာ တစ်ဦး
နှင့်တစ်ဦး သံယောဇဉ် ရှိနေကြောင်း ရိပ်စားထားမိလေ၏။

ယခု ကျွေးထင်းက ငြင်းပယ်လိုက်သောအခါ သူ၏နားကို
ပင် သူ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားရလေသည်။

ကျွေးထင်းက ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်
၏။

မေဟန်ပိုင်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး..

“ကျုပ်ထင်တာ မှားသွားပါတယ်”

ကျွေးထင်းက...

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ သခင်ကြီး”

မေဟန်ပိုင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တစ်ခုတော့ မေးပါရစေ”

“မေးပါ ခင်ဗျာ”

“မင်းအနေနဲ့ ကျုပ်သမီး မေရှမ်းကို တကယ်ပဲ မေတ္တာ
သက်ဝင်ခြင်း မရှိလို့ လက်မခံဘဲ ငြင်းတာလား”

ဟု မေးလိုက်၏။ ကျွေးထင်းမှာ ခေါင်းငုံ့သွား၏။

အတန်ကြာမှ သူက ခေါင်းပြန်မော့လာပြီး...

“ကျွန်တော့် အကြောင်းကို အရင်ပြောပါရစေ၊ ဒါမှ
ကျွန်တော် ဘာကြောင့် ငြင်းရတယ်ဆိုတာ သခင်ကြီး နားလည်မှာ
ပါ”

၁၇၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ကျွေးထင်းက သူ့အကြောင်းများကို ဖွင့်ဟပြောပြလိုက်
လေသည်။

သစ္စာဂေဟာ...

သစ္စာဂေဟာမှ လူများသည် အားလုံးလိုလိုပင် အလုပ်များ
နေကြ၏။

သူတို့၏သခင်မလေး မေရှမ်းနှင့် ကျွေးထင်းတို့၏ မင်္ဂလာပွဲ
ကျင်းပတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့်...

အားလုံးက ကြိုတင်စီစဉ်ယင်းနှင့် အလုပ်များနေကြလေ
သည်။

ကျွေးထင်းမှာ အခန်းထဲ၌ လဲလျောင်းနေ၏။

သူ၏ရင်ထဲ၌မူ ထန်စွမ်းအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်နေလေသည်။

ထိုအခိုက်...

မျက်နှာဖုံးရှင်က မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်ရှိလာလေတော့၏။

ကျွေးထင်းက...

“ခင်ဗျား နေ့လယ်မှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဝင်လာနိုင်တာလဲ”

မျက်နှာဖုံးရှင်က...

“ငါ့အနေနဲ့ သည်ထဲမှာ စိတ်ကြိုက်သွားလာနိုင်တယ်”

“ထားပါတော့၊ ခင်ဗျား ဘာကိစ္စနဲ့ လာတာလဲ”

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၉

မျက်နှာဖုံးရှင်က...

“မင်းကို မေဟုန်ပိုင်က သမက်ရွေးပြီးတဲ့နောက် စာကြည့်
တိုက်ရဲ့ ယန္တရား ထောင်ချောက်တွေအကြောင်း သင်ပေးတယ်ဆို
တာ ဟုတ်သလား”

ဟု မေး၏။

ကျွေးထင်း အံ့သြသွားရပြန်သည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုသိသလဲ”

“မင်းပြန်မေးမနေနဲ့ ငါမေးတာကိုသာ ဖြေပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ပြီးတော့ မင်းအနေနဲ့ စာကြည့်တိုက်ထဲ ဝင်ခွင့်ရပြီ ဟုတ်
သလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို ညကျတော့ မင်းနဲ့ ငါ စာကြည့်တိုက်ထဲ
ဝင်ကြမယ်”

ကျွေးထင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ဟုတ်နဲ့...

သူက ထန်စွမ်းအား သတိရသွားပြီး...

“ထန်စွမ်းကော”

ဟု မေးလိုက်၏။

“မင်း ငါ့အကြံကို လိုက်နာတဲ့အတွက် မကြာခင် ငါပြန်လွှတ်
ပေးမယ်”

မျက်နှာဖုံးရှင် ပြန်ထွက်သွား၏။

၁၈၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ကျွေ့ထင်းက နောက်မှ အမြန်လိုက်သွား၏။
မျက်နှာဖုံးရှင်၏ အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့မမြင်ရပါ

ချေ။

ကျွေ့ထင်း အံ့သြသွား၏။
တစ်ဘက်တံခါး ပွင့်နေသည်ကို တွေ့ရသည့်အခါ ဆွဲဖွင့်

ကြည့်လိုက်၏။

အခန်းထဲ၌ အိမ်ထိန်းချန်းမှာ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေ
သည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ကျွေ့ထင်း ငေးငိုင်းနေစဉ်မှာပင် မေဟန်ပိုင် ခေါ်ဆိုသည့်
ကြောင်း အိမ်ဖော်တစ်ဦးက လာပြောသဖြင့် လိုက်သွားရလေသည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၁

ယုံမှားသံသယ

ကျွေ့ထင်း ဧည့်ခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ အရှေ့မြို့စား
အနောက်မြို့စားကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပရန်ရက်မှာ အတော်လိုသေးသည့် အ
တွက် သူတို့သည် မင်္ဂလာကိစ္စအတွက် ရောက်လာခြင်း မဟုတ်
ကြောင်းကို ရိပ်စားမိလိုက်၏။

မေဟန်ပိုင်မှာ မျက်နှာမကောင်း ဖြစ်နေ၏။

ထိုမြို့စားနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ယုံကူးကျင်း ပါလာသည်ကို
တွေ့လိုက်ရ၏။

မေဟန်ပိုင်က ကျွေ့ထင်း ဝင်လာသည်ကို တွေ့သောအခါ

“သူကိုယ်တိုင် ယွမ်မြို့စားကို ရှောင်လင်ကျောင်းနားမှာ
လိုက်ခိုက်ခဲ့ရတယ်၊ ပြီးတော့ ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ထံ
ကို ပေးလိုက်ပါတယ်ဗျာ”

ကျွေ့ထင်းမှာ နားမလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

မေဟန်ပိုင်က ကျွေ့ထင်းအား အကြောင်းစုံ ပြန်လည်ရှင်းပြ
လိုက်၏။

၁၈၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ယွမ်မြို့စားသည် အရှေ့မြို့စားနှင့် အနောက်မြို့စားထံသို့
စာတစ်စောင်စီ ပို့ထားခဲ့၏။

စာထဲတွင် သူသည် မေဟန်ပိုင်၏ ကောက်ကျစ်ယုတ်မာမှု
ကို ခံနေရကြောင်း၊

မေဟန်ပိုင်သည် သူ့အား ငွေညှစ်နေကြောင်း၊

သူ့အား ကူညီပါရန်နှင့် မေဟန်ပိုင်သည် သူ့အား လုပ်ကြံ
ရန် ကြိုးစားနေကြောင်းများ ရေးသားထားကြောင်း သေသေချာချာ
ပြောပြလိုက်လေသည်။

ကျွေ့ထင်းက...

“ဒါတွေက ဟုတ်မှ မဟုတ်တာ၊ သခင်ကြီးက ရှင်းမပြဘူး
လား”

မေဟန်ပိုင်က...

“ကျုပ်ရှင်းပြတာကို သူတို့က မယုံကြည်နိုင်ကြဘူး ဖြစ်
နေတယ်၊ မင်းက ရှင်းပြလိုက်ပါဦး”

ဟု ပြော၏။

ယွဲကူးကျင်းက ထရပ်လိုက်ပြီး...

“ကျွေ့ထင်းရဲ့ စကားကို ကျုပ်တို့က ဘယ်လိုလုပ်ပြီးတော့
ယုံကြည်မှာလဲ၊ ကျွေ့ထင်းဟာ ခင်ဗျားသမက်ပဲ မဟုတ်လား
ဟု ပြော၏။

ကျွေ့ထင်း ဒေါသထွက်သွား၏။

“မင်းစကားကြည့်ပြောစမ်းပါ၊ မင်း ဘယ်လိုလုပ် ဂူတန်
ထွက်ပြေးလာတာလဲ”

လောကပါလကျောင်းတော် (၃-သိမ်း) ❖ ၁၈၃

ယွဲကူးကျင်းက ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ဟား...ဟား...ဟား၊ ဂူတန်က ကျုပ်ကို အပြစ်မရှိကြောင်း
သိလို့ လွှတ်လိုက်တာပေါ့”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ကျွေ့ထင်း မယုံနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

ယွဲကူးကျင်းက အနောက်မြို့စားဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်
ပြီး...

“မြို့စားကြီး ကျွေ့ထင်းဆိုတဲ့လူဟာ သိုင်းပညာအားကိုးနဲ့
အနိုင်ကျင့်ပြီး ကျွန်တော်နဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့ မေရှမ်းကို လုယူခဲ့တယ်၊
ကျွန်တော့်ကိုလဲ သတ်ဖို့ကြိုးစားတယ်၊ မေဟန်ပိုင်ကလဲ သူ့ကို
သိမ်းသွင်းထားတယ်၊ ပြီးတော့ ယွမ်မြို့စားကိုလဲ လုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစား
ခဲ့တာပဲ”

ကျွေ့ထင်းမှာ ဒေါသအလွန်ထွက်လာ၏။

ယွဲကူးကျင်းအား တိုက်ခိုက်မည်အပြု အနောက်မြို့စားက
ကြားမှ ဟန့်တားထားလိုက်သည်။

ယွဲကူးကျင်းက...

“မြို့စားကြီးတို့ မျက်ခြင်ပါပဲ၊ သူဟာ မြို့စားကြီးတို့ ရှေ့မှာ
တောင် ကျွန်တော့်ကို လုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစားနေပါတယ်”

ကျွေ့ထင်းမှာ အနောက်မြို့စား စင်ရောက်လာသည့်
အတွက် ရပ်တန့်လိုက်ရလေသည်။

သူက အကြောင်းစုံကို ပြန်လည်ရှင်းလင်း ပြောပြလိုက်
၏။

၁၈၄ ❖ မိုးကျော်သူ

သို့သော်...

ဂိုဏ်းချုပ်နှစ်ဦးသည် သူ၏စကားများကို ယုံကြည်ဟန် မတွေ့ပါချေ။

ကျွေးထင်းမှာ ယဲကူးကျင်းက အနောက်မြို့စားတို့နှင့် မည်သို့ ပါရှိလာသည်ကို မသိနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရလေသည်။

အမှန်စင်စစ် ယဲကူးကျင်းသည် ဂူတန်ရသေ့များ လက်ထဲမှ လွတ်ခဲ့ပြီးနောက် ခြေဦးတည့်ရာ ထွက်လာခဲ့ရာ မြွေဟောက် ဂိုဏ်း အနီးသို့ ရောက်သွားခဲ့၏။

ထိုစဉ်...

မေရှမ်းအား သူက မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရပြီး ကျွေ ထင်း တောင်ပေါ်တက်သွားသည်ကို တွေ့ရသောအခါ အခွင့်ကောင်း ယူလိုက်ပြီး မေရှမ်းအား ဖမ်းဆီးရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။

သို့သော်...

ကိုယ်ရံတော်ထင်းမုကြောင့် သူ၏အခွင့်အရေးကို လက် လွှတ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရလေသည်။

ထို့နောက် သူသည် ဆက်လက်ထွက်ခွာလာခဲ့ရာ တည်းခို ခန်းဟစ်ခု၌ တည်းခိုလိုက်၏။

ထိုတည်းခိုခန်းတွင် အနောက်မြို့စားနှင့် အရှေ့မြို့စားတို့ ရောက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ထိတ်လန့်သွားလေ၏။

သို့သော်...

ဂိုဏ်းချုပ်နှစ်ဦးသည် သူ့အား ဂရုပင် မထားပါ။

သူတို့သည် တစ်စုံတစ်ရာကို တိုင်ပင်နေကြဟန် ရှိ၏။

လောကပါလကျောင်းတော် (၃-သိမ်း) ❖ ၁၈၅

သူက ချောင်း၍ နားထောင်သောအခါ ယွမ်မြို့စားက မေ ဟုန်ပိုင်အား ပျက်စီးစေရန် ရေးသားထားခဲ့သော စာအကြောင်း ဖြစ် နေသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

သူသည် အလွန်ဝမ်းသာသွား၏။

သူက အစွဲစွန့်ကာ အနောက်မြို့စားတို့အား ဝင်ရောက်တွေ့ ဆုံလိုက်ပြီး မေဟုန်ပိုင်အား ပို၍ အထင်လွှဲစေရန် လုပ်ကြံပြောဆို လိုက်လေသည်။

သူသည် ပထမက အထင်လွှဲအောင် ပြောပြီးသည်နှင့် ထွက်သွားရန် စဉ်းစားခဲ့မိ၏။

သို့သော်...

သစ္စာဂေဟာ ကျဆုံးခန်းကို သူကိုယ်တိုင် ကြည့်မြင်ခံစားလို စိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လာသည်။

ထို့ကြောင့် မြို့စားနှစ်ဦးနှင့်အတူ သူပါ ရော၍ လိုက်လာခဲ့ ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

အနောက်မြို့စားက...

“ဒါဆိုယင် ခင်ဗျားအနေနဲ့ အပြစ်မရှိကြောင်း ကျုပ်တို့ကို သက်သေပြမှ ဖြစ်မယ်”

မေဟုန်ပိုင်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်ရဲ့စကားနဲ့ ကျုပ်သိက္ခာကိုတောင် မယုံကြည်နိုင်ကြ သူးလား”

အနောက်မြို့စားက...

“ကျုပ်တို့ မယုံကြည်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ယွမ်မြို့

၁၈၆ ❖ မိုးကျော်သူ

စားရဲ့ တိုင်ကြားစာက ရှိနေတော့”

မေဟုန်ပိုင်က...

“ကောင်းပါပြီ၊ ယွမ်မြို့စားရဲ့ သက်သေခံစာတွေ အားလုံးကို ရှောင်လင်ကျောင်းကို ကျုပ်ပို့ပေးထားပါတယ်”

အနောက်မြို့စားက...

“ဒါဆိုယင် ကျုပ်တို့နဲ့အတူ ရှောင်လင်ကျောင်းကို လိုက်ခဲ့ကြပါ”

ယဲ့ကူးကျင်းမှာ ရှောင်လင်ကျောင်းသို့ ရောက်လျှင် သူ့အကြံများ ပေါ်ကုန်မည်ကို သိလိုက်သဖြင့် ထိတ်လန့်သွားပြီး...

“မြို့စားကြီးတို့က မယုံကြည်ပါနဲ့၊ သူတို့ဟာ လမ်းမှာ မြို့စားကြီးတို့ကို အကောက်ကြံမှာ သေချာပါတယ်”

ထိုအခိုက်မှာပင် တရားစာ ရွတ်ဆိုသံများ ကြားလိုက်ရလေသည်။

ယဲ့ကူးကျင်း၏မျက်နှာမှာ သွေးဆုတ်သကဲ့သို့ ဖြူရော်သွားလေသည်။

သူ့အနေနှင့် ဂူတန်ဂိုဏ်းမှ ဤအထိ လိုက်လာလိမ့်မည်ဟု သူ မထင်မိခဲ့ပါ။

ယခု...

ဂူတန်မှ ရသေ့များ ရောက်ရှိလာကြပြီ ဖြစ်သည်။

သူက ဆက်၍ နေထိုင်ရန် မသင့်ကြောင်း နားလည်လိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့်...

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၇

သူက အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားလေတော့၏။

ကျွေ့ထင်းက ယဲ့ကူးကျင်း၏နောက်သို့ လိုက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

မေဟုန်ပိုင်က ဟန်တားလိုက်သည့်အတွက် လိုက်မံသွားဖြစ်ခဲ့ပါချေ။

ထိုအခိုက်မှာပင် ယဲ့ကူးကျင်းမှာ အခန်းထဲသို့ ပြန်လည်ရောက်လာလေသည်။

အခန်းထဲသို့ လမ်းလျှောက်ဝင်လာခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါ။

တလိမ့်ခေါက်ကွေး ဝင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ကြည့်ရသည်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့အား ကန်ထည့်လိုက်သည်နှင့် တူနေသည်။

ယဲ့ကူးကျင်းမှာ လူးလဲထရပ်လိုက်၏။

ထိုအခိုက် အခန်းတွင်းသို့ မိုးရသေ့နှင့် မြေရသေ့တို့ ဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

၁၈၈ ❖ မိုးကျော်သူ

အရှုံးသမား

ယဲ့ကူးကျင်းမှာ ပြေး၍ မလွတ်မှန်း သိသဖြင့် စိတ်လျှော့ကာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

မေဟုန်ပိုင်က မြေရသေ့တို့အား ဂါရဝပြု ကြိုဆိုလိုက်လေသည်။

အနောက်မြို့စားတို့ကလည်း မြေရသေ့တို့အား ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

မြေရသေ့က...

“ယဲ့ကူးကျင်း လွတ်သွားပြီး အနောက်မြို့စားတို့ရဲ့နောက်ပါသွားတယ်ဆိုလို့ အမိလိုက်လာတာ၊ သူက သည်ကို ရောက်နေတာကိုး”

အနောက်မြို့စားက...

“ရသေ့ကြီးတို့ ရောက်လာတာ အတော်ပါပဲ”
ဟု ပြော၏။

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၉

မေဟုန်ပိုင်ကလည်း...

“ယွမ်မြို့စား ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူတို့ကို ရှင်းလင်းပြောပြပေးဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

မြေရသေ့က...

“ယွမ်မြို့စားက သေသွားခဲ့ပြီပဲ၊ ဘာများ ရှင်းစရာ ကျန်နေလို့လဲ”

ဟု မေး၏။

မေဟုန်ပိုင်က အနောက်မြို့စားတို့ ရောက်လာသော အကြောင်းများကို ပြောပြလိုက်၏။

မြေရသေ့က ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်လိုက်ပြီး...

“ယွမ်မြို့စားက တော်တော်အကြံကြီးပါလား၊ ဒါကြောင့်သူ မသေခင်က သစ္စာဂေဟာ ပျက်စီးရမယ်လို့ ကြုံးဝါးသွားတာကိုး”

အနောက်မြို့စားက...

“ကျုပ်တို့တော့ ဘာမှ နားမလည်နိုင်ပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မြေရသေ့က...

“ယွမ်မြို့စားဟာ သူ့ဦးလေးဆီက မြို့စားရာထူးကို လုယူခဲ့ပြီးတော့ သူ့မိတ်ဆွေ နန်းကုန်းတင်းတို့ တစ်အိမ်သားလုံးကို လုပ်ကြံခဲ့တယ်၊ အဲသည် အပြစ်တွေရဲ့ အထောက်အထားက မေဟုန်ပိုင်လက်ထဲ ရောက်ခဲ့တယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ မေဟုန်ပိုင်က ရှောင်လှောင်ကျောင်းကို သက်သေခံ အထောက်အထားတွေ ပေးပို့ခဲ့တယ်၊ မြို့စားက သူ့အပြစ်အားလုံးကို ဝန်ခံခဲ့ပြီးပါပြီ”

၁၉၀ ❖ မိုးကျော်သူ

အနောက်မြို့စားက မြေရသေ့၏စကားကို ကြားရသော
အခါမှ ရှင်းလင်းသွား၏။

မေဟန်ပိုင်ကိုလည်း အလွန်ပင် အားနာသွားရလေတော့
သည်။

သူသည် လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်ကာ...

“ကျုပ်အထင်မှားမိတာကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ဟု တောင်းပန်လိုက်၏။

မေဟန်ပိုင်က...

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့သိက္ခာကို မယုံကြည်လို့ မဟုတ်ပါ
ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ယွမ်မြို့စားရဲ့စာ ရှိနေတဲ့အတွက် အားလုံးက အထင်
မြင်မှားခဲ့တာပါ။ ကျုပ်နားလည်ပါတယ်၊ ဒါတွေ မေ့လိုက်ပါတော့၊
အခု ကျုပ်က မင်္ဂလာသတင်း ပြောရဦးမယ်”

“ဘာသတင်းများလဲ”

“ကျုပ်ရဲ့သမီးနဲ့ ဟောသည်က ကျွေ့ထင်းတို့ လက်ထပ်ကြ
တော့မယ်၊ သည်တော့ မင်္ဂလာပွဲကို ဆက်ဆက်တက်ဖြစ်အောင်
တက်ပါလို့ အားလုံးကို ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်”

အနောက်မြို့စားက...

“စိတ်ချပါဗျာ၊ အခု မင်္ဂလာအရက်ကို ကြိုပြီးတော့ ဂုဏ်
ပြုသောက်ချင်ပါသေးတယ်”

မေဟန်ပိုင်က ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားတို့ကိုမှ ကျုပ်က ကောင်းကောင်း မပြုစုရယင်
ကျုပ်လဲ ကျေနပ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ကျုပ် ဧည့်

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၁

ဝတ်ကျေပါရစေ”

“ကျုပ်တို့ ညမအိပ်နိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါ၊ မင်္ဂလာပွဲကျယင်
ကျုပ်တို့ အနည်းဆုံး တစ်ပတ်လောက် နေပါမယ်”

မေဟန်ပိုင်က ချက်ချင်းပင် အရက်ပွဲ ပြင်ဆင်ခိုင်းလိုက်လေ
သည်။

ယုံကူးကျင်းကိုမှ အချုပ်ခန်းထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်လေ
သည်။

သူစိတ်လက်ကြည်သာနေချိန်မှ နောက်မှ အပြစ်ပေးရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

၁၉၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ညနေ...

ဧည့်သည်အားလုံး ပြန်သွားကြပြီ ဖြစ်သည်။

မေရှမ်း၊ မေဟုန်ပိုင်နှင့် ကျွေ့ထင်းတို့မှာ ဂိုဏ်းချုပ်များ

အား တောင်ခြေအထိ လိုက်လံပို့ဆောင်လိုက်လေသည်။

တောင်ပေါ် ပြန်တက်ရာ လမ်းဝယ် ကျွေ့ထင်းက မေဟုန်

ပိုင်အား တစ်စုံတစ်ရာ တီးတိုးပြောဆိုလိုက်လေသည်။

မေဟုန်ပိုင်က ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

လေသံဖြင့်...

“ငါ့အစီအစဉ် အကုန်အဆင်ပြေအောင် လုပ်ထားလိုက်ပါ

မယ်”

သူတို့က သစ္စာဂေဟာထဲသို့ ပြန်လည်ဝင်လာခဲ့ကြလေ

သည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၃

ထောင်ချောက်

ညဉ့်နက်ပြီ ဖြစ်သည်။

ကျွေ့ထင်းမှာ မအိပ်သေးပါ။

မျက်နှာဖုံးရှင်အား စောင့်မျှော်နေလေသည်။

လရောင်သည် အခန်းထဲသို့ ထိုးကျနေ၏။

အဝေးဆီမှ အုန်းမောင်းခေါက်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ
လေသည်။

“ဒေါင်”

မျက်နှာဖုံးရှင် ရောက်မလာသေးပါ။

ကျွေ့ထင်းမှာ စိတ်လှုပ်ရှားနေ၏။

ယနေ့ ညအဖို့ မျက်နှာဖုံးရှင် လာပါဦးမည်လား။

မလာလျှင် သူ့အတွက် အခက်ကြုံရလိမ့်မည် ဖြစ်ပေ

သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ပြတင်းပေါက်မှ အရိပ်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရ

သည်။

၁၉၄ ❖ မိုးကျော်သူ

“ဘယ်သူလဲ”

ပြတင်းပေါက် အပြင်မှ...

“ကျွေ့ထင်း၊ တို့သွားကြမယ်”

ကျွေ့ထင်းက မျက်နှာဖုံးရှင် ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

မားကို ခါးတွင် ချိတ်လိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်မှ ကျော်ထွက်လိုက်သည်။

အခန်းနံရံ အမှောင်ရိပ်ဝယ် မျက်နှာဖုံးရှင် ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ကျွေ့ထင်းက...

“ခင်ဗျား ရောက်လာပြီကိုး”

မျက်နှာဖုံးရှင်က...

“အချိန်မရှိတူး၊ တို့အမြန်သွားကြမယ်”

ကျွေ့ထင်း ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့ပါ။

ရှေ့က ဦးဆောင် လျှောက်သွားလေတော့သည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (၃-သိမ်း) ❖ ၁၉၅

စာကြည့်တိုက်...။

အမှောင်ထုတွင်းဝယ် စာကြည့်တိုက်မှာ ထီးတည်း တည်ရှိနေသည်။

စာကြည့်တိုက်ရှေ့တွင် သိုင်းသမားနှစ်ယောက် စောင့်ကြပ်နေကြသည်။

ကျွေ့ထင်းက မျက်နှာဖုံးရှင်အား စေတ္တစောင့်မိုင်းထားပြီး သူက စာကြည့်တိုက်ဆီသို့ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်သွားလိုက်သည်။

အစောင့်နှစ်ဦးမှာ ကျွေ့ထင်းအား တွေ့သောအခါ ဦးညွှတ်အရိုအသေ ပြုလိုက်ပြီး...

“သခင်လေး ဘာကိစ္စများလဲ”

“ကျုပ်လှည့်ပြီး စစ်ဆေးနေတာပါ၊ ဘာထူးခြားသေးလဲ”

“ဘာမှ မထူးခြားပါဘူး”

“ဟ ဟိုမှာ ဘာလဲ မသိဘူး”

အစောင့်နှစ်ဦးမှာ ကျွေ့ထင်း ညွှန်ပြရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ကျွေ့ထင်းက အစောင့်နှစ်ဦးအား အလျင်အမြန် သွားကြော်ပိတ်လိုက်၏။

မျက်နှာဖုံးရှင်မှာ ကျွေ့ထင်း၏အပြုအမူကို ကြည့်ပြီး သဘောကျသွား၏။

ကျွေ့ထင်းက စာကြည့်တိုက်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်၏

ထို့နောက်...

၁၉၆ ❖ မိုးကျော်သူ

မျက်နှာဖုံးရှင်နှင့်အတူ အထဲဝင်လိုက်ပြီး တံခါးကို ပြန်လည်
ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

မျက်နှာဖုံးရှင်က...

“ထောင်ချောက်တွေကို မင်းပိတ်တတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ပိတ်တတ်ပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် ပိတ်လိုက်ပါ”

ကျွေးထင်းက နံရံကို အသာပုတ်လိုက်သည်။

“ချက်”

မြည်သံနှင့်အတူ အပေါက်ကလေးတစ်ခု ပွင့်သွား၏။

ထိုအပေါက်ကလေးထဲတွင် ခလုတ်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရ

လေသည်။

ကျွေးထင်းက ထိုခလုတ်ကို ဆွဲချလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် သူ၏နောက်ကျောမှ လေတိုးသံတစ်ချက်

ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျွေးထင်းက ထိတ်လန့်ပြီး ရှေ့သို့ ကျွမ်းပစ်ထွက်လိုက်လေ

၏။

“ဝုန်း”

ကျွေးထင်း၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွား

သည်။

သူသည် မျက်နှာဖုံးရှင်အား မကျေမနပ် လှမ်းကြည့်လိုက်

သည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၇

သူသည် မျက်နှာဖုံးရှင်၏ တိုက်ခိုက်မှုကို အချိန်မီ ရှောင်
တိမ်းနိုင်ခဲ့သော်လည်း လွတ်အောင်မူ လုံးဝမရှောင်နိုင်ခဲ့ပါ။

မျက်နှာဖုံးရှင်၏လက်ဝါးက သူ၏ပခုံးကို ထိမှန်ခဲ့လေ
သည်။

မျက်နှာဖုံးရှင်က...

“မင်းရဲ့သိုင်းပညာကို စမ်းကြည့်တာပါ”

ကျွေးထင်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

မျက်နှာဖုံးရှင်သည် သူ့အား အသေလုပ်ကြံခြင်း ဖြစ်သည်
ကို သူ ကောင်းစွာ နားလည်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

သူက ယုံကြည်ဟန် ပြုလိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျား မကောင်းဘူး၊ ကျုပ် မရှောင်နိုင်ယင် ဘယ်လို
လုပ်မလဲ”

“အခု မင်းရှောင်နိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“ထားပါတော့၊ ခင်ဗျားက စာကြည့်တိုက်ထဲ ဘာဝင်လုပ်
မလို့လဲ”

မျက်နှာဖုံးရှင် ရယ်မာလိုက်ပြီး...

“မေဟန်ပိုင်က အထဲမှာ လူတစ်ယောက်ကို ဖွက်ထား
တယ်”

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုသိတာလဲ”

မျက်နှာဖုံးရှင်က...

“မင်းက သေသေချာချာ မလေ့လာလို့ပါ၊ မေဟန်ပိုင်က

၁၉၈ ❖ မိုးကျော်သူ

သည်စာကြည့်တိုက်ကို လာယင် ဓားစာရံနဲ့ ဆေးဝါးတွေကို အမြဲ
ယူလာတတ်တယ်”

ကျွေးထင်း မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

“အဲသည် လူနဲ့ ခင်ဗျား ဘာရန်ပြုံးရှိလို့လဲ”

မျက်နှာဖုံးရှင်က...

“သူက သေရမယ့်လူပါ။ ဒါကြောင့် သည်နေ့ သူသေမှာပါ

ပ”

“ဒါဆိုယင် သည်လူကို သတ်ဖို့ ခင်ဗျားကကျုပ်ကို သစ္စာပေး
တာထဲ ဝင်ခိုင်းတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် သဘောတူထားတုန်းက မတရားတဲ့
ကိစ္စမလုပ်ဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဒါဆို ခင်ဗျားက ဘာလို့ သည်လူကို သတ်ဖို့ ကြိုးစားရမှာ
လဲ”

“သူက ငါ့မှ မသတ်ယင် မဖြစ်လို့ပေါ့။ ငါ့အကြံကို သိသွား
ပြီးတဲ့နောက် မင်းကိုလဲ ငါ မသတ်ချင်ဘဲ သတ်ရတော့မှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျွေးထင်းက ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို သတ်နိုင်မယ်လို့ ထင်နေလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

မျက်နှာဖုံးရှင်က...

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၉

“မင်းရဲ့သိုင်းပညာ မြင့်မားတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေ
မယ့် မင်းရဲ့သိုင်းပညာဟာ ကျုပ်က သင်ပေးထားတာမဆိုတာ မမေ့
ပါနဲ့”

ဟု အေးစက်စွာ ပြော၏။

ကျွေးထင်းက ထပ်မံ၍ ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟား...ဟား...ဟား”

သူက တဆက်တည်း မျက်နှာဖုံးရှင်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး
“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ယုံကြည်တာ မှားသွားတာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မျက်နှာဖုံးရှင်က...

“မင်းက ငါ့ကို ဘယ်လို ကြံစည်နိုင်မှာလဲကွ”

ကျွေးထင်းက...

“ကျုပ်က ခင်ဗျားအကြောင်းကို မေဟန်ပိုင်ကို ဖွင့်ပြော
ထားပြီးပါပြီ။ ခင်ဗျားအကြံ ပြီးတာနဲ့ ကျုပ်ကို ခင်ဗျားလုပ်ကြံလိမ့်
မယ်ဆိုတာကိုလဲ ကျုပ်က ကြံပြီး တွေးမိသေးပါ”

မျက်နှာဖုံးရှင်မှာ ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်သွားလေ
သည်။

ချက်ချင်းပင် ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ကျွေးထင်းအား တိုက်
ရိုက်လိုက်လေတော့၏။

သို့သော်...

မျက်နှာဖုံးရှင်၏ဓားက ကျွေးထင်းထဲသို့ နောက်မလာပါ
ချေ။

၂၀ ❖ မိုးကျော်သူ

လမ်းတစ်ဝက်တွင် သူ၏ဓားကို ဓားတစ်လက်က ခုခံပေး
လိုက်လေသည်။

မျက်နှာဖုံးရှင်က နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။
ထိုအခါ...

မေဟန်ပိုင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

မျက်နှာဖုံးရှင်က ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ကျွေ့ထင်း၊ မင်းက ကျုပ်ထင်ထားတာထက် ပိုပြီး ဉာဏ်
ကောင်းနေတာကိုး”

ဟု ပြော၏။

မေဟန်ပိုင်က...

“ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် သူ့ကို သည်လောက် သတ်ချင်နေ
ရတယ်ဆိုတာကို ကျုပ်သိပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ ကျုပ်က ခင်ဗျား
ရောက်လာနိုင်တာကို တွက်ထားပြီးသားပါ”

မျက်နှာဖုံးရှင်က...

“မင်းသေသွားယင် ငါ့ကို ဘာမှမလုပ်နိုင်တော့ပါဘူး”

ဟု ပြော၏။

မေဟန်ပိုင်က...

“ခင်ဗျားရဲ့ သိုင်းပညာက ကျုပ်ထက် မြင့်မားတာတော့
မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘာကြောင့် မကောင်းမှုတွေကို ကျူးလွန်ချင်
နေရတာလဲ၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ သည်လို အလုပ်မျိုးလုပ်ဖို့ မသင့်ပါဘူး”

မျက်နှာဖုံးရှင်က ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“မင်း ဘာတတ်နိုင်မှာမို့လဲ”

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၀၁

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် မေဟန်ပိုင်အား စတင်တိုက်ခိုက်
လိုက်လေတော့သည်။

ကျွေ့ထင်း တွေဝေနေ၏။

မျက်နှာဖုံးရှင် သတ်ချင်သောသူသည် မည်သူဖြစ်သနည်း။

မျက်နှာဖုံးရှင်သည် မည်သူနည်း။

သူ လုံးဝတွေးတော၍ မရပါချေ။

သူငေးဝိုင်းနေစဉ်မှာပင် မျက်နှာဖုံးရှင်နှင့် မေဟန်ပိုင်တို့မှာ
ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်နေကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

မေဟန်ပိုင်သည် သစ္စာသိုင်းပညာများကို အသုံးပြုကာ
တိုက်ခိုက်နေ၏။

မျက်နှာဖုံးရှင်ကမူ ဓားသိုင်းခုနစ်ဆယ့်နှစ်ကွက်ကို အသုံး
ပြုကာ တိုက်ခိုက်နေပေသည်။

သူ၏အသုံးပြု တိုက်ခိုက်မှုသည် ကျွေ့ထင်း အသုံးပြုသည်
နှင့် အလွန်ပင် ကွာခြားနေသည်။

ကျွေ့ထင်း ထိုဓားသိုင်းခုနစ်ဆယ့်နှစ်ကွက်ကို အသုံးပြု
သည်ထက် ပို၍ လျင်မြန်သလို ပို၍လည်း ထက်မြက်လှပေသည်။

ဓားရိပ်များသည် မေဟန်ပိုင်၏တစ်ကိုယ်လုံးအား လွှမ်းခြုံ
၍ ထားသည်။

မေဟန်ပိုင်မှာ ကျွေ့ထင်း ထိုဓားကွက်များ အသုံးပြုသည်

၂၀၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ကို တွေ့ဖူးထားသည်။
 ထို့ကြောင့်...
 မျက်နှာဖုံးရှင်က ထိုခားကွက်များကို အသုံးပြု တိုက်ခိုက်
 လာသောအခါ သူက ကောင်းစွာ ခုခံနိုင်မည်ဟု မျှော်လင့်ထား၏။
 သို့သော်...
 လက်တွေ့တွင်မူ ထိုခားကွက်များအား သူ မည်သို့မျှ ချေ
 ဖျက်၍ မရသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။
 ကျွေ့ထင်းမှာ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။
 အမှန်တရားသည် မည်သည့်အခါမျှ ရှုံးနိမ့်သွားမည်
 မဟုတ်ဟု ယုံကြည်ထား၏။
 ထို့ကြောင့် သူက မလျှော့သော ခွဲဖြင့် ပြန်လည်ခုခံတိုက်
 ခိုက်နေလေသည်။
 ထိုစဉ်မှာပင် စာကြည့်တိုက်ထဲသို့ မေရှမ်း ရောက်ရှိလာ
 လေသည်။
 မေဟုန်ပိုင်နှင့် မျက်နှာဖုံးရှင်တို့ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်နေ
 သည်ကို တွေ့သောအခါ ထိတ်လန့်သွား၏။
 ကျွေ့ထင်းမှာ နံဘေးမှနေ၍ ငေးငိုင်းနေသည်ကို တွေ့ရ
 သောအခါ...
 “အစ်ကို ဘာလုပ်နေတာလဲ ဖေဖေကို ကူညီပါဦး”
 ကျွေ့ထင်းမှာ ယခုမှပင် သတိဝင်လာ၏။
 မျက်ချင်းပင် ခားကို ဆွဲထုတ်ပြီး တိုက်ပွဲအတွင်းသို့ ခုန်ဝင်
 လိုက်လေတော့၏။

လောကပါလကျောင်းတော် (၃-သိမ်း) ❖ ၂၀၃

မေရှမ်းကလည်း အရေးပေါ် အမျက်ပေးလေ့တိုက် ဆွဲချ
 လိုက်၏။
 သစ္စာပေဟာတစ်ခုလုံး အချက်ပေးသံများနှင့် ဆူညံသွား
 လေတော့၏။
 မျက်နှာဖုံးရှင်မှာ သူ့အနေနှင့် အကြံအစည် ပျက်ပြားသွား
 ပြီ ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်၏။
 မျက်ချင်းပင် နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်လိုက်ပြီးနောက် မေရှမ်း
 အား ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်လေသည်။
 သူ၏လှုပ်ရှားမှုမှာ အလွန်ပင် လျင်မြန်လှပေသည်။
 ကျွေ့ထင်းနှင့် မေဟုန်ပိုင်တို့မှာ မည်သို့မျှ မဟန့်တားနိုင်
 တော့ဘဲ ဖြစ်နေကြ၏။
 မျက်နှာဖုံးရှင်က မေရှမ်းအား ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်ပြီး
 နောက်...
 “မေဟုန်ပိုင်၊ ခင်ဗျားသမီးကို မသေစေချင်ယင် သူ့ကို
 ထုတ်ပေးပါ။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားရဲ့ငယ်သားတွေကို သည်အထဲကို
 မဝင်လာပါစေနဲ့”
 မေဟုန်ပိုင်မှာ သက်ပြင်းအသာချလိုက်၏။
 မေရှမ်း၏အသက်မှာ မျက်နှာဖုံးရှင်၏လက်တွင် ရောက်ရှိ
 နေခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလော။
 မေဟုန်ပိုင်က အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး...
 “မေရှမ်းကို အယင်လွှတ်ပေးပါ”
 မျက်နှာဖုံးရှင်က ရယ်မောလိုက်ပြီး...

၂၀၄ ❖ မိုးကျော်သူ

“မင်းရဲ့သမီးကို ကျုပ်ရဲ့အသက် လုံခြုံရေးအတွက် ခေါ်သွားရဦးမယ်”

မေဟုန်ပိုင် ကြံရာမရ ဖြစ်သွား၏။

မျက်နှာဖုံးရှင်က...

“ကျုပ် တစ်ကနေ တစ်ဆယ်အထိ ရေတွက်မယ်၊ သည်အချိန်မှာမှ ခင်ဗျားက သူ့ကို ထုတ်ပေးဘူးဆိုယင် မေရှမ်းကို သတ်ပစ်ရလိမ့်မယ်”

သူက ပြောသင်း စတင်ရေတွက်လိုက်၏။

“ခဏနေပါဦး”

“မင်း ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“ကျုပ် အရှုံးပေးပါပြီ”

မျက်နှာဖုံးရှင် ကျေနပ်သွားလေသည်။

မေဟုန်ပိုင်က အရှုံးပေးနေပြီ မဟုတ်လား။

မျက်နှာဖုံးရှင်က...

“ရန်နိုင်ဓားမိန်ကျောင်းကို ထုတ်ပေးပါ”

မေဟုန်ပိုင်က...

“သူ မရှိတော့ပါဘူး၊ သေဆုံးသွားပါပြီဗျာ”

“ဘာ”

“ခင်ဗျားဟာ လောကပါလသိုင်းသမား ဝင်းရီဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်”

“ဟား...ဟား...ဟား”

မျက်နှာဖုံးရှင် ရယ်မောလိုက်သည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၀၅

မျက်နှာဖုံးကို ချွတ်လိုက်သည်။

ထိုလူကား လောကပါလသိုင်းသမား ဝင်းရီပင် ဖြစ်လေသည်။

“ဝင်းရီသည် ကံကောင်းထောက်မပြီး အသက်ရှင်ခဲ့လေသည်။

မိန်ကျောင်းက လောကပါလကျမ်းကို ကိုယ့်ကျိုးအတွက် ယူသွားကြောင်း သိရသောအခါ ဒဏ်ရာများ ပျောက်ကင်းသွားသည်နှင့် လိုက်လံရှာဖွေခဲ့သည်။

သူ့အား ဒုက္ခပေးခဲ့သော ဓားမြကြီးအားမုန်၏သမီး မေရှာတို့လူစုအား ဦးစွာ သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ခဲ့လေသည်။

ဝင်းရီက ပြည်မသို့ ရောက်လာပြီး မိန်ကျောင်း၏ သတင်းကို စုံစမ်းခဲ့ရာ မိန်ကျောင်းသည် တာလိနယ်မှ ပြန်လာသင်း လမ်းခရီး၌ အဖျားရောဂါ စွဲကပ်ကာ အပြင်းဖျားခဲ့ပြီး လူမမာလုံးလုံး ဖြစ်သွား၍ သစ္စာဂေဟာသို့ ခိုလှုံရန် ရောက်လာခဲ့လေသည်။

မိန်ကျောင်းသည် တချိန်က အသက်ဘေးအန္တရာယ် ကြုံနေရသည့် မေဟုန်ပိုင်၏အသက်ကို ကယ်တင်ဖူးသည့် ကျေးဇူး ရှိလေသည်။

မေဟုန်ပိုင်အား အမှောင်သိုင်းသမားများက တိုက်ခိုက်လုပ်ကြံခြင်း ဖြစ်သည်။

မြွေဟောက်ဂိုဏ်းချုပ် လျှူတောင်းစု၏ဖခင်လည်း ပါဝင်ခဲ့လေသည်။

မေဟုန်ပိုင် ဒုက္ခရောက်နေစဉ် မိန်ကျောင်း ရောက်လာခဲ့ပြီး

၂၀၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ကူညီခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မေဟန်ပိုင်သည် နာမကျန်း ဖြစ်နေသော မိန့်ကျောင်းကို တလှည့်ပြန်ကူညီကာ သစ္စာဂေဟာ၌ လက်ခံထားခဲ့၏။

မိန့်ကျောင်း၏ဆန္ဒအတိုင်း သစ္စာဂေဟာ၌ ရှိနေသည်ကို မည်သူမျှ မသိရလေအောင် စာကြည့်စန်းထဲ၌ လျှို့ဝှက်စွာ ထားရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မိန့်ကျောင်းသည် လောကပါလကျမ်းကို ကိုယ်ကျိုးအတွက် ယူလာမိသဖြင့် မလုံမလဲ ဖြစ်နေပြီး လောကပါလသိုင်းသမားများ သိရှိသွားကာ လိုက်လာမည်ကို စိုးရိမ်၍ လျှို့ဝှက်စွာ နေခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်လေသည်။

သစ္စာဂေဟာ၌ လျှို့ဝှက်စွာ နေထိုင်ကာ လောကပါလကျမ်းအား လေ့လာရန် မိန့်ကျောင်း ကြံစည်ခဲ့သော်လည်း အများရောဂါဝေဒနာကြောင့် နောက်ဆုံး သေဆုံးသွားခဲ့လေသည်။

မေဟန်ပိုင်က မိန့်ကျောင်း၏အလောင်းကို လျှို့ဝှက်စွာ မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ရသည်။

မိန့်ကျောင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သော လောကပါလကျမ်းကို တွေ့ရှိရလေသောအခါ အလွန်ကြီးမားသော ပြဿနာတစ်ရပ်နှင့် ကြုံတွေ့ရတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း နားလည်မိလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် သစ္စာဂေဟာအား ဒုက္ခပေးမည့်သူများ ပေါ်ပေါက်လာရာ...

မေဟန်ပိုင်က...

“ကျုပ်သမီးကို လွှတ်လိုက်ပါ။ လောကပါလကျမ်းကို ကျုပ်

လောကပါလကျောင်းတော် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၀၇

ပြန်ပေးပါမယ်ဗျာ”

ဝင်းရီ လက်ခံလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ”

မေဟန်ပိုင်ထံမှ လောကပါလကျမ်းကို ရသည်နှင့် ဝင်းရီက မေ့ရှမ်းကို လွှတ်ပေးလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဝင်းရီ”

ခေါ်သံနှင့်အတူ အခန်းတွင်းသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာလေသည်။

လောကပါလသိုင်းသမား ရှောင်ကျန်း ဖြစ်လေသည်။

ဝင်းရီ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဟင် ရှောင်ကျန်း”

မေဟန်ပိုင်က...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က လောကပါလကျမ်းကို ပိုင်ရှင်လက်ထဲ ပြန်ပေးနိုင်အောင် ဆက်သွယ်လိုက်တာ”

ရှောင်ကျန်းက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြောလေသည်။

“ဝင်းရီ၊ မင်းမှာ အပြစ်ရှိနေပြီ”

ဝင်းရီ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်မှာ အပြစ်ရှိတာ ကျုပ်သိတယ်၊ သိုင်းကျမ်းကို ပြန်ယူသွားပါ၊ အပြစ်ကို ကျုပ်ခံယူပါမယ်”

သိုင်းကျမ်းကို ရှောင်ကျန်းထံ ပစ်ပေးလိုက်ပြီး ဓားဖြတ်

၂၀၈ ❖ မိုးကျော်သူ

တစ်လက်ထုတ်ကာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အဆုံးစီရင်သွားလေတော့သည်။

မျက်နှာဖုံးရှင်(ဝါ)ဝင်းရီ သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သည်။
ရှောင်ကျန်းက လောကပါလကျမ်းကို ယူကာ တာလိနယ်
သို့ ပြန်သွားပြီ ဖြစ်သည်။
လောကပါလကျမ်းနှင့် ပတ်သက်သော အရှုပ်အထွေး
အားလုံး ပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။
ကျွေ့ထင်းက သိုင်းလောကသို့ ထွက်ဖို့ စိတ်မကူးတော့ပါ။
မေ့ရမ်းနှင့် လက်ထပ်ကာ သစ္စာဂေဟာ၌ တစ်သက်လုံး
ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

ပြီးပါပြီ။

